

Giới thiệu Tiệm Thiếp Của Vương Gia

Hắn là Vương gia có thể hô mưa gọi gió, không gì làm không được.

Nàng là thiên kim tiểu thư tướng phủ.

Chỉ liếc mắt một cái, hắn liền mọc rễ ở trong lòng nàng.

Ngự Hoa Viên, nàng vô tình gặp được một màn hấn bị người khác cự tuyệt, hảo tâm an ủi lại đổi lấy một câu của hắn -- “Cút ngay, nữ nhân dơ bẩn.”

Hoàng Thượng tử hôn, hắn vô tình mà cự tuyệt: “Tiểu thư tướng phủ? Người bắt quá là kỹ nữ được chuộc ra từ thanh lâu mà thôi, thế nhưng lại vọng tưởng trở thành Vương phi của ta, thật là tự rước nhục nhã.”

Từ thiên kim tiểu thư thành kỹ nữ thanh lâu rồi cuộc nàng là ai?

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mất Trí Nhớ

Tướng phủ đèn đuốc sáng trưng, Lạc Anh Các, khắp nơi là bóng dáng bận rộn của bọn hạ nhân. Đứng phía trước cửa sổ, Hoa Thừa tướng khoanh tay, cau mày thật sâu, khóe mắt tràn đầy lo lắng, nhìn nơi xa một mảnh hắc ám. Ông liên tiếp lắc đầu thở dài.

Một tiếng “ùm” mỏng manh, làm mọi người đều kinh hãi vạn phần. Hoa Thừa tướng liền quay đầu, vội vàng chạy tới bên giường, nhìn vào gương mặt không hề có chút huyết sắc, nhẹ nhàng mà kêu: “Tướng Dung, con tỉnh rồi sao?”

Người trên giường nhú nhú mày, rốt cuộc mở mắt. Trong một thoáng, cặp mắt kia tràn ngập khăn trương cùng sợ hãi. Nàng đột nhiên ngồi dậy, lôi kéo chân gấm ở trên người, lùi về phía sau, bất an hỏi: “Người, các người là ai? Ta, ta là ai?”

Con mắt Hoa Thừa tướng bỗng nhiên tối sầm, một tia nghi hoặc lướt qua trong đầu nhưng cũng chỉ là chợt lóe liền biến mất, ngay sau đó bày ra vẻ mặt hiền lành, thân thiện hỏi: “Tướng Dung, con không nhận ra phụ thân sao?”

“Phụ thân?” Hoa Tướng Dung mang theo vẻ mặt mê mang lắc lắc đầu, “Ngài là phụ thân ta? Vậy ta là ai?”

Hoa Thừa tướng nhìn không được liền bật cười ra tiếng nói: “Nha đầu ngốc, con là nữ nhi của ta. Con đã quên sao? Tên của con là Hoa Tướng Dung.”

Hoa Tướng Dung? Vân tưởng xiêm y Hoa Tướng Dung? Thật là một cái tên không tệ. Chính là, tại sao chính mình một chút cũng không nhớ nổi?

Hoa Tướng Dung ảo não mà tự đâm vào đầu chính mình, như thế nào cũng nhớ không ra. Hoa Thừa tướng thấy bộ dạng của Hoa Tướng Dung lúc này liền trở nên khăn trương, lập tức phát tay nói với quần gia: “Mau đi mời Lạc đại phu tới để chuẩn bị cho tiểu thư.”

“Vâng, lão gia.” Hoa quần gia khiêm tốn gật gật đầu, đi ra ngoài.

Một lúc sau, quần gia dẫn một vị đại phu trẻ tuổi đi vào Lạc Anh Các.

“Tại hạ Lạc Vũ ra mắt Hoa Thừa tướng, gặp qua Hoa tiểu thư.” Bỗng dưng xuất hiện một âm thanh mạnh mẽ, khiến cho Hoa Tướng Dung chú ý. Nàng ngẩng đầu nhìn chăm chú vào trước mắt một nam tử trẻ tuổi thân mặc bạch y, trong mắt nàng hiện lên một tia tán thưởng.

Ban đầu nàng tưởng rằng, đại phu là một lão nhân râu ria, lại không nghĩ tới rằng hắn lại là một nam tử trẻ tuổi anh tuấn phi phàm.

Hoa Thừa tướng vẫy vẫy tay nói: “Lạc đại phu không cần đa lễ. Lạc đại phu lúc sáng có nói tiểu nữ buổi tối sẽ tỉnh, quả nhiên nàng thật sự đã tỉnh, có thể thấy được Lạc đại phu không giống các đại phu khác mà nhất định là thần y. Nhưng mà, lão phu có một chuyện không rõ, còn thỉnh Lạc đại phu giải thích.”

“Thừa tướng chính là muốn hỏi tại hạ, vì sao Hoa tiểu thư nhớ không nhớ nổi bất cứ chuyện gì?” Lạc Vũ cong môi cười, trong mắt lóe một tia chắc chắn.

Hoa Thừa tướng sững sờ một chút, cũng không hề dấu diếm gật đầu nói: “Đúng là vậy.”

Lạc Vũ nhìn Hoa Tướng Dung ngồi ở trên giường, cũng có vẻ mặt nghi hoặc đáp: “Hoa tiểu thư đụng vào phần đầu, trong óc có khối huyết ứ đọng mới tạm thời mất đi ký ức, loại tình huống này có phát sinh cũng không có cái gì lạ.”

“Vậy khi nào thì con gái ta mới có thể nhớ lại?”

“Cái này, tại hạ liền không thể bảo đảm, có người mấy ngày liền có thể khôi phục, có người mấy năm cũng không thấy chuyển biến tốt đẹp. Bất quá, Thừa tướng cùng tiểu thư không cần quá lo lắng, loại này chứng bệnh đối thân thể cũng không ảnh hưởng gì, chỉ là quá khứ có một đoạn ký ức tạm thời biến mất thôi.”

Hoa thừa tướng gật gù đầu, ngay sau đó lại nói: “Như vậy, còn thỉnh Lạc đại phu viết phương thuốc cho tiểu nữ điều trị thân thể. Mặt khác, Lạc đại phu có thể hay không ở quý phủ mấy ngày, đề phòng bất kỳ tình huống nào?”

Lạc Vũ cúi đầu, ánh mắt đảo qua Hoa Thừa tướng Dung ngồi ở trên giường, suy nghĩ qua, cười nói: “Kỳ thật, bệnh của tiểu thư đã không cần tại hạ chiếu cố, nếu Thừa tướng không yên tâm, tại hạ liền lưu tại tướng phủ mấy ngày.”

Ngủ mấy ngày, Hoa Thừa tướng Dung cũng không có cảm thấy thân thể có cái gì không khỏe, uống mấy thang thuốc an thần Lạc Vũ kê ngược lại cảm thấy tinh thần sáng khoái. Thừa dịp sắc trời tốt, nàng nhìn không được muốn đi hoạt động gân cốt, liền mang theo nha hoàn Tiểu Thủy chạy đến trong vườn ngắm hoa.

Hiện tại là mùa mẫu đơn ra hoa, trong hoa viên của tướng phủ, các đóa mẫu đơn nở rộ tỏa hương thơm, đua nhau khoe sắc dẫn tới từng đàn bướm đua nhau bay lượn.

Hoa Thừa tướng Dung nhìn không được cúi người xuống đem cái mũi tới gần một đóa mẫu đơn, nhẹ nhàng ngửi. Quả nhiên, thật ngọt, thật thơm quá, một mùi thơm thấm vào tận đáy lòng, làm cho người thoải mái vô cùng.

“Hoa tiểu thư đã khỏe hẳn?” thanh âm quen thuộc từ đối diện vang lên. Hoa Thừa tướng Dung đứng dậy nhìn lên, thấy Lạc Vũ tay cầm quạt xếp, cười khanh khách mà đứng ở đối diện, như cũ mặc một thân bạch y, mang một vẻ mặt ôn nhu, bình tĩnh tươi cười dưới ánh mặt trời, suýt nữa làm nàng chói mắt.

“Lạc đại phu thật là có hứng thú a.” Hoa Thừa tướng Dung cười cười, vuốt lại sợi tóc bị gió hổi loạn, vòng qua bụi hoa hướng Lạc Vũ mà đi đến.

“Hứng thú thật ra cũng không có, chỉ là đã nhiều ngày ở tướng phủ, nếu không ra đi một chút chỉ sợ cả người ta đều mọc meo.”

Hoa Thừa tướng Dung nhìn về mặt nghiêm chỉnh của Lạc Vũ, nhìn không được nhếch môi nở nụ cười.

Về mặt Lạc Vũ không hiểu hỏi: “Chẳng lẽ tại hạ nói sai sao?”

“Đó cũng không phải, vốn tưởng rằng Lạc đại phu hẳn là người thích tĩnh tâm để nghiên cứu y học, lại không thể tưởng được cư nhiên lại là người không chịu nổi tịch tịch.”

Lạc Vũ nghe vậy, mặt nhẹ nhàng nhíu lại, lại hỏi: “Lời này có ý gì?”

“Không đúng à? Lấy tuổi tác của Lạc đại phu, tài nghệ như thế ở giới y đạo nếu không phải là cả ngày khắc khổ học tập thì làm sao sẽ có thành tựu như vậy?”

Lạc Vũ nghĩ nghĩ, cười nói: “Đích xác không sai, ta từ nhỏ liền theo sư phó học tập y lý, khắc khổ nghiên cứu y đạo thật là mất ăn mất ngủ, hãm sâu trong đó không dứt ra được. Tuy rằng như thế, y thuật của tại hạ, lại vẫn không bằng một phần ba của sư phó.”

Hoa Thừa tướng Dung nghe thấy liền lấp bắp kinh hãi hỏi: “Lệnh sư lợi hại như thế sao? Chẳng lẽ là thái y trong hoàng cung?”

“Gia sư là một người nhàn rồi, không chịu được trời buột, làm sao có thể để bản thân bị ràng buộc? Lại nói trong hoàng cung kia là nơi có nhiều cớ kỵ không được tự do, đối lại là ta, cũng là không muốn tiến cung hành y.”

Hoa Thừa tướng Dung gật gù đầu, bỗng nhiên đứng yên, ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Lạc Vũ, nghiêm túc hỏi: “Chẳng lẽ thầy trò các ngươi thật sự sẽ không tiến cung để hành y sao? Phải biết rằng, có thể tiến cung làm thái y, y thuật đều là không tầm thường, bình thường đại phu nổi danh ở trong dân gian mặc dù khá giàu có nhưng cũng so không được với thái y trong cung nha.”

Lạc Vũ nhìn chằm chằm Hoa Thừa tướng Dung, đôi mắt nàng như một hồ nước mùa xuân, thấu triệt thấy đáy, làm hắn nhìn không được hô hấp cứng lại. Theo Hoa Thừa tướng Dung dần dần thu hồi ánh mắt, hắn điều chỉnh lại tâm tình, trả lời: “Có lẽ vậy, có lẽ sẽ có một ngày đi.”

Muốn hắn tiến cung hành y, trừ phi là hắn cam tâm tình nguyện, nếu không chính là có người dùng kiếm uy hiếp hắn, hắn cũng tuyệt không sẽ dao động nửa phần.

Đi theo bước chân Hoa Thừa tướng Dung, hai người đi đến phía trên một cây cầu hình vòm. Hoa Thừa tướng Dung vươn bàn tay ra, từng con cá chép lập tức bơi lại, ở dưới chân bọn họ tụ thành một đoàn, đuôi cá lắc lư tạo ra từng trận gợn sóng thật là đẹp.

“Lạc đại phu, ký ức của ta khi nào mới có thể khôi phục?”

Hoa Thừa tướng Dung biểu tình lơ đãng, Lạc Vũ lại chú ý tới nàng nhẹ nhàng mà cắn môi.

“Chuyện này, tại hạ không phải giải thích với Thừa tướng cùng tiểu thư sao, nhanh thì mấy ngày, chậm thì mấy năm, lại có lẽ suốt đời đều vĩnh viễn sẽ không nhớ lại.”

“Thật vậy chăng?” Hoa Tường Dung trên mặt hiện lên một tia mắt mát, nàng cúi đầu nhìn chăm chăm đàn cá chép đang bơi lội trong nước, ngo ngắc mà thất thần.

“Bất quá, tại hạ thật ra có thể dạy cho tiểu thư một phương pháp giúp khôi phục trí nhớ.”

“Phương pháp?” Hoa Tường Dung quay mặt sang, trong mắt lóe lên tia khát vọng.

“Phương pháp này rất đơn giản, tiểu thư thường xuyên nghe người ta nói một chút về quá khứ của mình, đặc biệt là một ít chuyện làm tiểu thư khó quên, lại chính mình đi đến nơi đó nhìn một cái, nghe lại lại, cách này đối với việc khôi phục ký ức của tiểu thư là rất có ích. Đã từng có người bệnh, cũng là dùng loại này phương pháp này mà có thể nhớ lại.”

“Có bao nhiêu cơ hội để nhớ lại?”

“Cái này” Lạc Vũ mặt lộ vẻ khó xử, áp a áp ứng không biết trả lời như thế nào.

“Quên đi, mặc kệ có bao nhiêu cơ hội, ta đều sẽ thử một lần.”

Nhìn Hoa Tường Dung trong mắt kiên định, Lạc Vũ thế nhưng có một loại cảm giác như trút được gánh nặng. Không biết vì sao, hẳn thật sự sợ nàng sẽ tự sa ngã, sợ nàng sẽ từ đây mất đi tươi cười, nhưng mà loại cảm giác kỳ quái này là hẳn làm nghề y nhiều năm như vậy chưa bao giờ có.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nam Dương Vương

Thường xuyên nghe người ta nói một chút về quá khứ của mình, chính mình đi đến địa phương đó nhìn một cái, đi lại đi.

Lời nói của Lạc Vũ luôn quanh quẩn bên tai Hoa Tường Dung, nàng rất muốn biết quá khứ của chính mình, cho nên liền muốn thực nghiệm ngay.

Trở lại khuê phòng, Hoa Tường Dung gọi tới Tiểu Thúy hỏi: “Tiểu Thúy, trước kia ta yêu thích cái gì? Tỷ như nói thích ăn, thích xem, thích chơi, thích dùng đồ vật.”

Tiểu Thúy nghiêng đầu, chu cái miệng nhỏ, nghĩ nghĩ nói: “Tiểu thư, người trước kia thích nhất là ăn vịt quay ở Túy Tiên Lâu, còn thích mùa thu ở bên hồ trong đình đánh đàn, còn có a tiểu thư trước kia thích nhất treu đùa đại thiếu gia.”

“Đại thiếu gia?” Hoa Tường Dung không khỏi nhú mày, vị đại thiếu gia là đại ca nàng, nàng thật sự không có một chút ấn tượng.

“Tiểu Thúy, đừng nói đông nói tây, chút nữa dọn dẹp một chút, cùng ta lên phố.”

“Lên phố?” Tiểu Thúy sợ tới mức lùi ra sau nửa bước, lắc lắc tay nói, “Tiểu thư, lão gia chính là có nói qua qua, không được để tiểu thư chạy loạn trên phố.”

“Chúng ta trộm đi ra ngoài sẽ không ai biết. Lại nói, nếu có chuyện xảy ra ta sẽ chịu trách nhiệm người sợ cái gì?”

Tiểu thư,” Tiểu Thúy bỗng nhiên lên tiếng, vẻ mặt khó xử mà nói, “Lão gia nói, nếu là để tiểu thư ra cửa, sẽ đánh gãy chân nô tì. Ngài là hòn ngọc quý trên tay lão gia. Lão gia đương nhiên sẽ không trách phạt ngài, nhưng nô tì sợ”

Nhìn bộ dạng sợ hãi của Tiểu Thúy, Hoa Tường Dung bỗng dung phiền lòng, nàng không kiên nhẫn mà vẫy vẫy tay: “Thôi thôi, người đi phòng bếp làm cho ta chút đồ ăn.”

“Vâng, tiểu thư.” Thấy Hoa Tường Dung không nhắc tới chuyện đi ra phủ, Tiểu Thúy vui sướng mà xoa người chạy đi ra ngoài.

Tiểu Thúy vừa đi, Hoa Tường Dung lập tức đứng dậy ra khuê phòng, mời Lạc Vũ cùng nàng lên phố đi dạo. Lạc Vũ vốn là có chút do dự, lại thấy vẻ mặt hứng thú của nàng, không có cự tuyệt liền cùng nàng đi ra phủ Thừa tướng.

Trên đường cái rất là náo nhiệt, Hoa Tường Dung nhìn xung quanh, ngoài đám người lui tới, nàng trước sau không có một cảm giác quen thuộc.

Nhưng nàng không nhụt chí một chút nào, nàng nghĩ sẽ có một, hai nơi làm cho mình có ấn tượng.

Đi qua mấy con phố, Lạc Vũ bỗng nhiên mở miệng đề nghị: “Hoa tiểu thư đã đi lâu như vậy chắc là cũng mệt mỏi rồi, phía trước có cái quán trà, không bằng chúng ta đi vào uống ly trà nghỉ ngơi một lát?”

Hoa Tường Dung quay người lại, muốn cự tuyệt, Lạc Vũ lại tựa như nhìn thấu nàng tâm tư, cười khanh khách mà nói: “Tìm hồi ức, cũng không phải tìm như vậy, phải có cơ duyên xảo hợp, tâm tình phải được thả lỏng như khăn trương như vậy, chỉ sợ sẽ không có cái gì tiến triển.”

Hoa Tường Dung cúi đầu nghĩ nghĩ, cảm thấy Lạc Vũ nói không phải không có lý, chỉ phải gật gật đầu, theo hắn vào quán trà.

Lạc Vũ tìm chỗ ngồi ở lan can lầu hai, nơi này có thể thưởng thức cảnh phố phường lại có gió thổi qua, quả là một vị trí tốt. Tiểu nhị đem lên cho họ một bình trà hoa cúc, rót ra hai liên rồi rời đi.

Hoa Tường Dung nhìn vài cánh hoa cúc nổi trong ly trà giống như những chiếc thuyền nhỏ lay lay động trong nước. Nhẹ nhàng mà bung lên cái chén, ngửi thấy mùi nước trà thơm ngát, toàn thân liền cảm thấy thoải mái.

Lạc Vũ nhàn nhạt mà nhếch môi, đôi mắt nháy như không nháy nhìn chằm chằm gương mặt Hoa Tường Dung, hỏi: “Như thế nào, có hợp tâm ý của Hoa tiểu thư?”

Hoa Tường Dung không khách khí mà thổi thổi hơi nóng, khẽ nhấp ly trà, gật đầu nói: “Quả nhiên là trà ngon, trong mát thanh nhiệt, uống một ngụm thoải mái vô cùng.”

Lạc Vũ vừa lòng gật gật đầu, nâng chung trà lên cũng uống một ngụm. Lúc hắn đặt ly trà lên bàn, Hoa Tường Dung bỗng nhiên nói ra một câu cảm khái: “Nếu nơi này có bàn cờ thì tốt rồi, một bên chơi cờ, một bên uống trà, như thế ý cảnh, thật là làm cho người liến sa vào a.”

Lạc Vũ ngạc nhiên hỏi: “Hoa tiểu thư thích chơi cờ?”

Hoa Tường Dung lắc lắc đầu: “Ta không biết chính mình có thích không, chỉ là cảm thấy luận thơ vẽ tranh, đánh đàn chơi cờ thật là vô cùng phong nhã giống như chính mình đã từng như vậy.”

Lạc Vũ xếp quạt trong tay lại, một con gió thổi qua làm bay lộn sợi tóc khiến cho hắn có vẻ cực kỳ tiêu sái phiêu dật. Hắn cong môi cười, nói nhỏ: “Hoa tiểu thư là thiên kim tướng phủ, tự nhiên nhân rồi qua ngày, lại như thế nào sẽ biết được chuyện buồn của nhà bình thường khác.”

Hoa Tường Dung vừa muốn cãi lại, chỉ nghe được trên đường cái xôn xao một trận. Hai người nhìn ra bên ngoài, lại thấy đám đông chen chúc sớm đã nhường ra một con đường hẹp, có một vị nam tử tuấn tú trên người mặc thanh y, một tay cầm bảo kiếm, một tay siết dây cương, mang vài người mặc trang phục của thị vệ thúc ngựa chạy qua.

Trong lúc vô tình, người nọ tựa hồ như ngẩng đầu lên liếc mắt về phía bọn họ, chỉ một động tác lơ đãng này, liền làm Hoa Tường Dung hô hấp cứng lại, tâm mất như rời đi được.

Mái tóc đen của người nọ phiêu động theo gió, tuy rằng ngựa chạy thực nhanh, Hoa Tường Dung vẫn cảm thấy cái nhú mày, khóe miệng kiêu ngạo như của người nọ khắc vào trong lòng. Thắt thẩn mà nhìn bóng dáng xa dần, Hoa Tường Dung nhịn không được hỏi: “Hắn là ai?”

“Cô nương là người nơi khác đến sao? Như thế nào lại không biết đỉnh đỉnh đại danh Nam Dương Vương?”

Nói xong, tiểu nhị đem nước nóng rót vào bình, lại đem nắp trà đặt lại, đứng ở một bên tiếp tục nói: “Đó Nam Dương Vương bề ngoài anh tuấn, khí độ bất phàm, văn thao võ lược không gì không giỏi.”

Lạc Vũ nhú mày, khó có thể tin hỏi: “Nga? Nam Dương Vương thực sự lợi hại như thế?”

Tiểu nhị tiến lại gần vài bước, cong ngón tay bắm vào khóe miệng, vẻ mặt cẩn thận mà nhỏ giọng nói: “Khách quan có điều không biết, nghe nói tiên đế phi thường yêu thích năng lực siêu quần của đứa con này, vốn là đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Nam Dương Vương, nhưng Nam Dương Vương làm người khiêm tốn, không hề dă tâm, cho nên mới đem ngôi vị hoàng đế nhường cho ca ca, chính mình lại tình nguyện làm xung thần.”

Hoa Tường Dung nghe tiểu nhị nói, hồi tưởng kinh sợ vừa mới thoáng qua, càng thêm ngưỡng mộ Nam Dương Vương.

Lạc Vũ nhìn gương mặt hơi phiếm hồng của Hoa Tường Dung, trong lòng cảm thấy không thoải mái, hắn giương mi lên, bày ra vẻ mặt thật thà mà hỏi tiểu nhị: “Chuyện bí mật như thế, người một người bình thường làm sao biết được? Lại nói, Nam Dương Vương kia thật sự ưu tú như vậy sao, hay là các người lại tự khoa trương, phóng đại?”

Tiểu nhị nhếch khóe miệng, làm như bất mãn đối với lời Lạc Vũ, lại như cũ tươi cười: “Công tử, chốc nữa có người tới kể chuyện, ngài ở lại nghe một chút liền sẽ biết.”

Lạc Vũ nghe xong, ý tứ trong mắt càng sâu: “Nguyên lai là người kể chuyện, chính cái gọi tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, công tích tốt xấu của một người, há có thể chỉ bằng tin lời của một người kể chuyện?”

Lạc Vũ một bên nói, một bên đem ánh mắt liếc về Hoa Tường Dung đang thất thần ngồi ở phía đối diện. Hắn vốn tưởng rằng, chính mình nói có thể khiến Hoa Tường Dung tưởng mình bạch thấu triệt một ít, ai ngờ Hoa Tường Dung thế nhưng đứng lên, một hai phải lời kéo hắn đi thư xã nghe kể chuyện.

Người kể chuyện đứng ở giữa sân gian, đem chuyện Nam Dương Vương anh tuấn bất phàm bất phàm như thế nào, khiêm nhường ngôi vị hoàng đế như thế nào, mang quân đi giết địch như thế nào, đối xử từ tế bá tánh như thế nào càng nói càng vô cùng kì diệu, nghe vậy Hoa Tường Dung trong lòng nhận

nhạo, sắc mặt càng thêm đỏ lên.

Lạc Vũ đem biểu tình Hoa Tường Dung thu vào trong mắt, hần nhẹ nhàng mà cong cong khóe miệng, lại hồi tưởng một màn lúc ở trà lâu nhìn thấy Nam Dương Vương, trong lòng thầm nghĩ: Nếu Nam Dương Vương đúng như lời người kể chuyện, người nọ thật đúng là một nhân vật.

Đêm xuống, Hoa Tường Dung nằm trong chăn lẩn qua lộn lại, khó có thể đi vào giấc ngủ. Trong đầu nàng luôn xuất hiện hình ảnh Nam Dương Vương cười ngửa chạy qua, sự cương quyết trong hần làm cho nàng hăm sâu trong đó, không thể tự thoát ra.

Nàng sẽ gặp lại hần sao? Lần đầu tiên, hần gặp nàng sẽ nói gì? Chậm rãi nhắm mắt lại, Hoa Tường Dung khóe miệng lộ ra một nụ cười yếu ớt làm cho người khác khó nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tứ Hôn

Mặt trời lên cao, tơ liễu lay động, từng cơn gió thổi qua nhưng lại không có cảm giác mát mẻ. Còn chưa vào hạ mà thời tiết đã nóng lên, Hoa Tường Dung trước bàn cờ tự đánh cờ với chính mình để giết thời gian.

Từ lần trước, bị phát hiện tự mình ra ngoài, Hoa Thừa tướng giận tím mặt, không chỉ có phạt nàng chép thơ, còn không cho nàng ra khỏi Lạc Anh Các. Hoa Tường Dung nhìn chăm chăm bàn cờ, tuy nói là liên tiếp thay đổi nước cờ, nhưng tâm đã sớm không biết bay đến chạy đi đâu.

“Tiểu thư, Lạc đại phu tới cùng người chào từ biệt.”

“Chào từ biệt?” Hoa Tường Dung về mặt nghiêm lại, hỏi: “Lạc đại phu phải đi sao?”

Vừa mới hỏi, đã thấy Lạc Vũ đã phe phẩy quạt giấy trong tay, nhẹ nhàng mà bước vào Lạc Anh Các.

“Như thế nào? Hoa tiểu thư luyện tiếu việc tại hạ rồi đi sao?”

Hoa Tường Dung trừng mắt liếc nhìn Lạc Vũ một cái, nụ cười ôn nhu như thế mà làm nàng lại giận không thêm đứng dậy, nhìn về mặt nghiêm túc làm nàng phật một chút, cười ra tiếng tức khắc giảm bớt sự xấu hổ.

Không đợi Hoa Tường Dung hỏi lại, Lạc Vũ chủ động giải thích nói: “Nhận được tin của gia sư, lão nhân gia muốn ta trở về một chuyến, cho nên không thể không rời đi, nếu không hẳn là ta còn ở kinh thành mấy ngày nữa.”

“Kia”

Hoa Tường Dung nghĩ nghĩ trong lòng nhưng không nói ra, nhưng Lạc Vũ lại nhìn thấu tâm tư nàng, cười hỏi: “Nàng đang lo lắng cho chúng mất trí nhớ sao?”

Hoa Tường Dung gật gật đầu, mở miệng hỏi: “Lạc đại phu, mới rồi một mình ta chơi cờ để giải buồn, có một loại cảm giác thực kỳ diệu xuất hiện giống như cờ nghệ trước kia của ta thực tinh vi, chính là đi được vài bước, lại cảm thấy giống như thật dễ dàng, không có sát chiêu, tựa như người ngoài cuộc, đây là tại sao?”

Lạc Vũ nhướng mày, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, nghĩ nghĩ, sau lại cười nói: “Có thể là trước kia tiểu thư thật sự thực tình thông chơi cờ, hiện tại dù chưa hoàn toàn nhớ ra, cũng đã hiểu đại khái, tin tưởng không lâu tiểu thư nhất định sẽ hồi phục.”

“Cám ơn huynh, Lạc đại phu.” Hoa Tường Dung trong miệng tuy rằng nói như vậy, trên mặt vẫn là xẹt qua một tia mất mát.

Lạc Vũ cười cười, nói: “Nàng có biểu tình này, chỉ sợ ta sẽ thật sự cho rằng nàng luyện tiếu ta. Kia, thứ này tặng cho nàng.”

Nói xong, Lạc Vũ từ trong lòng ngực móc ra một khối mộc bài, quơ quơ ở trước mắt Hoa Tường Dung.

“Đây là cái gì?” Hoa Tường Dung tiếp nhận mộc bài, tinh tế đánh giá, phát hiện nó không phải bằng gỗ, mà là dùng xương cốt để làm. Quan bài trên có khắc tinh các hoa văn tinh tế, tuy rằng xem không hiểu, nhưng cũng biết hoa văn này không phải là khắc lung tung. Quan bài bốn phía bị mài giữa thập phần bóng loáng, phía trên có một chuỗi ngọc bích, nhìn vào có vẻ có chút giá trị.

“Cái này đương nhiên không phải là trang sức.” Lạc Vũ đùa đùa nhún vai, tiếp tục nói, “Nếu nàng gặp khó khăn, lấy khối thẻ bài này có thể đến tiệm gạo Nguyên Hồng ở cả nước lấy ngân lượng, còn có thể lệnh cho tiểu nhị ở cửa hàng giúp nàng làm việc. Đương nhiên, nàng là thiên kim tiểu thư tiền bạc không phải vấn đề mà nàng cần lo lắng, bất quá nếu nàng muốn gặp ta, hoặc là yêu cầu dùng người giúp đỡ có thể đại khái có chút công dụng.”

Hoa Tường Dung nghe xong quả muốn chặc lưỡi, chỉ một khối thẻ bài cư nhiên công dụng lớn như vậy. Chuyện không ngờ là là, một đại phu có vẻ bình

thường thế nhưng lại không phải là vật trong ao. Cửa hàng gạo khắp cả nước, chỉ dựa vào khối quân bài trong tay nàng liền có thể hiệu lệnh, phía sau rốt cuộc có bí mật gì không đây.”

Hoa Tường Dung nghĩ nghĩ, cảm thấy thẻ bài thật trân quý, mà đối với nàng cũng không tác dụng nhưng chắc với Lạc Vũ hẳn là tín vật quan trọng. Nàng lắc lắc đầu cự tuyệt nói: “Lạc đại phu, đồ trân quý như vậy, ta không thể nhận, huynh vẫn là mau cầm lấy đi.”

Lạc Vũ lắc đầu, chặn động tác của Hoa Tường Dung: “Tại hạ tặng chính là tặng, há có phải về nhận về? Tặng cho nàng, cũng là ý tứ của sư phó ta, lão nhân gia nói có lẽ nàng sẽ dùng đến, cho nên nàng không cần phải cự tuyệt.”

“Như vậy Lạc đại phu liền thay ta tạ lệnh sư.” Nói xong, Hoa Tường Dung đem thẻ bài thu vào bên người, sắc mặt bình tĩnh tựa như vừa mới không có chuyện gì xảy ra.

Tiền Lạc Vũ đi, Hoa Tường Dung không còn muốn tiếp tục chơi cò, tuy rằng thân phận thật sự của Lạc Vũ là không bình thường nhưng cũng không phải lo lắng, chỉ là Lạc Vũ vừa đi, chứng mất trí nhớ của nàng nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ cứ như vậy đợi đột nhiên một ngày nào đó mình sẽ nhớ ra?

Ăn xong cơm trưa, Hoa Tường Dung trở lại Lạc Anh Các nghỉ ngơi, vừa mới chợp mắt liền bị gọi tỉnh.

Mở mắt ra, thấy Tiểu Thúy đứng thẳng trên đầu giường: “Tiểu thư, lão gia gọi người ra tiền sảnh.”

“Phụ thân tìm ta có chuyện gì sao?”

Tiểu Thúy lắc lắc đầu: “Không biết, nhưng sắc mặt lão gia không được tốt, tiểu thư người cần phải cẩn thận, ngàn vạn lần không nên làm lão gia tức giận a.”

Hoa Tường Dung vậy không hỏi nữa, lập tức đi đến tiền sảnh.

“Phụ thân, kêu nữ nhi tới là có chuyện gì muốn nói?”

Hoa Thừa tướng giương mắt nhìn Hoa Tường Dung, trầm mặc trong chốc lát, mới chậm rãi mở miệng nói: “Hôm nay lâm triều xong, Hoàng Thượng có ý giữ ta lại hỏi việc nhà, tùy ý hàn huyên vài câu, nhưng vì phụ nghe ra Hoàng Thượng muốn đem con gả cho Bình Dương Vương.”

Hoa Tường Dung nghe thấy tin này, giống như sét đánh ngang tai, nàng bình tâm lại, thử nói: “Ý của phụ thân như thế nào?”

Hoa Thừa tướng thở dài một hơi: “Có thể gả cùng Bình Dương Vương là chúng ta trèo cao, chẳng qua...”

Hoa Tường Dung lại hỏi: “Chẳng qua cái gì?”

Hoa Thừa tướng thâm ý mà nhìn Hoa Tường Dung, tiếp tục nói: “Chẳng qua, con rể trong tâm nguyện của ta lại không phải hấn, mà là”

Hoa Tường Dung trong lòng cứng lại, cả kinh nói: “Là ai?”

“Nam Dương Vương.”

Nhắc tới ba chữ Nam Dương Vương, mặt Hoa Tường Dung bỗng nhiên đỏ lên, trong lòng một màn sơ ngộ ở quán trà lại một lần xuất hiện.

Hoa Thừa tướng tự nhiên nhận ra vẻ mặt thẹn thùng của Hoa Tường Dung, ông thay vẻ nghiêm túc bằng vẻ mặt hòa ái tươi cười, hỏi: “Như thế nào? Chẳng lẽ Dung Nhi đề ý đến Nam Dương Vương?”

Hoa Tường Dung trong lòng quần bách, sắc mặt càng hồng, nàng cuộn cuộn chiếc khăn trong tay, ngượng ngùng mà nói: “Phụ thân, sao lại hỏi như vậy? Kêu nữ nhi như thế nào trả lời?”

Hoa Thừa tướng thấy thế, cười ha ha: “Tuy nói hôn nhân đại sự, lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, chính là, phụ thân vẫn là muốn hỏi qua một chút ý tứ của con. Con trả lời ta, giữa Bình Dương Vương cùng Nam Dương Vương con sẽ chọn ai?”

Hoa Tường Dung nghĩ nghĩ, vẫn là cắn chặt răng nói: “Nếu là muốn nữ nhi chọn, nữ nhi chọn Nam Dương Vương.”

“Hào! Hào! Quả nhiên nữ nhi của ta. Con chỉ cần lo ở trong khuê phòng đọc sách viết chữ, đánh đàn chơi cò, vì phụ nhất định sẽ cho con làm vợ Nam Dương Vương.”

Hoa Thừa tướng nói được thì làm được, không biết ông dùng phương pháp gì, thế nhưng làm cho Hoàng Thượng thay đổi tâm ý. Ba ngày sau, trong cung Triệu công công tiến đến tuyên chỉ, đem Hoa Tường Dung tứ hôn cùng Nam Dương Vương làm phi, tháng sau thành hôn.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thâu Hoan

Biết được Tướng phủ cùng Nam Dương Vương phủ liên hôn, người đến tướng phủ chúc mừng như muốn giã nát thềm cửa. Đại đa số đều là người thành tâm chúc mừng, lại cũng có số ít trong mắt lóe lên ghen ghét.

Thái phi vì ăn mừng việc này, cố ý ở trong cung mở ra cung yến, mời chúng thần mang theo gia quyến đồng loạt tham gia. Thứ nhất, là muốn cho Hoa Tường Dung cùng Nam Dương Vương gặp mặt, thứ hai, cũng muốn mượn cơ hội này, để cho mấy vị Vương gia chưa có vương phi tìm kiếm đối tượng.

Hoa Tường Dung nghĩ nghĩ: Ngày mai, là có thể gặp mặt Nam Dương Vương. Cơ hồ cả đêm không thể ngủ, nàng dậy thật sớm, ngồi trước gương, quả nhiên thấy hai mắt thâm quầng.

“Tiểu thư, mau lấy khăn lạnh đắp lên đi, nếu không Nam Dương Vương sẽ không thích.” Tiểu Thúy một bên nói, một bên vắt khăn, thay nàng xoa mắt.

Cầm cái khăn cảm giác lạnh lạnh, làm tinh thần Hoa Tường Dung tốt lên không ít, hơi hơi ủ rũ cũng lập tức biến mất không thấy.

Thay một bộ cung trang màu nhạt đơn giản, cũng không đeo trang sức gì đặc biệt, liền đi lên xe ngựa của Hoa Thừa tướng thừa đi vào cung. Xe ngựa một đường xóc nảy, càng gần hoàng cung Hoa Tường Dung càng lo sợ bất an.

Xuống xe, Tiểu Thúy đi theo bên cạnh Hoa Tường Dung, nhìn tiểu thư nhà khác sắc phục sang trọng, không kiềm được hỏi: “Tiểu thư, người xem tiểu thư nhà khác ăn mặc có khí thế, vì sao lão gia muốn người ăn diện đơn giản như vậy? Cứ như vậy, ở trước mặt Nam Dương Vương, không phải người không bằng người khác sao?”

Hoa Tường Dung cười cười, nói: “Tiểu Thúy, em nói nếu mười người bên trong, có chín người đều thực xấu, chỉ có một người rất đẹp, có phải hay không được chú ý đặc biệt?”

“Đúng là như vậy.”

“Như vậy cũng giống như, bên trong mười mỹ nhân, có một cái là xấu, tự nhiên cũng sẽ người đó.” Hoa Tường Dung một bên hướng Thúy nhi giải thích, một bên nhìn chung quan các tiểu thư khác tiếp tục nói, “Em cẩn thận nhìn một cái, bọn họ đều mang trang phục đẹp để quý giá, nếu đứng chung một chỗ, căn bản phân không rõ ai với ai. Lại xem ta một thân trang phục mộc mạc, ngược lại sẽ làm cho người khác chú ý, không phải sao?”

Tiểu Thúy rốt cuộc cũng hiểu, cười nói: “Vẫn là lão gia thông minh, nếu không thì mọi người ở sau lưng lão gia sao lại kêu lão gia bằng lão...”

“Lão cái gì?”

Tiểu Thúy biết chính mình nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, thiếu chút nữa lỡ miệng, vừa muốn thu hồi, lại bị Hoa Tường Dung tóm được cái đuôi không buông tha.

“Không có gì, tiểu thư, người nhưng ngàn vạn lần đừng để cho lão gia biết, bằng không, Tiểu Thúy sẽ bị phạt.”

“Vậy em hãy nói cho ta biết, bọn họ sau lưng kêu phụ thân là cái gì, nếu không ta liền đem việc này nói cho ông biết.”

Tiểu Thúy về mặt đau khổ, nhìn về mặt tràn đầy đắc ý của Hoa Tường Dung, bất đắc dĩ mà nhỏ giọng nói: “Bọn họ đều ở sau lưng kêu lão gia là ‘lão hồ ly’.”

Lão hồ ly? Hoa Tường Dung giương mắt nhìn hoa Thừa tướng ở phía trước, mà trộm nở nụ cười.

Thái phi phân phó, truyền Hoa Thừa tướng trực tiếp mang theo Hoa Tường Dung vào Ngự Hoa Viên.

Ngự Hoa Viên đình đài lầu các, núi giả vây quanh, Hoa Tường Dung một bên kinh ngạc cảm thán Ngự Hoa Viên thật là đẹp, một bên lại mìm mừ tìm kiếm bóng dáng Nam Dương Vương trong đám người.

Bộ dáng của nàng quả nhiên như Hoa thừa tướng suy tính, thu hút không ít sự chú ý. Hoa Thừa tướng vừa lòng, đứng ở bên cạnh nàng mà nhỏ giọng nhắc nhở nói: “Xem bên kia người một thân áo bào trắng chính là Bình Dương Vương, lúc trước Hoàng Thượng chính là muốn đem con chi hôn cho hắn.”

Hoa Tường Dung tò mò mà nhìn chằm chằm vào mặt Bình Dương Vương, quả nhiên rỗng sinh rỗng, phượng sinh phượng, bộ dạng của Bình Dương Vương so với Nam Dương Vương cũng không chút nào kém cỏi, chỉ là trong mắt hắn nhiều một tia ôn hòa, mà Nam Dương Vương trong mắt nhiều hơn một loại khí phách.

Ánh mắt Bình Dương Vương hướng tới bên này, Hoa Tường Dung vội thu hồi ánh mắt, đem ánh mắt dừng ở cách đó không xa như bình tĩnh nhìn mặt hồ.

“Hoa Thừa tướng, vị này chính là lệnh thiên kim sao?”

Hoa Thừa tướng gật gù đầu, kéo Hoa Tường Dung qua nói: “Tường Dung, còn không mau chào Bình Dương Vương?”

Hoa Tường Dung nghĩ không làm hấn chú ý, ai ngờ Bình Dương Vương thế nhưng lại đi lên trước cùng bọn họ chào hỏi, nàng hơi khom người, khách khí nói: “Gặp qua Bình Dương Vương.”

“Vừa rồi, Hoa tiểu thư vẫn luôn nhìn mặt hồ, chính là suy nghĩ cái gì?”

Hoa Tường Dung hơi hơi mỉm cười, thuận miệng nghĩ ra mấy câu nói dối: “Khó được hôm nay thời tiết tốt như vậy, tiểu nữ bất quá là cảm thấy này cảnh thật đẹp, nếu là chơi thuyền một chút thì tuyệt. Có chỗ thất lễ, thỉnh Bình Dương Vương tha thứ.”

Bình Dương Vương nhìn chằm chằm gương mặt hơi đỏ lên của Hoa Tường Dung, con ngươi vừa chuyển liền gọi tới một tiểu thái giám, thì thầm phân phó vài câu, liền bảo hấn đi xuống, tiện đà cười với Hoa Tường Dung nói: “Nếu Hoa tiểu thư có nhã hứng chơi thuyền, không bằng liền lên trên thuyền bốn vương ngồi đi.”

Hoa Tường Dung cả kinh, quay đầu nhìn nhìn Hoa Thừa tướng, thấy Hoa thừa tướng âm thầm lắc đầu, nàng mới trả lời: “Đa tạ ý tốt Bình Dương Vương, chỉ là việc này có vẻ không ổn. Bình Dương Vương thân phận tôn quý, lại là huynh đệ của Nam Dương Vương, mà thân phận tiểu nữ lại là thê tử chưa qua cửa của Nam Dương Vương, nếu chơi thuyền cùng Bình Dương Vương, chuyện này truyền ra, chẳng phải tổn hại đến mặt mũi hoàng gia?”

Hoa Tường Dung trả lời, vài câu không kiêu ngạo không siểm nịnh, lại là hiệu quả bốn lạng đẩy ngàn cân, Hoa thừa tướng vừa lòng vuốt vuốt chòm râu, thầm nghĩ Hoa Tường Dung thật thông minh lanh lợi.

Bình Dương Vương cũng không nói thêm cái gì, mà là dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Hoa Tường Dung từ trên xuống dưới, nhìn một lúc mới mượn cớ rời đi.

Hoa Tường Dung thở một hơi dài, bỗng nhiên nhìn thấy Nam Dương Vương đang đứng ở cách đó không xa, lẳng lẳng mà chăm chú nhìn vào bọn họ. Hấn ánh mắt sâu như hồ thu lóe lên sự cao thâm khó đoán, làm cho Hoa Tường Dung kinh hãi một trận. Nàng vội vàng thu hồi ánh mắt, âm thầm hút khí, nhanh chóng đem cảm giác khác thường đuổi đi, lúc nàng ngẩng đầu lên, Nam Dương Vương sớm đã biến mất không tung tích.

Hoa Tường Dung một đường đi theo phía sau Hoa Thừa tướng, mặc người khác hấn huyên khách sáo, nàng lại không ngừng nhìn đông nhìn tây có vẻ pha không hứng thú. Ánh mắt âm hàn kia của Nam Dương Vương làm cho nàng cảm thấy bất an. Nàng thậm chí bắt đầu hoài nghi, Nam Dương Vương có phải bởi vì thấy nàng cùng Bình Dương Vương bắt chuyện mà cảm thấy trong lòng không vui.

Ngay sau đó, nàng lại phủ định cái ý nghĩ, Nam Dương Vương là nhân vật gì, sao lại bởi vì việc nhỏ này mà canh cánh trong lòng, huống chi nàng cùng Bình Dương Vương chỉ là chào hỏi thôi.

Thời gian chậm rãi trôi đi, thẳng đến sắc trời dần tối, thái phi mới đề người hầu đi đến Ngự Hoa Viên.

Thái phi vừa đến, Ngự Hoa Viên liền càng thêm nhiệt náo. Các vị đại thần sôi nổi dắt con cái chính mình đến yết kiến thái hậu, tranh thủ cơ hội để bọn họ có một hôn nhân tốt. Hoa Tường Dung bất đắc dĩ mà đứng ở một bên nhìn kia đám đông kia, chỉ cảm thấy trong ngực bị đè nén, cái trán liền toát ra mồ hôi.

“Phụ thân, nữ nhi có chút không thoải mái, muốn tìm nơi an tĩnh để nghỉ ngơi.” Hoa Tường Dung biết lúc này rời đi có chút không ổn, lại vẫn mở miệng.

Hoa Thừa tướng nhìn thần sắc có chút tái nhợt của Hoa Tường Dung, gật gật đầu nói: “Đi nhanh về nhanh, trong chốc lát còn phải hành lễ thái phi, nhưng ngàn vạn lần không được chậm trễ a.”

“Dạ.”

Hoa Tường Dung hành lễ xong, xoay người hướng rừng cây trong Ngự Hoa Viên mà đi đến.

Tìm đến nơi không có ai, Hoa Tường Dung móc khăn trong ngực ra nhẹ nhàng mà xoa trên trán. Một cở gió lạnh thổi qua, da đầu bị thổi có chút tê dại.

Tiểu Thúy là hạ nhân, chỉ được an bài chờ ở bên ngoài Ngự Hoa Viên, lúc này nàng chỉ có thể tự mình chiếu cố chính mình. Vì tránh bị cảm lạnh, nàng chạy nhanh dùng khăn che lại cái trán, dựa vào một cây đại thụ rồi thiếp đi.

Bỗng nhiên, sâu trong rừng cây truyền đến một tràn tiếng rên, tiếng thờ dốc của nam nhân cùng tiếng hừ nhẹ của nữ nhân trộn lẫn với nhau, nói không hết ái - muội, toàn bộ rừng cây đều bị nhiễm một cở hào nhoáng xa xỉ chi khí.

Hoa Tường Dung kinh ngạc mà nhìn phía chỗ sâu trong rừng cây, thanh âm kia làm nàng nhin không được mà bước về phía trước.

Rốt cuộc, cách đó không xa sau gốc cây lộ ra một góc áo đen của nam nhân, lòng nàng liền lập tức sợ hãi.

Đến tận cùng là ai, thế nhưng có can đảm ở Ngự Hoa Viên trình diễn một bức đồng cung đồ sống?

Lòng hiếu kỳ nổi lên, nàng lại đi thêm vài bước, thẳng đến kia đối nam nữ hoàn toàn bại lộ ở nàng trước mắt. Nàng mới rốt cuộc thấy rõ, nam nhân mắt áo đen kia lại là vị hôn phu tương lai của nàng —— Nam Dương Vương.

Hoa Tường Dung ngây ngẩn cả người. Nàng không nghĩ tới tại nơi này gặp được loại chuyện như vậy. Nàng như là bị sét đánh qua không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn Nam Dương Vương cho đã mất nhu tình mà hôn môi nữ nhân bị hấn áp vào thân cây, nhìn hấn ở trên người nữ nhân kia không ngừng đòi hỏi.

Lệ quang làm mờ hồ hai mắt, giờ này khắc này, lòng nàng cuộn cuộn như sóng biển, nói không rõ rốt cuộc là có tư vị gì. Nàng chỉ là lẳng lẳng mà đứng, cắn chặt môi dưới, nhìn một màn trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chịu Nhục

Lệ quang làm mờ hồ hai mắt, giờ này khắc này, lòng nàng cuộn cuộn như sóng biển, nói không rõ rốt cuộc là có tư vị gì. Nàng chỉ là lẳng lẳng mà đứng, cắn chặt môi dưới, nhìn một màn trước mắt

Rốt cuộc, một lúc sau Nam Dương Vương gầm nhẹ một tiếng, hần đình chỉ động tác, lại là gắt gao ôm lấy nữ tử thần bí kia không hề nhúc nhích. Hiển nhiên, hai người đã rất mệt, tiếng thở dốc hết đợt này đến đợt khác, tuy rằng hai người không hề có một màn “phun máu” nhưng loại không khí như cũ chưa từng thối lui.

Một lát sau, phía sau gốc cây lại phát ra tiếng ma sát, trong chớp mắt, hai người đã sửa sang lại quần áo. Hoa Tường Dung nín thở, đầu mình sau cây đại thụ chỉ là xuyên qua khe hở lén lút nhìn trộm hai người.

Nam Dương Vương nhẹ nhàng vén vài sợi tóc của nữ tử kia lên sau tai, ôn nhu cùng sủng nịnh trong mắt, làm Hoa Tường Dung chấn động.

Nữ nhân này rốt cuộc là ai? Trắc phi của Nam Dương Vương? Hay là thị thiếp? Hoặc chỉ là một cung nữ không tuân thủ cung quy trong cung? Mặc kệ nữ nhân này rốt cuộc là ai, nhưng có thể khẳng định, Nam Dương Vương nhất định rất thích nàng. Nghĩ đến đây, Hoa Tường Dung trong lòng có chút ần ần chua xót.

Lại nhìn đến nàng kia, vung tay thoát khỏi tay của Nam Dương Vương, nhẹ nhàng nhìn hần, khoe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười xinh đẹp, hơi cong mày mê hoặc, kia biểu tình quả thực là quyến rũ đến tận xương tủy.

Ai, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, đôi lại là chính mình, chỉ sợ cũng sẽ không bỏ qua giai nhân như thế. Hoa Tường Dung một bên tự thấy không bằng, một bên lại dùng hăm mộ ánh mắt đánh giá cái nữ tử.

“Đạo ca ca, huynh thật đúng là lớn mật, đã sắp thủ phi còn không bớt phóng túng.” Nàng mỉm cười nũng nịu, vừa mới vươn bàn tay ra liền bị Nam Dương Vương nắm ở trong tay.

Thì ra, hần kêu Đạo, Triệu Đạo. Hoa Tường Dung âm thầm nhớ kỹ tên Nam Dương Vương, tiếp tục vụng trộm mà quan sát.

“Mi Nhi, muội không muốn ta thủ phi sao? Ngày mai ta liền đi thỉnh chỉ làm cho nàng kia nhường ra vị trí vương phi. Muội biết, ở trong lòng ta muội mới chính phi là thê tử duy nhất của ta.”

Lời nói của Nam Dương Vương làm Hoa Tường Dung giống như ngũ lôi oanh đỉnh, thân mình nặng nề mà dựa vào thân cây, hai chân hoàn toàn mất đi trí giác.

Nữ nhân kia mới là thê tử duy nhất trong lòng hần, chẳng lẽ chính mình gả qua, liền đã định không có nửa phần cơ hội sao? Nàng rốt cuộc là cái gì? Nàng chỉ là vì một câu của Hoàng Thượng, liền bị nhét vào Nam Dương Vương phủ như một sủng vật, một đồ vật trang trí?

Hoa Tường Dung thất vọng cố nén nước mắt, lại không biết móng tay đã sớm khảm vào thân cây, đầu ngón tay đã chảy ra vết máu.

“Đạo ca ca, huynh biết chúng ta là không có khả năng, huynh cần gì phải vậy” nàng ta thần sắc buồn bã, ngay sau đó cúi đầu.

“Vì cái gì?” Nam Dương Vương nhíu mày, vẫn chưa từ bỏ ý định mà hỏi, “Muội không yêu ta sao? Nếu không yêu ta, vì sao phải đem thân thể mình cho ta?”

“Yêu thì như thế nào?” Kia nữ nhân ngẩng đầu, đôi mắt kiên định nhìn về phía trước, nàng cắn môi, gằn từng chữ một mà nói, “Đạo ca ca, thứ muội muốn huynh cho không được.”

“Muội muốn cái gì?”

“Muội muốn, huynh đã biết, Đạo ca ca.”

Nam Dương Vương tựa hồ vẫn không thể tiếp nhận sự thật, hần không thể tin được mà nhìn người trước mắt, trong mắt nhu tình hóa làm một sợi hàn băng, thật lâu không thể hòa tan.

“Quyền thế, thật sự quan trọng như vậy sao? Danh hào Nam Dương Vương phi, thật sự không thỏa mãn được muội sao?”

“Đoạt ca ca, thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi, từ lúc huynh cự tuyệt ngôi vị hoàng đế kia thì chúng đã không thể cùng nhau. Chuyện hôm nay, liền tính là muội báo đáp thâm tình của huynh đi, về sau, huynh đi quang lộ của huynh, muội đi cầu độc mộc của muội, vĩnh viễn không thấy mặt.”

Nữ tử quyết tuyệt nói xong liền xoay người chạy đi, chỉ chốc lát sau liền biến mất ở bên trong rừng cây.

Nam Dương Vương đứng ngơ ngác ở trong rừng cây, biểu tình thương tâm muốn chết làm người kinh hãi, lại làm người khác muốn đồng tình.

Hắn gắt gao mà nắm chặt tay làm gân xanh hơi nổi lên, cảm giác xấu hổ, giận dữ cùng hối hận tê tụ trong lòng, một cỗ lực lượng cường đại hội tụ đan điền. Chỉ nghe hắn hét lớn một tiếng, chém ra chưởng phong trái bồ phải chém, một cây đại thụ theo tiếng ngã xuống.

Nhìn mọi thứ xung quanh bị phá hủy, Hoa Tường Dung chỉ có thể co người tự bảo vệ chính mình. Một thân cây đổ xuống dưới không nghiêng không lệch, ngã xuống vị trí nàng ẩn thân. Nàng không thể không nhảy ra, vọt đến một bên, lại vừa đứng tầm mắt Nam Dương Vương.

“Là ai?”

Không chờ Hoa Tường Dung trả lời, Nam Dương Vương đã thu hồi chưởng phong, thi triển khinh công, phi đến trước mặt Hoa Tường Dung.

Hoa Tường Dung lập tức đem nước mắt trên mặt lau đi, điều chỉnh lại tâm trạng, tận lực bình tĩnh mà nhỏ giọng trả lời: “Là ta.”

“Ngẩng đầu lên. Như thế nào, gương mặt xấu xí không thể để người ta nhìn thấy sao?”

Âm thanh Nam Dương Vương lạnh cực điểm, Hoa Tường Dung trầm nghĩ, xong đời, phát hiện bí mật trọng đại như thế, hắn nhất định sẽ giết nàng đi. Nghĩ như thế, Hoa Tường Dung càng không có dũng khí, cuối đầu càng thấp.

Nam Dương Vương vươn ra ngón tay, dùng sức mà nắm cầm nàng, nhìn chăm chăm gương mặt không hề huyết sắc mặt của Hoa Tường Dung, khinh miệt nói: “Hoa Tường Dung? Quả nhiên là người, người tới nơi này làm gì? Theo dõi ta?”

Hoa Tường Dung bị Nam Dương Vương kiềm chế, không thể động đậy, chỉ có thể chịu đựng cơn đau từ cảm truyền tới, làm bộ thoải mái mà xoa tay nói: “Ta chỉ là đi ngang qua, đi ngang qua.”

“Người đã nhìn thấy gì? Nói!” Nam Dương Vương một bên ép hỏi, một bên tăng thêm lực đạo của ngón tay.

Nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống, rơi vào trên ngón tay của Nam Dương Vương, hắn nhú nhú mảy, tựa hồ rất là chán ghét nước mắt nàng.

“Ta” Hoa Tường Dung vừa định nói nàng cái gì cũng không thấy được, lại ý thức được trả lời như vậy không phải là không đánh đã khai sao. Nàng gương mặt nhìn ánh mắt hung ác nham hiểm của hắn, dấu vết thương tâm muốn chết vẫn còn tồn tại, vì thế, nàng định thần, mở miệng nói: “Ngài đừng quá thương tâm”

“Người dám cười nhạo ta?” Không đợi nàng đem nói cho hết lời, Nam Dương Vương càng là dùng sức đem nàng kéo đến chính mình trước mặt, giận trừng mắt với nữ nhân không biết sống chết.

Giờ này khắc này, ở trong lòng Hoa Tường Dung đồng tình nhiều hơn là chua xót, nàng sớm biết mình cùng Nam Dương Vương bất quá là thoáng nhìn qua thôi, ở trong lòng hắn, căn bản là không biết có nàng tồn tại, nàng lại làm sao dám hy vọng xa vời có được cảm tình của hắn? Nàng bất quá nàng chỉ muốn ở bên cạnh hắn, lặng lẽ mà nhìn hắn, yên lặng mà yêu hắn mà thôi.

Nhìn nam nhân mình yêu thống khổ cau mày, nàng sợ hãi trong lòng, chỉ nhìn chăm chăm gương mặt tuấn đạt kiên cường của hắn, chậm rãi vươn tay xoa trán hắn, nhẹ nhàng vuốt mảy hắn đang nhú chặt, như muốn vuốt phẳng vết thương trong lòng hắn.

Lúc ngón tay nàng chạm vào trán hắn, thân mình hắn đột nhiên co rụt lại, lập tức buông cầm nàng, dùng sức đem nàng quăng ra ngoài. Ngay sau đó, hắn lui lại mấy bước, đứng khoanh tay, vẻ mặt chán ghét quát: “Cút ngay, nữ nhân dơ bẩn!”

Hoa Tường Dung bị bắn đi ra ngoài bởi một cỗ lực thật lớn, ngã mạnh trên mặt đất. Nàng chịu đựng toàn thân đau đớn, chậm rãi ngồi dậy, nhìn nam nhân mình yêu, một cỗ tức giận từ tâm tới.

Hắn không yêu nàng, nàng có thể lý giải, chính là hắn không thể đối đãi như vậy nàng nha. Nghĩ nghĩ, nàng cảm lòng không đau mà kêu, từ kẽ răng bật ra hai chữ: “Triệu Đoạt!”

Thân mình Nam Dương Vương đột nhiên chấn động, hiển nhiên hắn cũng không đoán được, nàng sẽ hô thẳng tên của hắn, lại còn bày ra vẻ mặt u oán.

Hắn từng bước một mà tới gần nàng, nghi hoặc mà cong khóe môi tràn đầy trào phúng nói: “Như thế nào? Vừa rồi nhìn ta cùng với nữ nhân khác ân ái, không cao hứng? Cảm thấy ủy khuất? Chẳng lẽ, người cũng nghĩ trước tiên cùng ta động phòng ở chỗ này?”

“Người người” Hoa Tường Dung nhìn về mặt lưu manh của Nam Dương Vương, nàng đỏ mặt, xấu hổ không nên lời.

“Người chuẩn bị nói ta vô sỉ, nói ta hạ lưu sao?” Nam Dương Vương ngồi xổm xuống, oán hận mà nói, “Hiện tại biết thẹn thùng? Là ai vừa mới ở nơi này nhìn trò vui?”

“Ta không phải cố ý, thật sự không phải cố ý” Hoa Tường Dung lắc lắc đầu, như thế nào cũng không dám tin tưởng, người trước mắt người là người ngày đó nàng liếc mắt liến yêu Nam Dương Vương.

“Cái gì vẫn thao võ lược mọi thứ đều toàn tài, cái gì anh hùng bảo hộ quốc gia, nói cho người biết, kỳ thật Triệu Đoạt ta chính là một cái tay ăn chơi, các người đều bị bề ngoài của ta lừa. Ngoan ngoãn mà trở về, cùng lão Thừa tướng lão cha hảo hảo thương lượng, kỳ thật Bình Dương Vương cũng không tồi.”

Nói xong, Nam Dương Vương, đứng lên, phui rút bụi đất trên người, không thèm quay đầu nhìn nàng, liến phi thân mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Cự Hôn

Hoa Tường Dung trở lại Ngự Hoa Viên, cung yến sớm đã bắt đầu. Nàng không muốn làm người khác chú ý, dưới ánh mắt giận dữ của hoa Thừa tướng, cố ý tìm một góc hẻo lánh ngồi xuống, vừa mới nhặt lên chiếc đĩa, liền thấy trong chén có thêm một miếng thịt.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, lại thấy Bình Dương Vương đang ngồi ở bên cạnh, cười khanh khách mà nhìn nàng. Trước công chúng, thế nhưng Bình Dương Vương lại gấp đồ ăn cho vương phi tương lai của Nam Dương Vương, nếu là bị người bắt gặp, há trở thành trò đùa? Nàng hoảng loạn mà nhìn xung quanh, thấy không có người chú ý, lúc này mới thở dài một hơi.

Cự tuyệt không được, đành phải khách khí mà cùng hắn nói lời cảm tạ, ai ngờ, Bình Dương Vương thế nhưng hoàn toàn không quan tâm, lại để vào trong chén nàng một khối bánh mềm.

Hoa Tường Dung tức giận, cứng rắn mở miệng nhắc nhở: “Bình Dương Vương, ngài biết chính mình đang làm cái gì không?”

“Bỏn vương đương nhiên biết chính mình đang làm cái gì.” Bình Dương Vương cười đến không kèm chế được, đưa tới chung quanh một ít người chú ý.

Hoa Tường Dung cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Như vậy, Bình Dương Vương cũng biết thân phận ta?”

Bình Dương Vương cong cong khóe môi: “Ái nữ của Hoa Thừa tướng, Hoa Tường Dung.”

Hoa Tường Dung bổ sung nói: “Trừ thân phận đó, ta còn là...”

“Nàng định nói, nàng là huynh tẩu của ta? Vừa mới ở trong rừng cây, nàng không phải đều thấy được sao? Như thế nào, còn chưa tỉnh sao?” Nghe thanh âm trầm thấp, vang ở bên tai, Hoa Tường Dung lại giống như bị kim đâm, toàn thân liền run rẩy.

Nàng quay đầu lại, nhìn Bình Dương Vương, trong lòng thầm nghĩ: Hắn, thế nhưng cũng thấy được, như vậy, hẳn rồi cuộc là có ý tứ gì?

Ở Hoa Tường Dung nghi hoặc chăm chú nhìn Bình Dương Vương lúc này tự mình cầm ly rượu một hơi uống cạn. Buông ly rượu, đem ánh mắt chăm chú nhìn vào nơi Nam Dương Vương đang ngồi, lên lút nghiêng mình, nhỏ giọng nói: “Ta chỉ hỏi muốn hỏi nàng, có nguyện ý làm Vương phi của ta?”

Hoa Tường Dung trong lòng run lên, thức ăn đang gấp bị rơi lại vào chén, nàng nhướn nhướn mày, bất an nói: “Vương gia?”

Bình Dương Vương cắn răng nói: “Nàng vốn là Vương phi của ta.”

“Thì tính sao?”

“Nếu nàng nguyện ý làm Vương phi của ta, ta liền giúp nàng.”

“Giúp ta?” Hoa Tường Dung đậm đậm cười, hỏi ngược lại, “Chẳng lẽ Bình Dương Vương cho rằng, ta đang gặp khó khăn sao? Lại nói, Hoàng Thượng ban hôn, còn có thể sửa đổi sao?”

Bình Dương Vương thu hồi vẻ không đứng đắn, nghiêm túc hỏi: “Nàng thật sự không muốn?”

Hoa Tường Dung hít sâu một hơi, quyết đoán mà cự tuyệt nói: “Không muốn.”

Bình Dương Vương trong mắt hiện lên một tia sắc bén, ngay sau đó lại bình tĩnh, trong mắt ôn nhu như nước như cũ, lại rồi cuộc không có mở miệng.

Những chuyện hôm nay phát sinh, đều như là hòn đá, ép tới Hoa Tường Dung không thở nổi. Nàng tùy ý gấp đồ ăn trong chén, căn bản không có \ muốn ăn. Nhìn nhìn lại ghế trên thái phi, Hoàng Thượng còn có vài vị trong triều trọng thần đang vui vẻ uống rượu.

Đúng lúc này, Nam Dương Vương bỗng nhiên rời đi chỗ ngồi, đi đến giữa sân, thẳng tắp mà quỳ xuống. Chỉ thấy một thân màu đen triều phục ở đầu gối

ném cong, thân hình thẳng tắp cùng kiên định trong mắt càng là có vẻ khí thế phi phàm. Trên ghế, hoàng đế cùng thái phi nhìn nhau, không biết Nam Dương Vương muốn như thế nào.

Hành động của Nam Dương Vương ngoài dự đoán mọi người. Mọi người đều buông ly rượu trong tay, vẻ mặt khó hiểu mà nhìn chăm chăm bóng dáng kiên định của hắn, Hoa Tường Dung cũng không ngoại lệ.

Bình Dương Vương khoe miệng lướt qua tia thâm ý, hắn quay đầu, nhìn chăm chăm Hoa Tường Dung mà nói nhỏ: “Nàng hiện tại thay đổi chủ ý còn kịp.”

Bình Dương Vương nói, rốt cuộc có gì thâm ý? Mà Nam Dương Vương, rốt cuộc muốn làm gì đây?

Hoa Tường Dung không liếc mắt nhìn Bình Dương Vương một cái, mà nhìn chăm chăm vào bóng dáng Nam Dương Vương không nói một lời, trên mặt nhìn như bình tĩnh không gợn sóng, tâm lại không khỏi lo sợ.

Nàng không tự giác mà nắm chặt tay áo, khăn trướng mà nhìn chăm chăm một màn trước mắt, chỉ nghe kia Nam Dương Vương chậm rãi mở miệng, kiên định nói: “Khải tấu Hoàng Thượng, vi thần khẩn cầu Hoàng Thượng thu hồi thánh chỉ tứ hôn.”

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

005 chịu nhục

Lệ quang làm mờ hồ hai mắt, giờ này khắc này, lòng nàng cuộn cuộn như sóng biển, nói không rõ rốt cuộc là có tư vị gì. Nàng chỉ là lẳng lặng mà đứng, cắn chặt môi dưới, nhìn một màn trước mắt

Rốt cuộc, một lúc sau Nam Dương Vương gầm nhẹ một tiếng, hắn định chỉ động tác, lại là gắt gao ôm lấy nữ tử thần bí kia không hề nhúc nhích. Hiển nhiên, hai người đã rất mệt, tiếng thở dốc hết đợt này đến đợt khác, tuy rằng hai người không hề có một màn “phun máu” nhưng loại không khí như cũ chưa từng thối lui.

Một lát sau, phía sau gốc cây lại phát ra tiếng ma sát, trong chớp mắt, hai người đã sửa sang lại quần áo. Hoa Tường Dung nín thở, đầu mình sau cây đại thụ chỉ là xuyên qua khe hở lén lút nhìn trộm hai người.

Nam Dương Vương nhẹ nhàng vén vài sợi tóc của nữ tử kia lên sau tai, ôn nhu cùng sừng nịnh trong mắt, làm Hoa Tường Dung chấn động.

Nữ nhân này rốt cuộc là ai? Trắc phi của Nam Dương Vương? Hay là thị thiếp? Hoặc chỉ là một cung nữ không tuân thủ cung quy trong cung? Mặc kệ nữ nhân này rốt cuộc là ai, nhưng có thể khẳng định, Nam Dương Vương nhất định rất thích nàng. Nghĩ đến đây, Hoa Tường Dung trong lòng có chút ần ần chua xót.

Lại nhìn đến nàng kia, vung tay thoát khỏi tay của Nam Dương Vương, nhẹ nhàng nhìn hắn, khoe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười xinh đẹp, hơi cong mày mê hoặc, kia biểu tình quả thực là quyến rũ đến tận xương tủy.

Ai, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, đôi lại là chính mình, chi sợ cũng sẽ không bỏ qua giai nhân như thế. Hoa Tường Dung một bên tự thấy không bằng, một bên lại dùng hăm mộ ánh mắt đánh giá cái kia nữ tử.

“Đoạt ca ca, huynh thật đúng là lớn mật, đã sắp thú phi còn không bót phóng túng.” Nàng mỉm cười nũng nịu, vừa mới vươn bàn tay ra liền bị Nam Dương Vương nắm ở trong tay.

Thì ra, hắn kêu Đoạt, Triệu Đoạt. Hoa Tường Dung âm thầm nhớ kỹ tên Nam Dương Vương, tiếp tục vụng trộm mà quan sát.

“Mi Nhi, muội không muốn ta thú phi sao? Ngày mai ta liền đi thỉnh chỉ làm cho nàng kia nhường ra vị trí vương phi. Muội biết, ở trong lòng ta muội mới chính phi là thế tử duy nhất của ta.”

Lời nói của Nam Dương Vương làm Hoa Tường Dung giống như ngũ lôi oanh đỉnh, thân mình nặng nề mà dựa vào thân cây, hai chân hoàn toàn mất đi tri giác.

Nữ nhân kia mới là thế tử duy nhất trong lòng hắn, chẳng lẽ chính mình gả qua, liền đã định không có nửa phần cơ hội sao? Nàng rốt cuộc là cái gì? Nàng chỉ là vì một câu của Hoàng Thượng, liền bị nhét vào Nam Dương Vương phủ như một sùng vật, một đồ vật trang trí?

Hoa Tường Dung thất vọng cố nén nước mắt, lại không biết móng tay đã sớm khảm vào thân cây, đầu ngón tay đã chảy ra vết máu.

“Đoạt ca ca, huynh biết chúng ta là không có khả năng, huynh cần gì phải vậy” nàng ta thần sắc buồn bã, ngay sau đó cúi đầu.

“Vì cái gì?” Nam Dương Vương nhíu mày, vẫn chưa từ bỏ ý định mà hỏi, “Muội không yêu ta sao? Nếu không yêu ta, vì sao phải đem thân thể mình cho ta?”

“Yêu thì như thế nào?” Kia nữ nhân ngẩng đầu, đôi mắt kiên định nhìn về phía trước, nàng cắn môi, gần từng chữ một mà nói, “Đoạt ca ca, thứ muội muốn huynh cho không được.”

“Muội muốn cái gì?”

“Muội muốn, huynh đã biết, Đoạt ca ca.”

Nam Dương Vương tựa hồ vẫn không thể tiếp nhận sự thật, hẳn không thể tin được mà nhìn người trước mắt, trong mắt nhu tình hóa làm một sợi hàn băng, thật lâu không thể hòa tan.

“Quyền thế, thật sự quan trọng như vậy sao? Danh hào Nam Dương Vương phi, thật sự không thỏa mãn được muội sao?”

“Đoạt ca ca, thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi, từ lúc huynh cự tuyệt ngôi vị hoàng đế kia thì chúng đã không thể cùng nhau. Chuyện hôm nay, liên tính là muội báo đáp thâm tình của huynh đi, về sau, huynh đi quang lộ của huynh, muội đi cầu độc mộc của muội, vĩnh viễn không thấy mặt.”

Nữ tử quyết tuyệt nói xong liền xoay người chạy đi, chỉ chốc lát sau liền biến mất ở bên trong rừng cây.

Nam Dương Vương đứng ngơ ngác ở trong rừng cây, biểu tình thương tâm muốn chết làm người kinh hãi, lại làm người khác muốn đồng tình.

Hắn gặt gao mà nắm chặt tay làm gân xanh hơi nổi lên, cảm giác xấu hổ, giận dữ cùng hối hận tề tụ trong lòng, một cỗ lực lượng cường đại hội tụ đan điền. Chỉ nghe hắn hét lớn một tiếng, chém ra chưởng phong trái bổ phải chém, một cây đại thụ theo tiếng ngã xuống.

Nhìn mọi thứ xung quanh bị phá hủy, Hoa Tường Dung chỉ có thể co người tự bảo vệ chính mình. Một thân cây đổ xuống dưới không nghiêng không lệch, ngã xuống vị trí nàng ẩn thân. Nàng không thể không nhảy ra, vọt đến một bên, lại vừa đúng tầm mắt Nam Dương Vương.

“Là ai?”

Không chờ Hoa Tường Dung trả lời, Nam Dương Vương đã thu hồi chưởng phong, thi triển khinh công, phi đến trước mặt Hoa Tường Dung.

Hoa Tường Dung lập tức đem nước mắt trên mặt lau đi, điều chỉnh lại tâm trạng, tận lực bình tĩnh mà nhỏ giọng trả lời: “Là ta.”

“Ngẩng đầu lên. Như thế nào, gương mặt xấu xí không thể để người ta nhìn thấy sao?”

Âm thanh Nam Dương Vương lạnh cực điểm, Hoa Tường Dung trầm nghĩ, xong đời, phát hiện bí mật trọng đại như thế, hẳn nhất định sẽ giết nàng đi. Nghĩ như thế, Hoa Tường Dung càng không có dũng khí, cuối đầu càng thấp.

Nam Dương Vương vươn ra ngón tay, dùng sức mà nắm cầm nàng, nhìn chằm chằm gương mặt không hề huyết sắc mặt của Hoa Tường Dung, khinh niết nói: “Hoa Tường Dung? Quả nhiên là người, người tới nơi này làm gì? Theo dõi ta?”

Hoa Tường Dung bị Nam Dương Vương kiềm chế, không thể động đậy, chỉ có thể chịu đựng cơn đau từ cảm truyền tới, làm bộ thoải mái mà xua tay nói: “Ta chỉ là đi ngang qua, đi ngang qua.”

“Người đã nhìn thấy gì? Nói!” Nam Dương Vương một bên ép hỏi, một bên tăng thêm lực đạo của ngón tay.

Nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống, rơi vào trên ngón tay của Nam Dương Vương, hắn nhú nhú mảy, tựa hồ rất là chán ghét nước mắt nàng.

“Ta” Hoa Tường Dung vừa định nói nàng cái gì cũng không thấy được, lại ý thức được trả lời như vậy không phải là không đánh đã khai sao. Nàng giương mắt nhìn ánh mắt hung ác nham hiểm của hắn, dấu vết thương tâm muốn chết vẫn còn tồn tại, vì thế, nàng định thần, mở miệng nói: “Ngài đừng quá thương tâm”

“Người dám cười nhạo ta?” Không đợi nàng đem nói cho hết lời, Nam Dương Vương càng là dùng sức đem nàng kéo đến chính mình trước mặt, giận trừng mắt với nữ nhân không biết sống chết.

Giờ này khắc này, ở trong lòng Hoa Tường Dung đồng tình nhiều hơn là chua xót, nàng sớm biết mình cùng Nam Dương Vương bất quá là thoáng nhìn qua thôi, ở trong lòng hắn, căn bản là không biết có nàng tồn tại, nàng lại làm sao dám hy vọng xa vời có được cảm tình của hắn? Nàng bất quá nàng chỉ muốn ở bên cạnh hắn, lặng lẽ mà nhìn hắn, yên lặng mà yêu hắn mà thôi.

Nhìn nam nhân mình yêu thống khổ cau mày, nàng sợ hãi trong lòng, chỉ nhìn chằm chằm gương mặt tuấn dật kiên cường của hắn, chậm rãi vươn tay xoa trán hắn, nhẹ nhàng vuốt mảy hắn đang nhú chặt, như muốn vuốt phẳng vết thương trong lòng hắn.

Lúc ngón tay nàng chạm vào trán hắn, thân mình hắn đột nhiên co rút lại, lập tức buông cầm nàng, dùng sức đem nàng quăng ra ngoài. Ngay sau đó, hắn lui lại mấy bước, đứng khoanh tay, vẻ mặt chán ghét quát: “Cút ngay, nữ nhân dơ bẩn !”

Hoa Tường Dung bị bắn đi ra ngoài bởi một cỗ lực thật lớn, ngã mạnh trên mặt đất. Nàng chịu đựng toàn thân đau đớn, chậm rãi ngồi dậy, nhìn nam nhân mình yêu, một cỗ tức giận từ tâm tới.

Hắn không yêu nàng, nàng có thể lý giải, chính là hắn không thể đối đãi như vậy nàng nha. Nghĩ nghĩ, nàng cảm lòng không đau mà kêu, từ kẽ răng bật ra hai chữ: “Triệu Đoạt!”

Thân mình Nam Dương Vương đột nhiên chấn động, hiển nhiên hắn cũng không đoán được, nàng sẽ hô thẳng tên của hắn, lại còn bày ra vẻ mặt u oán.

Hắn từng bước một mà tới gần nàng, nghi hoặc mà cong khóe môi tràn đầy trào phúng nói: “Như thế nào? Vừa rồi nhìn ta cùng với nữ nhân khác ân ái,

không cao hứng? Cảm thấy ủy khuất? Chẳng lẽ, ngươi cũng nghĩ trước tiên cùng ta động phòng ở chỗ này?”

“Ngươi ngươi” Hoa Tường Dung nhìn về mặt lưu manh của Nam Dương Vương, nàng đỏ mặt, xấu hổ không nên lời.

“Ngươi chuẩn bị nói ta vô sỉ, nói ta hạ lưu sao?” Nam Dương Vương ngồi xổm xuống, oán hận mà nói, “Hiện tại biết thẹn thùng? Là ai vừa mới ở nơi này nhìn trò vui?”

“Ta không phải cố ý, thật sự không phải cố ý” Hoa Tường Dung lắc lắc đầu, như thế nào cũng không dám tin tưởng, người trước mắt người là người ngày đó nàng liếc mắt liến yêu Nam Dương Vương.

“Cái gì vẫn thao võ lược mọi thứ đều toàn tài, cái gì anh hùng bảo hộ quốc gia, nói cho ngươi biết, kỳ thật Triệu Đoạt ta chính là một cái tay ăn chơi, các ngươi đều bị bề ngoài của ta lừa. Ngoan ngoan mà trở về, cùng lão Thừa tướng lão cha hảo hảo thương lượng, kỳ thật Bình Dương Vương cũng không tồi.”

Nói xong, Nam Dương Vương, đứng lên, phui rút bụi đất trên người, không thèm quay đầu nhìn nàng, liền phi thân mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Biếm Thiếp

Bình Dương Vương rốt cuộc có ý gì? Mà hần, Nam Dương Vương, rốt cuộc muốn làm gì?

Hoa Tường Dung không liếc mắt nhìn Bình Dương Vương một cái, mà nhìn chăm chăm vào bóng dáng Nam Dương Vương không nói một lời, trên mặt nhìn như bình tĩnh không gợn sóng, tâm lại không khỏi lo sợ.

Nàng không tự giác mà nắm chặt tay áo, khăn trương mà nhìn chăm chăm một màn trước mắt, chỉ nghe kia Nam Dương Vương chậm rãi mở miệng, kiên định nói: “Khải tấu Hoàng Thượng, vì thần khăn cầu Hoàng Thượng thu hồi thánh chỉ tứ hôn.”

Triệu Đoạt (nữ chủ đã biết tên của Nam Dương Vương, về sau sẽ trực tiếp dùng tên Triệu Đoạt thay thế cho Nam Dương Vương) vừa nói ra, mọi người đều sợ hãi hít vào một hơi, ngay sau đó dời đi tầm mắt đem ánh mắt đều dừng ở trên người Hoa Tường Dung.

Hoa Tường Dung cũng không có dự đoán được hần sẽ ở trường hợp này dưới thỉnh cầu tứ hôn, không lưu nửa con đường sống. Mà Bình Dương Vương lúc này hỏi như vậy, chỉ sợ là đã sớm biết Triệu Đoạt sẽ thoái hôn, hiện giờ muốn hần ra mặt hỗ trợ, chỉ sợ là không thể, huống chi nàng cũng không biết, Bình Dương Vương giúp nàng bằng cách gì.

Đối mặt sự cười nhạo của mọi người, nàng đã không thể suy nghĩ gì hiện giờ nàng chỉ muốn tìm cái khe dưới đất mà chui vào để thoát khỏi nhục nhã trước mặt. Lại xem Hoa thừa tướng, gương mặt đã xanh mét ngồi im lặng không nói một lời. Không khó nhận ra, lúc này ông rất hoảng loạn, chỉ là ngồi tận lực ổn định cảm xúc của chính mình tránh làm xấu mặt trước mắt mọi người.

Thái phi cùng Hoàng Thượng sắc mặt từ từ tối tăm, không đợi Hoàng Thượng nói chuyện, thái phi đã kiềm chế không được cả giận nói: “Đoạt nhi, có biết con đang nói cái gì không? Hoàng Thượng nhất ngôn cửu đỉnh, há cho con lung tung làm càn?”

Triệu Đoạt nhú nhú mày, thanh âm to lớn vang dội như sấm: “Hoàng Thượng, nói cái gì thần cũng sẽ không cưới Hoa Tường Dung làm phi, nếu Hoàng Thượng không đáp ứng, liền đem thần phái đến tiền tuyến đi, thần nguyện lãnh binh thủ quan, cả đời không quay lại.”

“Làm càn, ngươi đây là đang ép trẫm?” Triệu Cờ (tên hoàng thượng) nắm chặt nắm tay các khớp xương trắng bệch không hề huyết sắc, nhú chặt mày biểu thị giờ phút này hần đang rất bất mãn.

Sự phẫn nộ của Triệu Cờ cũng không làm cho Triệu Đoạt giao động, hần như cũ thẳng tắp mà quỳ, kiên định mà từ chối nói: “Hoàng Thượng, trong lòng thần đã có người khác, đã hứa với nàng không phải nàng không cưới, thần đã nhận định nàng chính là Vương phi của thần, cho nên thứ thần không thể tuân mệnh.”

“Trong lòng có người khác?” Triệu Cờ mắt hơi hơi nheo lại, ánh mắt hung ác nham như thợ săn đang đánh giá con mồi, gắt gao mà nhìn chăm chăm Triệu Đoạt, “Nói cho trẫm, người trong lòng ngươi là ai?”

“Hoàng Thượng, thứ thần không thể nói” Triệu Đoạt nhẹ nhàng mà nhú nhú mày, ngay sau đó cắn chặt khớp hàm.

“Không thể nói? Ngươi cho rằng, trẫm là tiểu hài tử ba tuổi tùy ý ngươi có thể dối gạt?” Triệu Cờ thịnh nộ đánh một chưởng lên bàn suýt nữa đánh tan ly trà trong tay. Triệu Cờ ánh mắt uy nghiêm đảo qua mỗi người ở đây, lúc nhìn qua Hoa thừa tướng trong mắt hiện lên một tia xin lỗi.

Hiện trường một mảnh yên tĩnh, mọi người đều nín thở, không dám nhúc nhích, sợ sự tức giận của hoàng thượng lan đến chính mình.

Hoa Tường Dung nín thở, âm thầm cảm thấy ỳ ứ: Hào, trong lòng có người khác, Nam Dương Vương — Triệu Đoạt, hẳn quả nhiên vì nữ nhân kia mà muốn lui hôn sự này, chính là, hẳn vì sao phải chọn thời gian này để nhắc tới việc từ hôn? Chẳng lẽ hẳn muốn làm cho nàng khó xử?

Bỗng nhiên, nàng vén cái bàn lên, đứng lên trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chậm rãi đi đến giữa sân, cuối người mà quỳ xuống.

Hoa Thừa tướng cả kinh, định giơ tay giữ nàng lại nhưng lại không dám động chỉ mang vè mặt khó xử mà nhìn nàng.

Hoa Tường Dung thông dong mà quỳ trên mặt đất, chậm rãi ngẩng đầu, trên khuôn mặt thanh lệ là đôi mắt mờ to lấp lánh như ánh sao.

“Hoàng Thượng, Nam Dương Vương cự hôn trước mặt mọi người như vậy, hẳn là bất đắc dĩ, thỉnh Hoàng Thượng không cần so đo.”

“Dung Nhi, người đây là” nghe được Hoa Tường Dung vì Triệu Đoạt biện giải làm Hoa thừa tướng có chút kinh ngạc.

Thái phi vẫn luôn ngồi ở ghế trên, nghe xong Hoa Tường Dung nói, cũng có một tia khó hiểu, nhìn không được xen mồm nói: “Hoa Tường Dung, người đây là có ý tứ gì? Chẳng lẽ Đoạt nhi trước mặt mọi người cự hôn với người, người nữa câu oán hận cũng không có?”

Hoa Tường Dung cúi đầu trả lời: “Hồi thái phi, làm một nữ tử khuê phòng, tự nhiên vạn phần chú trọng danh tiết, chính là thần nữ cũng có thể hiểu được khổ tâm của Nam Dương Vương. Thần nữ cùng Nam Dương Vương chưa bao giờ gặp qua, căn bản không có quen biết, đừng nói gì đến cảm tình, mà trong lòng Nam Dương Vương đã có người khác, dưới tình huống như thế, thần nữ nếu vẫn cứng rắn muốn gả cho Nam Dương Vương chính là chia rẽ lương duyên, mà thần nữ, cả ngày đối mặt với một nam nhân không yêu mình, cũng là khổ không nói nổi. Cho nên, thần nữ cả gan khấn cầu thái phi cùng Hoàng Thượng chấp nhận lời thỉnh cầu của Nam Dương Vương, hủy bỏ hôn ước.”

“Nói gì vậy?” Thái phi rùng mình, lạnh nhạt nói, “Các người một người trong lòng đã có người khác, một người muốn thành toàn, đem uy nghiêm của Hoàng Thượng đặt nơi nào? Từ xưa hôn nhân đều theo lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, hôn sự của các người đã định không thể thay đổi.”

“Mẫu phi!”

“Thái phi!”

Hai người vội vàng muốn tranh luận, đồng thời mở miệng, ăn ý hô lên cùng một lúc, thế nhưng không hẹn mà cùng mà quay đầu nhìn chăm chú vào đối phương.

Thái phi nhìn hai người quỳ trên mặt đất, cong cong khóe môi, ánh mắt thâm ý nhìn Triệu Cờ nói: “Hoàng Thượng, người xem? Đoạt nhi trong lòng có người khác, Dung Nhi có ý muốn thành toàn, nhưng có cách nào vừa có thể bảo trụ uy nghiêm hoàng đế, lại có thể đẹp cả đôi đàng đây?”

Nhìn ánh mắt Thái Phi, Triệu Cờ ngầm hiểu, hẳn cố tình cường điệu thanh âm lớn tiếng tuyên bố: “Một khi đã như vậy, trăm liền làm chủ, đem Hoa Tường Dung gả cho Nam Dương Vương làm thiếp, Nam Dương Vương cùng Hoa Tường Dung đều không được mượn cớ cự tuyệt, ba ngày sau tức khắc thành hôn. Hoa Thừa tướng càng vất vả công lao càng lớn, ngay trong ngày mai, bỗng lộc tăng gấp đôi, ban miễn kim bài, ba lần pháp hiệu.”

Đem Hoa Tường Dung gả cho Nam Dương Vương làm thiếp, vừa không ảnh hưởng chuyện hấn nạp phi, nhưng lại làm hấn lui một bước đáp ứng cưới Hoa Tường Dung, hoàng đế cũng coi như bảo vệ mặt mũi. Mà đối với phong thường hoa Thừa tướng, còn lại là vì lấp kín miệng của mọi người, cho Hoa thừa tướng một bước bậc thang đi xuống.

Kết quả, ai cũng vui mừng, không thể tốt hơn. Hoa Thừa tướng tuy có không phục nhưng cũng quỳ xuống, hô to vạn tuế. Các quan lại toàn bộ quỳ xuống cùng nhau hô lên khen tặng hoàng đế anh minh.

Hôn lễ, ba ngày sau đúng hạn cử hành

Hôn lễ rốt cuộc muốn cử hành, chi tiết ngược cũng chính thức bắt đầu.

008 bài đường

Hoa phủ ngoài cửa, một mảnh chiêng trống vang trời, Hoa Thừa tướng tuy rằng không cam tâm, lại cũng không thể không tự mình đứng ở cửa nghênh đón kiệu hoa từ Nam Dương Vương phủ tới.

Mặc vào áo cưới đỏ, đắp lên khăn voan đỏ, một tay cầm một cái quả táo, Hoa Tường Dung dựa vào Tiểu Thúy, khát khao mong đợi tương lai tốt đẹp, chậm rãi ngồi vào kiệu hoa.

Tuy rằng nàng biết, người Triệu Đoạt thích không phải nàng, nhưng nàng nghĩ, nếu gả làm thiếp của hấn, về sau liền có thật nhiều cơ hội ở chung, như vậy, hấn hoặc nhiều hoặc ít sẽ phát hiện chỗ tốt của mình đi.

Kiệu hoa run rẩy mà đi tới, Hoa Tường Dung gắt gao cầm chặt quả táo tượng trưng cho bình an cát tường, tựa như hạ quyết tâm nắm lấy hạnh phúc của chính mình.

Đi một hồi, kiệu hoa đột nhiên ngừng lại, phía trước xuất hiện thanh âm cãi vã. Hoa Tường Dung xốc màn kiệu lên, gọi Tiểu Thúy, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Thúy, chúng ta tới nơi nào? Vì cái gì không đi tiếp?”

Tiểu Thúy cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, chúng ta đã trước cửa Nam Dương Vương phủ.”

“Kìa, vì sao còn không đem kiệu hoa đi vào?”

Hoa Tường Dung vừa hỏi, Tiểu Thúy cảm thấy càng thêm ủy khuất, vẻ mặt bất bình cả giận nói: “Tiểu thư, Nam Dương Vương phủ đại môn đóng chặt, gia đình giữ cửa nói, Nam Dương Vương phân phó xuống dưới, thiếp thất không được đi vào cửa chính, chúng ta phải vòng cửa sau mà đi.”

Nhẹ nhàng mà buông màn kiệu, Hoa Tường Dung chua xót cười. Xem ra, Triệu Đoạt đối mình rất là bất mãn, còn chưa vào cửa liền dựng nên quy củ.

“Tiểu Thúy, hỏi rõ đường, chúng ta vòng cửa sau đi thôi.”

Hoa Tường Dung nhượng bộ làm Tiểu Thúy chấn động: “Tiểu thư, người tốt xấu cũng là người của phủ Thừa tướng, như thế nào lại có thể đi cửa sau / Huống chi, đây là Hoàng Thượng cùng thái phi làm chủ ban hôn, Nam Dương Vương thật ghê gớm cũng không thêm nề mặt Hoàng Thượng cùng thái phi?”

Hoa Tường Dung lắc lắc đầu, Triệu Đoạt thế nào lại không hiểu đạo lý đó, làm cho mình đi cửa sau, một phương mặt là nhắc nhở thái phi cùng Hoàng Thượng, đối với cộc hôn sự này, hẳn không phải là tự nguyện, về phương mặt khác, hẳn cũng có thể nhân cơ hội này hạ thấp uy phong của tướng phủ. Aizz, cự hôn trước mặt mọi người hẳn còn dám làm, còn có chuyện gì dám đây?

“Thôi, vẫn là vòng cửa sau đi thôi.”

Âm thanh bình đạm không gọn sóng, làm cho người nghe không tìm ra một chút bất mãn, Tiểu Thúy cũng sợ lẽ giờ lạnh, dặn dò kiệu phu cùng nhóm nhạc công tìm đường vòng mà đi.

Một đường diễn tấu sáo và trống, kiệu hoa rốt cuộc tới cửa sau của Nam Dương Vương phủ. Tiểu Thúy mới nâng Hoa Tường Dung từ bên trong kiệu ra, liền có một đám nữ nhân trang điểm đến hoa hòe lộng lẫy vây quanh.

Một nữ nhân mặc váy trang đỏ thẫm, bước đi như rần nước, đột nhiên giật khăn hi của Hoa Tường Dung, tình té mà đánh giá nàng, bỗng nhiên phụt một tiếng nở nụ cười: “Nha, vị này chính là mới tới? Ta cho rằng Hoàng Thượng tứ hôn phải có gì đặc biệt hơn người, không phải đều là thiếp giống như chúng ta sao?”

Một nữ nhân mặc sa mỏng màu lục mang vẻ mặt khinh thường nói: “Nàng nha, còn không bằng chúng ta đâu, tốt xấu, chúng ta cũng là đường đường chính chính từ cổng lớn đi vào, đâu giống nàng, cửa lớn không đi, cố tình phải đi cửa sau.”

“Đúng vậy, đúng vậy, Lan tỷ tỷ nói đúng, Vương gia cô ý vì nàng sửa lại quy củ nha, vẫn là nàng trời sinh liền kém một bậc. Chỉ sợ về sau bên ngoài lại làm Vương gia mất mặt.” Lên tiếng, là một nữ tử áo vàng.

Hoa Tường Dung sắc mặt buồn bã, biết trước mắt đều là thiếp thất của Triệu Đoạt. Tuy rằng các nàng mỗi người đều hoa dung nguyệt mạo, nhưng trong mắt lại lóe ý định không tốt.

Hoa Tường Dung trong lòng biết, các nàng đang định bới lông tìm vết, vừa muốn trả lời với các nàng vài câu, lại có một vị công công từ trong đám người đi tới, nhỏ giọng nói: “Ai yêu, các vị phu nhân đều ở chỗ này làm gì? Tiểu thư và phu nhân của các quan viên đều chờ cùng các vị phu nhân nói chuyện ngoài sảnh đường”

“Hảo hảo, làm phiền Vương công công, chúng ta đi ngay.” Hồng y nữ tử thấy tâm phúc bên người Vương gia, lập tức thu hồi vẻ mặt ngang ngược, liếc Hoa Tường Dung một cái, mới dẫn mọi người hậm hực mà đi.

Vương công công nhìn theo mọi người đi xa, lúc này mới xoay người lại, cung kính nói với Hoa Tường Dung: “Tân phu nhân, hi đường ở phía trước, thỉnh đi theo lão nô.”

Hoa Tường Dung gật gật đầu, từ trên cổ tháo xuống một chuỗi ngọc xanh biếc đưa cho Vương công công, cười nói: “Công công, về sau còn nhờ ông nói tốt vài lời.”

Vương công công cũng không chối từ,捏 lại đôi mắt lại nhìn nhìn chuỗi ngọc, lúc này mới vừa lòng mà nhận, khách khí mà nói: “Tân phu nhân nói quá lời, ngài là thiên kim Thừa tướng, lão nô tất nhiên là không dám chậm trễ.”

“Vậy đa tạ công công.”

Đi theo Vương công công quẹo trái vài lần, đi qua mấy chỗ núi giả cùng cầu nổi, rốt cuộc đi tới được hi đường.

Hi đường mang một không khí náo nhiệt, các dây lụa màu đỏ rực treo vòng quanh xà nhà, ngọn nến màu đỏ, thắp màu đỏ, hết thấy đều cực kỳ xa hoa. Hoa Tường Dung nín thở, dựa vào Tiểu Thúy bước trên thảm đỏ, từng bước một mà đi đến giữa sân.

Các tân khách vây quanh ở bốn phía, nhỏ giọng mà suy đoán diện mạo tân nương tử, còn có mấy người, vẻ mặt khinh thường mà nhìn Hoa Tường Dung, đàm luận chuyện nàng không được Nam Dương Vương sủng ái, làm thế nào bị biếm từ phi thành thị thiếp.

Đối mặt với những nghị luận này, Hoa Tường Dung cũng chỉ thản nhiên, đường đường thiên kim tướng phủ, trước mặt mọi người bị người khác từ chối hôn sự, tự nhiên tạo nên một trận phong ba.

Đợi một hồi lâu, tân lang mới một thân hồng bào mà khoan thai tới muộn. Mọi người vừa thấy, nhin không được hô nhỏ: “Đó không phải Trác Ngôn, Trác thị vệ sao? Vương gia đâu?”

Nghe vậy, Hoa Tường Dung bất chấp lễ nghi, đột nhiên nhấc khăn hi lên, thập phần kinh ngạc mà nhìn chăm chăm về mặt quần bách của Trác Ngôn.

Trác Ngôn đón nhận ánh mắt Hoa Tường Dung, bỗng nhiên rùng mình, tiến lên vài bước, đôi tay ôm quyền, cuối người bái một cái, nói: “Phu nhân, Vương gia đột nhiên cảm thấy thân thể không khoẻ, lại e sợ làm chậm trễ phu nhân, cho nên, muốn tiểu nhân đến trước thay thế Vương gia cùng phu nhân thành lễ.”

Vừa dứt lời, trên hi đường vang lên một tiếng, loạn cả lên, nào có chuyện thị vệ thế Vương gia làm lễ thành hôn, tuy rằng trong khách khứa nhiều người có kiến thức rộng rãi, cũng chưa từng nghe nói qua có chuyện như vậy.

Mấy thị thiếp vừa nghe Vương gia không thoải mái, lập tức tiến đến hướng Trác Ngôn hỏi thăm bệnh tình của Nam Dương Vương, Trác Ngôn cũng chỉ giải thích nói Vương gia chỉ là bỗng dưng cảm không khoẻ, nhưng không có trở ngại gì lớn, ngay sau đó lại nhìn Hoa Tường Dung.

Giờ này khắc này, lòng hần sớm đã tràn đầy áy náy, thân thể Vương gia làm gì có chuyện không khoẻ, rõ ràng là không muốn cùng nàng bái đường mới có thể tống cổ hần đến để ứng phó, ai ngờ, lúc hần nhìn thấy ánh mắt của Hoa Tường Dung liền có một cảm giác từ đáy lòng đánh úp lại. Hần nói không thể diễn tả cảm giác đó như thế nào, hần chỉ biết là, lúc này chính mình trong lòng rất khó chịu, nếu không phải vì nhận lệnh của Vương gia, mà nàng cũng không phải là tiểu thiếp Vương gia mới cưới về, thì hần rất muốn mang nàng rời xa chốn thị phi này.

Hoa Tường Dung sững sờ mà nhìn Trác Ngôn một thân hồng y, nhìn lại chính mình cũng một thân hi phục màu đỏ, trong lòng nổi lên một cổ chua xót. Nàng đi chuyển thân thể theo bản năng lại cảm thấy đầu nặng chân nhẹ như muốn té xỉu, may mà Trác Ngôn tay mắt lanh lẹ, đưa tay giữ nàng lại, nhẹ nhàng đem nàng ôm lấy.

Hoa Tường Dung vô lực mà dựa vào trong lòng ngực Trác Ngôn, nước mắt lăn xả mà rơi: Triệu Đoạt, rốt cuộc ta làm sai cái gì? Thế nhưng ngay cả cùng ta bái đường mà cũng lười tới?

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bái Đường

Hoa phủ ngoài cửa, một mảnh chiêng trống vang trời, Hoa Thừa tướng tuy rằng không cam tâm, lại cũng không thể không tự mình đứng ở cửa nghênh đón kiệu hoa từ Nam Dương Vương phủ tới.

Mặc vào áo cưới đỏ, đắp lên khăn voan đỏ, một tay cầm một cái quả táo, Hoa Tường Dung dựa vào Tiểu Thúy, khát khao mong đợi tương lai tốt đẹp, chậm rãi ngồi vào kiệu hoa.

Tuy rằng nàng biết, người Triệu Đoạt thích không phải nàng, nhưng nàng nghĩ, nếu gả làm thiếp của hần, về sau liền có thật nhiều cơ hội ở chung, như vậy, hần hoặc nhiều hoặc ít sẽ phát hiện chỗ tốt của mình đi.

Kiệu hoa run rẩy mà đi tới, Hoa Tường Dung gắt gao cầm chặt quả táo tượng trưng cho bình an cát tường, tựa như hạ quyết tâm nắm lấy hạnh phúc của chính mình.

Đi một hồi, kiệu hoa đột nhiên ngừng lại, phía trước xuất hiện thanh âm cãi vã. Hoa Tường Dung xốc màn kiệu lên, gọi Tiểu Thúy, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Thúy, chúng ta tới nơi nào? Vì cái gì không đi tiếp?”

Tiểu Thúy cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, chúng ta đã trước cửa Nam Dương Vương phủ.”

“Kia, vì sao còn không đem kiệu hoa đi vào?”

Hoa Tường Dung vừa hỏi, Tiểu Thúy cảm thấy càng thêm ủy khuất, về mặt bất bình cả giận nói: “Tiểu thư, Nam Dương Vương phủ đại môn đóng chặt, gia đình giữ cửa nói, Nam Dương Vương phân phó xuống dưới, thiếp thất không được đi vào cửa chính, chúng ta phải vòng cửa sau mà đi.”

Nặng nề mà buông màn kiệu, Hoa Tường Dung chua xót cười. Xem ra, Triệu Đoạt đối mình rất là bất mãn, còn chưa vào cửa liền dựng nên quy củ.

“Tiểu Thúy, hỏi rõ đường, chúng ta vòng cửa sau đi thôi.”

Hoa Tường Dung nhượng bộ làm Tiểu Thúy chấn động: “Tiểu thư, người tốt xấu cũng là người của phủ Thừa tướng, như thế nào lại có thể đi cửa sau / . Huống chi, đây là Hoàng Thượng cùng thái phi làm chủ ban hôn, Nam Dương Vương thật ghê gớm cũng không thêm nể mặt Hoàng Thượng cùng thái phi?”

Hoa Tường Dung lắc lắc đầu, Triệu Đoạt thế nào lại không hiểu đạo lý đó, làm cho mình đi cửa sau, một phương mặt là nhắc nhở thái phi cùng Hoàng

Thượng, đối với cộc hôn sự này, hẳn không phải là tự nguyện, về phương mặt khác, hẳn cũng có thể nhân cơ hội này hạ thấp uy phong của tướng phủ. Aizz, cộc hôn trước mặt mọi người hẳn còn dám làm, còn có chuyện gì dám đây?

“Thôi, vẫn là vòng cửa sau đi thôi.”

Âm thanh bình đạm không gọn sóng, làm cho người nghe không tìm ra một chút bất mãn, Tiểu Thúy cũng sợ lỡ giờ lành, dặn dò kiệu phu cùng nhóm nhạc công tìm đường vòng mà đi.

Một đường diễn tấu sáo và trống, kiệu hoa rớt cuộc tới cửa sau của Nam Dương Vương phủ. Tiểu Thúy mới nâng Hoa Tường Dung từ bên trong kiệu ra, liền có một đám nữ nhân trang điểm đến hoa hòe lộng lẫy vây quanh.

Một nữ nhân mặc váy trang đỏ thắm, bước đi như rắn nước, đột nhiên giặt khăn hi của Hoa Tường Dung, tinh tế mà đánh giá nàng, bỗng nhiên phụt một tiếng nở nụ cười: “Nha, vị này chính là mới tới? Ta cho rằng Hoàng Thượng tứ hôn phải có gì đặc biệt hơn người, không phải đều là thiếp giống như chúng ta sao?”

Một nữ nhân mặc sa mỏng màu lục mang về mặt khinh thường nói: “Nàng nha, còn không bằng chúng ta đâu, tốt xấu, chúng ta cũng là đường đường chính chính từ cổng lớn đi vào, đâu giống nàng, cửa lớn không đi, cố tình phải đi cửa sau.”

“Đúng vậy, đúng vậy, Lan tỷ tỷ nói đúng, Vương gia cố ý vì nàng sửa lại quy củ nha, vẫn là nàng trời sinh liền kém một bậc. Chỉ sợ về sau bên ngoài lại làm Vương gia mất mặt.” Lên tiếng, là một nữ tử áo vàng.

Hoa Tường Dung sắc mặt buồn bã, biết trước mắt đều là thiếp thất của Triệu Đoạt. Tuy rằng các nàng mỗi người đều hoa dung nguyệt mạo, nhưng trong mắt lại lóe ý định không tốt.

Hoa Tường Dung trong lòng biết, các nàng đang định bới lông tìm vết, vừa muốn trả lời với các nàng vài câu, lại có một vị công công từ trong đám người đi tới, nhỏ giọng nói: “Ai yêu, các vị phu nhân đều ở chỗ này làm gì? Tiểu thư và phu nhân của các quan viên đều chờ cùng các vị phu nhân nói chuyện ngoài sảnh đường”

“Hào hào, làm phiền Vương công công, chúng ta đi ngay.” Hồng y nữ tử thấy tâm phúc bên người Vương gia, lập tức thu hồi vẻ mặt ngang ngược, liếc Hoa Tường Dung một cái, mới dẫn mọi người hậm hực mà đi.

Vương công công nhìn theo mọi người đi xa, lúc này mới xoay người lại, cung kính nói với Hoa Tường Dung: “Tân phu nhân, hi đường ở phía trước, thỉnh đi theo lão nô.”

Hoa Tường Dung gật gù đầu, từ trên cổ tháo xuống một chuỗi ngọc xanh biếc đưa cho Vương công công, cười nói: “Công công, về sau còn nhờ ông nói tốt vài lời.”

Vương công công cũng không chối từ,捏 lại đôi mắt lại nhìn nhìn chuỗi ngọc, lúc này mới vừa lòng mà nhận, khách khí mà nói: “Tân phu nhân nói quá lời, ngài là thiên kim Thừa tướng, lão nô tất nhiên là không dám chậm trễ.”

“Vây đa tạ công công.”

Đi theo Vương công công quẹo trái vài lần, đi qua mấy chỗ núi giả cùng cầu nổi, rốt cuộc đi tới được hi đường.

Hi đường mang một không khí náo nhiệt, các dây lụa màu đỏ rực treo vòng quanh xà nhà, ngọn nến màu đỏ, thắp màu đỏ, hết thấy đều cực kỳ xa hoa. Hoa Tường Dung nín thở, dựa vào Tiểu Thúy bước trên thảm đỏ, từng bước một mà đi đến giữa sân.

Các tân khách vây quanh ở bốn phía, nhỏ giọng mà suy đoán diện mạo tân nương tử, còn có mấy người, về mặt khinh thường mà nhìn Hoa Tường Dung, đàm luận chuyện nàng không được Nam Dương Vương sủng ái, làm thế nào bị biếm từ phi thành thị thiếp.

Đối mặt với những nghị luận này, Hoa Tường Dung cũng chỉ thản nhiên, đường đường thiên kim tướng phủ, trước mặt mọi người bị người khác từ chối hôn sự, tự nhiên tạo nên một trận phong ba.

Đợi một hồi lâu, tân lang mới một thân hồng bào mà khoan thai tới muộn. Mọi người vừa thấy, nhin không được hô nhỏ: “Đó không phải Trác Ngôn, Trác thị vệ sao? Vương gia đâu?”

Nghe vậy, Hoa Tường Dung bất chấp lễ nghi, đột nhiên nhấc khăn hi lên, thập phần kinh ngạc mà nhìn chằm chằm vẻ mặt quần bách của Trác Ngôn.

Trác Ngôn đón nhận ánh mắt Hoa Tường Dung, bỗng nhiên rung mình, tiến lên vài bước, đôi tay ôm quyền, cuối người bái một cái, nói: “Phu nhân, Vương gia đột nhiên cảm thấy thân thể không khỏe, lại e sợ làm chậm trễ phu nhân, cho nên, muốn tiểu nhân đến trước thay thế Vương gia cùng phu nhân thành lễ.”

Vừa dứt lời, trên hi đường vang lên một tiếng, loạn cả lên, nào có chuyện thị vệ thế Vương gia làm lễ thành hôn, tuy rằng trong khách khứa nhiều người có kiến thức rộng rãi, cũng chưa từng nghe nói qua có chuyện như vậy.

Mấy thị thiếp vừa nghe Vương gia không thoải mái, lập tức tiến đến hướng Trác Ngôn hỏi thăm bệnh tình của Nam Dương Vương, Trác Ngôn cũng chỉ giải thích nói Vương gia chỉ là bỗng dưng cảm không khỏe, nhưng không có trở ngại gì lớn, ngay sau đó lại nhìn Hoa Tường Dung.

Giờ này khắc này, lòng hần sớm đã tràn đầy áy náy, thân thể Vương gia làm gì có chuyện không khoẻ, rõ ràng là không muốn cùng nàng báỉ đường mới có thể tổng cổ hần đến để ứng phó, ai ngờ, lúc hần nhìn thấy ánh mắt của Hoa Tường Dung liền có một cảm giác từ đáy lòng đánh úp lại. Hần nói không thể diễn tả cảm giác đó như thế nào, hần chỉ biết là, lúc này chính mình trong lòng rất khó chịu, nếu không phải vì nhận lệnh của Vương gia, mà nàng cũng không phải là tiểu thiếp Vương gia mới cưới về, thì hần rất muốn mang nàng rời xa chốn thị phi này.

Hoa Tường Dung sững sờ mà nhìn Trác Ngôn một thân hồng y, nhìn lại chính mình cũng một thân hi phục màu đỏ, trong lòng nổi lên một cổ chua xót. Nàng di chuyển thân thể theo bản năng lại cảm thấy đầu nặng chân nhẹ như muốn té xỉu, may mà Trác Ngôn tay mắt lanh lẹ, đưa tay giữ nàng lại, nhẹ nhàng đem nàng ôm lấy.

Hoa Tường Dung vô lực mà dựa vào trong lòng ngực Trác Ngôn, nước mắt lã chã mà rơi: Triệu Đoạt, rốt cuộc ta làm sai cái gì? Thế nhưng ngay cả cùng ta báỉ đường mà cũng lười tới?

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Động Phòng Chi Dạ

Hoa Tường Dung vô lực mà dựa vào trong lòng ngực Trác Ngôn, nước mắt lã chã mà rơi: Triệu Đoạt, rốt cuộc ta làm sai cái gì? Thế nhưng ngay cả cùng ta báỉ đường mà cũng lười tới?

Dưới ánh mắt chế giễu của mọi người, Hoa Tường Dung thành thật cùng Trác Ngôn báỉ thiên địa, lập tức bị đưa vào tân phòng. Bên dưới khăn voan đỏ thắm nàng hung hăng cắn môi, ngăn cho chính mình khóc thành tiếng, thế nhưng, móng tay lại cắm sâu vào da thịt đã cho mọi người hiểu tất cả.

Nàng thật không cam lòng a.

Tuy nói Triệu Đoạt là người nàng nhìn trúng, nhưng nàng cũng không phải cứng rắn muốn gả cho hần nha, trong cung yến nàng không màng mặt mũi mà cầu xin giúp hần, đã nói rõ ràng cùng thái phi và Hoàng Thượng, không ngờ thái phi cùng Hoàng Thượng không muốn, một hai phải tứ hôn, đây là tại nàng sau?

Màu đỏ của khăn hi, ánh lên gò má Hoa Tường Dung nhưng mặt nàng không hồng mà là trắng bệch. Nàng nhếch khóe miệng, nở ra nụ cười khinh miệt, trong mắt càng ngày càng nhiều chua xót.

Triệu Đoạt, trong lúc báỉ đường lại có thể tìm một thị vệ đến thay thế, vậy chút nữa động phòng hoa chúc, hần sẽ phải ai đến đây? Chẳng lẽ là Vương công công sao?

Thời gian một chút lại một chút mà trôi đi, đã qua canh ba, nhưng trong tân phòng vẫn như cũ chỉ có Hoa Tường Dung che khăn voan, một mình ngồi ở đầu giường.

“Tiểu Thúy cô nương, Vương công công sai ta tới báo với tân phu nhân một tiếng, Vương gia đêm nay sợ là sẽ không lại đây, nói tân phu nhân không cần đợi, nên sớm nghỉ ngơi.”

“Đã biết, làm phiền tiểu công công.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói, làm Hoa Tường Dung cảm thấy trong lòng giống như bị người nhéo một cái, chỉ thấy tim đập càng lúc càng nhanh, hô hấp càng ngày càng gấp. Đi cửa sau, thế báỉ đường, ngồi chờ Triệu Đoạt một cách vô ích, chỉ hôm nay nàng đã ném hết nhục nhã, ngày sau bảo nàng sống thế nào đây?

Cửa phòng mở ra, Tiểu Thúy nhẹ nhàng mà đi đến, bắt đầu dĩ vãng khăn hi của nàng lên: “Tiểu thư, Vương gia còn bận xử lý chính sự, đêm nay chắc là không thể tới, người vẫn là đi nghỉ sớm thôi.”

Hoa Tường Dung lắc lắc đầu: “Tiểu Thúy, em nói ta nên làm cái gì bây giờ? Đã chịu coi thường cùng nhục nhã như thế, làm sao có thể nén giận?”

“Tiểu thư, người bây giờ làm sao? Nơi này là phủ Nam Dương Vương không phải phủ Thừa tướng a. Chúng nô tài đều nhìn Vương gia sắc mặt mà làm việc, có mấy người sẽ nghe lời người?”

“Không được, ta muốn đi hỏi hần một chút, ta rốt cuộc đã làm sai cái gì, vì sao lại đối xử với ta như vậy, hần trong phủ có rất nhiều thị thiếp, sao lại không chấp nhận được một mình ta?” Quyết định như vậy, Hoa Tường Dung không chút nghĩ ngợi liền chạy ra khỏi tân phòng, Tiểu Thúy ngăn không được, đành phải gắt gao chạy theo phía sau.

Vương công công đứng ở cửa lan viên, thấy chỗ tối hiện lên một mảnh đỏ thắm, nhìn kỹ, là Hoa Tường Dung mang theo Tiểu Thúy vội vàng chạy tới, Vương công công liền vội vàng tiến lên ngăn lại, đem các nàng dẫn vào phòng bên cạnh.

“Tân phu nhân, lão nô không phải đã phái người báo với người, Vương gia đêm nay có việc, không thể đi qua sao? Người tội gì mà vội chạy trong đêm

như vậy?”

“Vương công công, ta không phải tới quấy rối, ta chỉ là có việc không rõ, muốn chính miệng hỏi Vương gia. Nếu là Vương gia cho ta một đáp án làm ta hài lòng, ta lập tức liền đi, tuyệt không nán lại.”

Vương công công bắt đắc dĩ mà bữu môi nói: “Ta nói tân phu nhân nghe, người như thế nào liền một hai phải hướng chỗ nguy hiểm mà đâm đầu vào? Tính tình Vương gia người ít nhiều cũng biết, ta khuyên ngài có chuyện gì, vẫn là đợi ngày mai rồi nói sau.”

Hoa Tường Dung trong mắt hiện lên một tia trào phúng, nàng hừ lạnh một tiếng, nói: “Tính tình của hần như thế nào thì có liên quan gì đến ta? Ta chỉ biết là, hôm nay ta bỗng nhiên phải chịu nhục nhã của hần, tuyệt không thể làm như không có chuyện gì?”

“Tân phu nhân”

“Vương công công, người tránh ra, ta muốn vào nói rõ với hần.”

“Tân phu nhân ngài nhưng ngàn vạn không thể hành sự lỗ mãng a.” Vương công công vẻ mặt ưu sắc, gắt gao mà lôi kéo tay áo nàng, để tránh nàng thật sự xông vào.

“Vương công công, đa tạ ngài nhắc nhở, hiện giờ thật sự là ta không nên xông vào.” Dứt lời, Hoa Tường Dung đẩy Vương công công ra, chạy thẳng vào trong điện.

“A Vương gia, Vương gia nhanh lên....thật thoải mái...a”

“A a

Bên trong lan viên, truyền đến từng tiếng kêu kiều diễm, càng lại gần lại càng nghe rõ tiếng kêu trộn lẫn cùng tiếng thờ dốc, toàn bộ lan viên đều bao phủ bởi một tràn thanh âm lả lướt.

Hoa Tường Dung nghe từng tiếng âm thanh chói tai này, bước đi càng không vững, chính là, nàng trong lòng tin tưởng tiếp tục tiến về phía trước, thẳng đến nàng xúc động mà đá văng cửa phòng ngủ ra, mới ý thức được nàng đã phạm phải sai lầm buồn cười cỡ nào.

Trên giường kia hai thân thể xích lửa đang cùng nhau dây dưa, khi cửa phòng bị đá văng, hần thể nhưng vẫn có thể quên hết tất cả mà luật động thân thể của mình làm cho nữ nhân dưới thân run rẩy phát ra từng tiếng ngâm khê say lòng người

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Gặp Được

Triệu Đoạt quay đầu, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, ngay sau đó dừng lại động tác, kéo chân gấm lên người, đem chính mình cùng nữ nhân kia gắt gao mà bọc lại.

Hoa Tường Dung nhìn nữ tử đang hoảng hốt kia, bỗng nhiên nhớ ra nàng kia chính là nữ nhân mặc hồng y ban sáng, liền lập tức hiểu ra, nàng ta chính là chủ nhân của lan viên.

Không khí càng ngày càng căng thẳng, nữ nhân trên giường nháy đôi mắt giảo hoạt, bỗng nhiên ôm chặt thân hình to lớn của Triệu Đoạt, khóc lớn.

“Vương gia, ngài xem thiếp thân sớm khuyên Vương gia nên đi đến tân phòng, Vương gia cứ khẳng khẳng ở lại lan viên, hiện giờ, tân phu nhân tìm tới cửa, còn nhìn thấy cảnh này, thiếp thân về sau như thế nào còn dám sống ở trong phủ đây.”

Triệu Đoạt gắt gao mà nhú mày lại tạo thành chữ xuyên (川), tức giận lan tràn trên gương mặt tuấn dật của hần. Hần theo bản năng thay nữ nhân kia lôi kéo áo ngủ bằng gấm, ngay sau đó quay đầu, đôi mắt chớp như không chớp mà nhìn chăm chăm Hoa Tường Dung.

Hần nhắm nửa mắt, tựa như sương mù kỳ quái lan tỏa trong rừng, hơi thở nguy hiểm càng ngày càng đậm, con ngươi âm lãnh như giấu một thanh hàn đao, làm cho Hoa Tường Dung cảm thấy sợ hãi.

“Người dám ban đêm xông vào lan viên? Là ai cho người lá gan này?”

Hoa Tường Dung trong lòng đã phát sợ, nhưng lại không thể không giả bộ kiên cường mà trả lời: “Thiếp thân chỉ là có một chút chuyện muốn hỏi Vương gia, hỏi xong liền đi.”

Triệu Đoạt nhìn gương mặt tái nhợt của Hoa Tường Dung, cười mỉa mai nói: “Có việc? Chẳng lẽ là ta để người phòng không gối chiếu, người liền trong sinh lòng đổ kỵ, lại ý mình là người của Thừa tướng liền muốn tới khỏi binh vãn tội?”

“Thiếp thân không dám.” Hoa Tường Dung cúi đầu, ngay sau đó lại nói, “Thiếp thân chỉ là trong lòng tồn tại nghi hoặc, muốn hỏi cho rõ, liền xông vào, thật là quá lỗ mãng, xin Vương gia đừng trách phạt.”

“Hay cho câu đừng trách phạt.”

Triệu Đoạt từ trong chấn đi ra, tiện tay cầm trường bào khoác ở trên người, mang giày vào, đi đến bên cạnh Hoa Tường Dung, vươn ngón tay thon dài, hung hăng mà nhéo cằm nàng, thoáng dùng sức kéo nàng càng thêm gần sát chính mình.

“Chuyện người không nên mình thấy cũng đã nhìn thấy, lại chỉ dùng một câu vô tâm lỗ mãng liền muốn đem một tội kia chối đi sạch sẽ, trên đời còn có chuyện dễ dàng như vậy sao?”

Nghe thấy khẩu khí, Hoa Tường Dung liền biết lúc này đây, Triệu Đoạt sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng. Nàng cắn cắn môi, bỗng nhiên cong cong khóe miệng, cười nói: “Thiếp thân lại không phải lần đầu tiên nhìn thấy, Vương gia khẩn trương cái gì?”

Nghe Hoa Tường Dung đáp lại, Triệu Đoạt lập tức nhớ tới chuyện xảy ở Ngự Hoa Viên trong hôm cung yến, trong lòng liền bùng lên tức giận.

Triệu Đoạt trong mắt lóe ra một tia tàn nhẫn, ngay sau đó, hần khóe miệng hần cong lên, lại không có chút nào ý cười. Nữ nhân ngu xuẩn này, lúc này không nên nói ra tâm sự trong lòng hần, khiêu chiến với kiên nhẫn của hần.

Hoa Tường Dung cảm nhận được ngón tay của hần càng ngày càng dùng sức, cơ hồ muốn bóp nát mặt nàng. Nàng chịu đựng đau đớn, lại cảm giác hô hấp có chút khó khăn, lúc này mới ý thức được bản thân lại phạm một sai lầm ngu xuẩn đến cực điểm, nhưng mà cũng đã muộn, đã thấy sát ý trong mắt Triệu Đoạt. Hần nghiêng răng nghiêng lợi mà từ trong miệng thốt ra mấy chữ: “Người muốn chết!”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chết Vần

Triệu Đoạt trong mắt lóe ra một tia tàn nhẫn, ngay sau đó, khóe miệng hần cong lên, lại không có chút nào ý cười. Nữ nhân ngu xuẩn này, lúc này không nên nói ra tâm sự trong lòng hần, khiêu chiến với kiên nhẫn của hần.

Hoa Tường Dung cảm nhận được ngón tay của hần càng ngày càng dùng sức, cơ hồ muốn bóp nát mặt nàng. Nàng chịu đựng đau đớn, lại cảm giác hô hấp có chút khó khăn, lúc này mới ý thức được bản thân lại phạm một sai lầm ngu xuẩn đến cực điểm, nhưng mà cũng đã muộn, đã thấy sát ý trong mắt Triệu Đoạt. Hần nghiêng răng nghiêng lợi mà từ trong miệng thốt ra mấy chữ: “Người muốn chết!, Toàn thân hần như muốn bốc hỏa. Hần tức giận đến nỗi các khớp xương lộ ra màu trắng lạnh lạnh.

Đinh Lan ngồi ở trên giường, nhìn thấy tình cảnh trước, trong mắt lóe ra một tia đắc ý. Nàng hận Triệu Đoạt hiện tại không bóp chết Hoa Tường Dung, đồng dạng là thiếp, nàng hầu hạ Vương gia đã ba năm, trong ba năm này nàng tận tâm tận lực, hầu hạ chu đáo, nhưng dựa vào cái gì nữ nhân này mới vào phủ thì có thể ở tại Mai Viên, mà nàng lại chỉ có thể ở chỗ hẻo lánh như lan viên?

“Vương gia bớt giận! Bớt giận a!” Vương công công run rẩy giữ chặt Triệu Đoạt, bộ dáng Hoa Tường Dung hơi thờ thoi thóp làm hần toàn thân run rẩy, người đồ đầy mồ hôi lạnh, “Vương gia, ngài nếu giết chết tân phu nhân thì không kể đến Hoa thừa tướng, nhưng Hoàng Thượng cùng thái phi cũng không biết phải giải thích thế nào a.”

Triệu Đoạt nhú mày, trong mắt lửa giận càng sâu: “Người cho rằng bốn vương sợ lão hồ ly đó? Nếu không phải vì Hoàng Thượng cùng thái phi, người cho rằng nàng sẽ có cơ hội vào trong phủ Nam Dương Vương? Nếu không phải vì đây là ý của Hoàng Thượng cùng thái phi, người cho rằng nàng có thể ở lại tiến Mai Viên?”

Vương công công lắc lắc đầu, giải thích nói: “Nô tài không phải ý tứ này. Vương gia, ngài là vì Hoàng Thượng cùng thái phi mới đồng ý hôn sự này, cũng không nên hành sự lỗ mãng. Ngài đã quên Mi Nhi tiểu thư sao? Nếu chuyện tân phu nhân chết không rõ ràng truyền tới tai Hoàng Thượng thì sẽ như thế nào?. Ngẫm lại ngài từng trước mặt mọi người từ hôn, nếu hoa Thừa tướng quyết ý tra rõ, lại tra được chuyện Mi Nhi tiểu thư, khó bảo đảm sẽ không liên lụy tiểu thư nha.”

Nhắc đến Mi Nhi hô hấp Triệu Đoạt cứng lại, trong tay lại tăng thêm vài phần lực. Tuy rằng đã bị nàng cự tuyệt, nhưng cái tên này lại như cũ có thể tác động đến lòng hần, tựa như một bóng ma luôn đi theo hần đuổi mãi không đi. Hần vẫn trước sau như một mà yêu nàng, nhưng hần cũng rất hận nàng, hận nàng sao có thể tuyệt tình như vậy.

Hoa Tường Dung rung rung nước mắt, đau đớn làm nàng dường như không thể hô hấp, ngay cả nước mắt, tựa như cũng bởi vì đau đớn mà nghẹn ở hốc mắt, không thể rơi xuống.

Hần thật sự muốn nàng mạng sao? Ngay vào đêm tân hôn hần cùng nữ nhân khác đêm xuân ấm trường, ái - muội trong phòng?

Nhưng mà, nàng còn chưa hỏi hắn, nàng rốt cuộc làm sai cái gì, tại sao hắn lại đối xử với nàng như vậy, mà bây giờ nàng phải chết sao? Nếu nói về sau lại bị tổn thương bởi nam nhân mà mình yêu thì kết thúc như thế này cũng không phải là tệ đâu?

Bỗng nhiên, nàng nhếch môi cười biểu tình là như vậy buồn bã âm đạm, cực kỳ giống một đoá hoa nhỏ màu đỏ cô độc mà kiên cường.

Nhìn biểu tình của Hoa Tường Dung, Triệu Đoạt có một tia dao động, hắn hơi thu chút lực đạo, nhưng vẫn không thể giảm bớt cho Hoa Tường Dung chút đau đớn. Hắn thật sự muốn thu tay lại, bởi vì hắn đã thấy trong đôi mắt của nàng một tia giải thoát, nàng thật sự muốn chết ở trên tay hắn.

Đột nhiên, hắn đẩy nàng ngã trên mặt đất, thu lại bàn tay đang bóp cổ nàng. Thân người Hoa Tường Dung giống như một chiếc lá rụng không nơi nương tựa nhanh chóng mà rơi xuống, thậm chí khi thân nàng tiếp xúc với mặt đất cũng tạo ra một âm thanh rất nhẹ.

Hoa Tường Dung vô lực mà nhắm mắt lại, tựa hồ ở cảm thấy rất nhanh sẽ giải thoát. Gương mặt nhỏ của nàng tiêu tụy không có một tia huyết sắc, đầu bàn tay còn lưu lại ở cổ, đủ để chứng minh hắn chưa từng thả hạ lưu tình.

Triệu Đoạt đứng ở tại chỗ, khinh thường mà nhìn chằm chằm Hoa Tường Dung, hừ lạnh một tiếng nói: “Giả chết sao? Vương Hoàn, đem một xô nước đến hắt cho nàng tỉnh.”

“Vương gia” Vương công công nghe xong mệnh lệnh của Triệu Đoạt do dự một chút.

“Còn không mau đi?” Triệu Đoạt nhíu mày, liếc mắt qua. Vương công công lập tức không hề nói nhiều, xoay người chạy đi ra ngoài.

Một thùng nước lạnh nhảy mất hắt xuống dưới làm toàn thân của Hoa Tường Dung run lên, ngay sau đó vô lực mà mở mắt.

Đập vào mắt nàng là đôi mắt Triệu Đoạt tràn ngập hận ý cùng khinh thường, là Vương công công với vẻ mặt lo lắng cùng bộ dáng Đinh Lan dương dương tự đắc.

Nàng còn sống sao? Trong nháy mắt, nàng cho rằng chính mình đã chết, đã giải thoát ra khỏi tình yêu dành cho Triệu Đoạt rồi, lại chưa từng nghĩ nàng còn sống, sự khinh thường chà đạp của Triệu Đoạt đối với nàng còn tồn tại.

“Hoa Tường Dung, ngươi đêm nay là cố ý xông vào, ngươi lại cố ý khiến ta ra tay đúng hay không? Ngươi rốt cuộc có mục đích gì?”

Hoa Tường Dung mỉm cười nhàn nhạt, không quá xinh đẹp rực rỡ nhưng lại vô cùng chói mắt, nhẹ mở miệng, phát ra một chuỗi thanh âm suy yếu vô lực: “Ta bất quá là muốn hỏi ngài vì sao phải đối xử với ta như vậy, ta đã làm sai chuyện gì? Vì sao ngài có thể dịu dàng với người trong thiên hạ nhưng lại tuyệt tình đối với ta?”

Đôi mắt nàng vô lực chất vấn, Triệu Đoạt ngây ngẩn cả người, hắn không nghĩ tới nàng sẽ hỏi như vậy, không nghĩ tới nàng có can đảm hỏi như vậy, càng không nghĩ tới, nàng sẽ chọn lúc này chạy tới hỏi hắn vấn đề này.

“Hoặc là ngươi càng muốn biết, ta vì cái gì ở trước mặt mọi người cự hôn đi?” Thu hồi trong lòng nghi vấn, Triệu Đoạt nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười mê người, trong mắt lại lóe ra hàn ý.

“Bởi vì nàng ta sao?” Hoa Tường Dung cố hết sức bò dậy, dùng cánh tay duy trì thân thể, gất gao mà nhìn chằm chằm mặt Triệu Đoạt, sợ bỏ qua mỗi cái biểu tình của hắn.

Đôi mắt hung ác, nham hiểm của Triệu Đoạt hiện ra một tia khác lạ, ngay sau đó cười lạnh nói: “Chất vấn ta? Chỉ bằng ngươi? Ngươi có tư cách gì?”

“Tốt xấu gì ta cũng là tiểu thư của tướng phủ, chẳng lẽ hỏi một câu cũng không được sao?”

“Tiểu thư Tướng phủ? Ngươi bất quá một ả kỹ nữ do lão hồ ly kia chuộc ra mà thôi, thế mà lại vọng tưởng trở thành Vương phi của ta, thật là tự chuốc lấy nhục nhã.”

Lời kia của Triệu Đoạt như sét đánh giữa trời quang, làm cho Hoa Tường Dung há hốc miệng, thật lâu cũng không nói được câu gì.

“Ngươi nói vậy, nói vậy”

“Ta đường đường Nam Dương Vương, sẽ rảnh rỗi mà đi dựng chuyện gạt người sao? Ai ai đều biết, Hoa Thừa tướng căn bản là không có con gái, ngươi là do ông ta từ thanh lâu chuộc về, lại bị lão hồ ly kia nói là tiểu thư của Tướng phủ, muốn gả cho ta. Thử nghĩ, ngươi đứng trên thảm ở Nam Dương phủ ta cũng sợ chúng bị dơ, như thế nào lại cam tâm tình nguyện rước về một nữ nhân ai ai cũng có thể làm chồng để làm Vương phi của ta?”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Té Xỉu

“Ta đường đường Nam Dương Vương, sẽ rảnh rỗi mà đi dựng chuyện gạt người sao? Ai ai đều biết, Hoa Thù ra tướng căn bản là không có con gái, người là do ông ta từ thanh lâu chuộc về, lại bị lão hồ ly kia nói là tiểu thư của Tướng phủ, muốn gả cho ta. Thử nghĩ, người đứng trên thềm ở Nam Dương phủ, ta cũng sợ chúng bị dơ, như thế nào lại cam tâm tình nguyện rước về một nữ nhân ai ai cũng có thể làm chồng để làm Vương phi của ta?”

Nghe xong lời Triệu Đột nói, trong mắt Đinh Lan ghen tỵ càng sâu, dựa vào cái gì, mà một nữ nhân hạ tiện như vậy cũng có thể ngênh ngang vào vương phủ, lại có thể gả cho một người anh tuấn phi phàm, dũng mãnh vô cùng như Vương gia, còn có thể được ở tại Mai Viên?

Nàng lén lút mặc quần áo chỉnh tề, nhưng vẫn là làm cho quần áo có vẻ không chỉnh tề. Nàng ta nhẹ nhàng mà xuống giường, đi đến bên cạnh Triệu Đột, thân mật mà dựa vào cánh tay Triệu Đột, nàng cười khanh khách nói: “Vương gia, không nề mặt tằng cũng phải nề mặt Phật, Hoàng Thượng cùng thái phi đã vì Vương gia mà phí không ít công sức. Lại nói, muội muội cũng đã vào Nam Dương phủ làm thiếp của Vương gia, Vương gia cần gì mà buồn bực trong lòng vì những chuyện như thế mình? Bảo trọng thân thể quan trọng hơn nha.”

“Lan nhi luôn luôn hiểu chuyện như vậy,” Triệu Đột nhướng mày rồi cuộc có một tia buồn lòng, hần binh tĩnh lại mà nhìn Hoa Tường Dung với biểu tình không kiên nhẫn nói: “Làm tần nương, thế nhưng tự lấy hi khăn xuống đây là một tội, tự tiện xông vào lan viên đây là tội thứ hai, nhưng niệm tình nàng ta vì phạm lần đầu, bản vương sẽ không truy cứu. Vương Hoàn, tìm vài người đem nàng đuổi về Mai Viên, đem khăn hi đắp lên cho nàng, làm cho nàng thành thành thật thật mà chờ bản vương.”

Mệnh lệnh vừa ra, lập tức có mấy tiểu thái giám từ bên ngoài tiến vào, đỡ Hoa Tường Dung đi ra ngoài.

Đinh Lan cười kiêu mị, tay lại kéo chặt quần áo của Triệu Đột nói: “Vương gia, ban đêm rất lạnh, cẩn thận bị lạnh”

Triệu Đột sùng sốt một chút, sau đó khóa miệng cong lên cười nói: “Như thế nào? Nàng không muốn giữ bản vương lại?”

Đinh Lan nhếch cái miệng nhỏ, thẹn thùng cười nói: “Thiếp thân đương nhiên muốn giữ Vương gia lại, nhưng mà Vương gia còn chưa đến Mai Viên sao? Dù sao cũng là tân hôn để cho muội muội đợi thật lâu a.”

“Khẩu thị tâm phi, là ai mới vừa ở dưới thân bản vương mà rên rĩ? Chẳng lẽ bị nàng ta ằm i một chút liền sợ?”

“Vương gia” vẻ mặt ôn nhu của Triệu Đột làm cho Đinh Lan hoang mang không thôi. Ba năm nay, tuy nàng và hần ân ái mấy lần nhưng chưa bao giờ thấy vẻ mặt hần như thế, làm cho nàng ta kích động mà ôm lấy cổ Triệu Đột.

Triệu Đột không lưu tình chút nào kéo quần áo của nàng ta, đem nàng ta đè ở dưới thân. Trong lúc này, một màn lửa nóng lại được trình diễn, Triệu Đột nhắm mắt lại, ở trên người Đinh Lan mãnh liệt mà hưởng thụ. Một tiếng gầm nhẹ qua đi, hần nhin không được ở trong miệng nhẹ nhàng kêu ra một tiếng: “Mi Nhi”

Hoa Tường Dung không biết sao nàng có thể trở về Mai Viên, nàng chỉ biết là, nàng ăn mặc quần áo ướt đầm dề, bị trói chặt trên giường trên đầu vẫn có khăn hi che mặt. Hi khăn đen sì sì lại không so được với lỗ trống trong tim nàng.

Xong chuyện, Vương công công bảo mọi người lui xuống, khuyên vài câu: “Tân phu nhân, ngài vẫn là đừng so đo, hiện giờ ngài nói không lựa lời, đánh trúng điểm yếu của Vương gia, chỉ sợ chọc lát Vương gia sẽ không hết giận. Bất quá, ngài cũng đừng nên suy nghĩ nhiều, có cơ hội, nô tài nhất định sẽ thay nương nương nói nhiều lời tốt đẹp.”

Vương công công đi rồi, Tiểu Thúy lúc này mới dám đi lên mà nhìn Hoa Tường Dung, nàng như thể bất chấp khóc to lên: “Tiểu thư, người chịu ủy khuất đều do Tiểu Thúy không ngăn người lại, đều do Tiểu Thúy”

Giờ này khắc này, Vương công công nói gì, Tiểu Thúy nói gì, nàng đều không nghe thấy, trong lòng nàng chỉ có lời nói của Triệu Đột: Người bắt quá một á kỷ nữ do lão hồ ly kia chuộc ra mà thôi, thế mà lại vọng tưởng trở thành Vương phi của ta, thật là tự chuốc lấy nhục nhã.

.

Lời hần nói có phải là sự thật? Nếu là thật, tại sao Hoa Thù ra tướng lại chuộc ra một nữ tử thanh lâu rồi lại đem gả cho Triệu Đột? Nếu không phải, vì sao Triệu Đột lại dựng chuyện lừa gạt nàng? Chẳng lẽ là để dả kích nàng, làm nàng nhục nhã? Như vậy, hần cùng hoa Thù ra tướng cuối cùng là có gút mắt ở đâu?

Hoa Tường Dung nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra. Nàng muốn kéo Tiểu Thúy lại hỏi chuyện này có đúng hay không, nhưng lại e ngại một đồng nha đầu bên cạnh. Nàng chỉ im lặng mà ngồi rầu rĩ ở trên giường.

Hần là nói muốn tới giờ khăn hi? Nhưng tại sao ngồi lâu như vậy hần còn chưa tới? Chẳng lẽ muốn để nàng mặc quần áo ướt mà chờ cho đến khô?

Hoa Tường Dung nhin không được vron tay muốn tháo khăn hi để hít thở không khí, lại lập tức bị một thanh âm già nua quát bảo ngưng lại: “Tân phu nhân, khăn hi này phải đợi Vương gia đến lấy xuống, ngài không thể tự động.”

Cứ như vậy, Hoa Tường Dung ở trên giường ngồi suốt một đêm, đợi suốt một đêm, quần áo ẩm ướt gắt gao mà dán ở trên người nàng, một đêm qua nàng run bắn bật vì bị lạnh, Tiểu Thúy vài lần muốn thay nàng phủ thêm một ít quần áo, đều bị thanh âm già nua quát bảo ngưng lại.

Lúc này, một tia nắng từ cửa sổ chiếu vào, Hoa Tường Dung rốt cuộc cảm nhận được một tia ấm áp, cơ bắp toàn thân được thả lỏng một chút, thân mình thế nhưng lại không nghe sai khiến, trước mắt tối sầm, thẳng tắp mà ngã xuống.

Chương 13: Nghi Hoặc

Lúc này, một tia nắng từ cửa sổ chiếu vào, Hoa Tường Dung rút cuộc cảm nhận được một tia ấm áp, cơ bắp toàn thân được thả lỏng một chút, thân mình thế nhưng lại không nghe sai khiến, trước mắt tối sầm, thẳng tắp mà ngã xuống.

Một luồng ánh sáng chiếu vào xua tan bóng đen trước mắt, Hoa Tường Dung giật giật mí mắt, rút cuộc tỉnh lại từ trong hôn mê.

“Tĩnh, rút cuộc tĩnh.” Tiểu Thúy gắt gao mà nắm lấy tay Hoa Tường Dung, trong nước ngấn nước nhưng lại mang vẻ mặt tươi cười.

“Tiểu thư, người cảm thấy thế nào? Có đói bụng không? Có không khát?”

Hoa Tường Dung suy yếu mà lắc lắc đầu, vừa định nói chuyện nơi cổ lại truyền đến một cảm giác đau đớn. Nàng nhịn không được mà nhíu mày, kêu một tiếng.

Động tác nhỏ này kết hợp với vết xanh tím nơi cổ, làm cho Tiểu Thúy càng nhìn càng đau lòng nhất thời không chịu đựng được mà òa lên khóc: “Tiểu thư, Tiểu Thúy thật sự không biết người bị ủy khuất lớn như vậy, Nam Dương Vương kia cũng quá nhẫn tâm, sao có thể làm người biến thành như vậy, còn để cho người trong đông lạnh mặc quần áo ướt mà chờ một đêm?”

“Tiểu Thúy, nhỏ giọng chút, đừng làm cho người khác nghe thấy.” Hoa Tường Dung cảnh giác mà đánh gãy lời Tiểu Thúy, chậm rãi ngồi dậy, nhìn quanh thấy bốn bề vắng lặng, lúc này mới nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Thúy, ta hỏi em, ta có phải là con ruột của phụ thân không?”

Tiểu Thúy nghe vậy, đột nhiên cả kinh, lập tức dừng khóc, chần chờ một chút, hỏi: “Tiểu thư, sao lại hỏi như vậy?”

“Em biết Vương gia tại sao lại đối xử với ta như vậy không? Hắn nói ta là kỹ nữ được phụ thân chuộc về từ thanh lâu. Hắn ghét bỏ ta, hắn nói ta nói ta là nữ nhân mà ai cũng có thể làm chồng.” Cắn chặt răng, nàng đem những lời hắn nói để làm nhục nàng kể ra cho Tiểu Thúy.

“Tiểu thư, người đừng nghe Vương gia nói bậy, Tiểu Thúy hầu hạ người ba năm, nhưng chưa từng nghe qua có chuyện như vậy.”

Hoa Tường Dung xem thần sắc Tiểu Thúy, dường như nghĩ ra được chuyện gì nhưng nàng kiềm chế không nói vì thế nàng chuyển qua chuyện khác: “Tiểu Thúy, ta hỏi lại em một chuyện, lúc trước tại sao ta lại bị mất trí nhớ?”

“Tiểu thư, lúc ấy em thật sự không ở hiện trường, cho nên không biết.”

Hoa Tường Dung lại một lần hồ nghi mà giương mắt tinh tế mà đánh giá Tiểu Thúy, lại thấy nàng ta cúi đầu, gắt gao mà cắn môi, không kêu một tiếng.

Quả nhiên, thân thể nàng có rất nhiều bí ẩn, nói không chừng, lời Triệu Đoạt đều là sự thật. Như vậy, Phụ thân tại sao lại chuộc mình từ thanh lâu ra? Mà Tiểu Thúy trong chuyện này đóng vai trò gì?

Thân phận của Tiểu Thúy tạm thời nàng không quan tâm, quan trọng nhất là chính bản thân mình, dưới tình hình hiện tại có thể vẫn như lúc đầu mà ngưỡng mộ và yêu say đắm Triệu Đoạt hay không?

Thời điểm Hoa Tường Dung suy nghĩ, Triệu Đoạt lại báo Vương công công mang đến một tin tức, đó chính là sau giờ cơm chiều, sẽ tuyên bố phong hào Hoa Tường Dung, ở chính sảnh.

Hoa Tường Dung bảo Tiểu Thúy lấy chút bạc đưa cho Vương công công, đợi Vương công công đi rồi, Tiểu Thúy mới ngưng ngưng nói: “chủ nhân Lan viên gọi là lan thiếp, chủ nhân trúc viên gọi là trúc thiếp, chủ nhân cúc viên gọi là cúc thiếp, nghĩ đến, tiểu thư chắc được gọi là mai thiếp.”

“Mai thiếp?” Hoa Tường Dung trong miệng lặp lại như để ghi nhớ, không khỏi thờ dãi một hơi nói, “Với ta tới nói, phong hào là gì đều không quan trọng.”

“Tiểu thư, người đừng quá bi quan, thử nghĩ trong bốn chữ mai lan trúc cúc, luận vị trí chữ mai là đứng đầu. Trước kia là lan phu nhân lớn nhất, hiện tại Mai Viên đã có chủ tự nhiên là người lớn nhất. Tiểu thư, theo em thấy Vương gia đồng ý cho người ở Mai Viên, lại đồng ý cho người địa vị cao hơn lan phu nhân, như vậy chứng tỏ ngài ấy đối với người cũng không phải vô tình vô nghĩa, có thể là ngài ấy nhất thời hiểu lầm chuyện gì, cho nên tiểu thư ngàn vạn lần không được nản lòng a.”

Được Tiểu Thúy khích lệ, mây mù trong lòng Hoa Tường Dung tức khắc tan hơn phân nửa, nhưng vẫn không có nổi nửa điểm vui sướng. Nàng vẫn cảm thấy có một nỗi bất an quanh quẩn ở trong lòng, đuổi đi không được, cũng tìm không ra nguyên nhân, nàng đơn giản nằm xuống, nhắm mắt mà nói với Tiểu Thúy: “Chỉ hy vọng như vậy.”

Chương 14: Phong Hào

Bởi vì Hoa Tường Dung không khoẻ, không thể cùng mọi người trong phủ dùng cơm, Tiểu Thúy tử trong phòng bếp bưng ra cho nàng một chén mì nóng, nàng tùy ý ăn một chút, sau đó dựa vào Tiểu Thúy mà đi đến chính sảnh.

Triệu Đoạt đang ngồi đùa giỡn cùng với ba thị thiếp ở chính sảnh. Bọn họ thấy Hoa Tường Dung tới, lập tức thu hồi vẻ mặt tươi cười, trong nháy mắt trở nên nghiêm túc.

Đĩnh Lan oán hận mà liếc nhìn Hoa Tường Dung một cái, ngay sau đó nói: “Muội muội thông thả mà tới muộn, là muốn cho mọi người thấy uy phong của mình, hay là muội muội cho rằng Vương gia rất rảnh rỗi có rất nhiều thời gian để ngồi ở chỗ này mà chờ muội?”

Triệu Đoạt vẫn ung dung mà ngồi ở một bên nhìn chằm chằm gương mặt không có cảm xúc gì của Hoa Tường Dung, âm thầm cong khóe môi. Mà Thanh Âm chủ nhân của trúc viên chủ tử thanh âm cùng chủ nhân của cúc viên là Thu Nguyệt đem biểu tình của Triệu Đoạt thu vào trong mắt, phát hiện trong mắt hắn lại có ý tán thưởng, lập tức hiểu ra Đĩnh Lan sợ dĩ làm như vậy là do Triệu Đoạt sắp xếp, ngay sau đó cũng giả nhập vào đội hình nhục nhĩ Hoa Tường Dung.

Thanh Âm trước hết mở miệng nói: “Đĩnh Lan tỷ tỷ, muội muội như thế nào lại không hiểu chuyện như vậy? Nhìn bộ dáng nàng như vậy, còn có vết thương trên mặt kia, lấy đâu ra uy phong? Quả thực là nói đùa sao?”

“Đúng rồi, hôm nay không phải Vương gia định ban cho muội muội một cái phong hào sao? Nếu Vương gia thật sự phong muội muội là mai thiếp, về sau chúng ta thấy muội muội đều phải hành lễ, nếu không muốn ngày sau phải khó xử, tỷ tỷ vẫn là ít nói vài câu đi.”

Đối mặt ba nữ nhân ngơ ngác một câu ta một câu, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe Hoa Tường Dung chỉ là đạm nhiên cười. Nàng cũng không biết lời của Đĩnh Lan nói là do Triệu Đoạt sắp đặt trước, nhưng nàng nhận ra sự ghen ghét của ba nữ nhân này. Nàng thật sự không thể tưởng tượng tính cách của ba người này như vậy làm sao có thể sống cùng nhau, làm sao có thể duy trì sự hòa thuận như vậy, mà Triệu Đoạt có thể quản rất tốt các nàng có thể thấy được tuyệt đối tổn không ít tâm tư.

Triệu Đoạt không nói một lời mà nhìn đến Hoa Tường Dung, nàng vẫn bình tĩnh làm hắn rất bất ngờ, hắn biết nữ nhân này cùng với ba thị thiếp của hắn rất khác nhau. Hắn không rõ sự kiêu ngạo của nàng xuất phát từ đâu. Hắn trầm mặt, cao giọng nói: “Các nàng, mỗi người đều nói ít đi một câu đi, chẳng lẽ đã quên hôm nay bản vương muốn làm gì sao?”

Đĩnh Lan vẻ mặt ủy khuất nói: “Vương gia, ngài sẽ không thật sự phong nàng là mai thiếp đi? Thiếp thân biết, Mai Viên kia chính là biệt viên mà Vương gia dùng để cho Vương phi ở, chẳng lẽ là nàng vào ở Mai Viên liền đem chữ mai mà ban cho tên nàng ta?”

Triệu Đoạt hừ lạnh một tiếng nói: “Đem Mai Viên cho nàng, là ý Hoàng Thượng cùng thái phi, không phải là ý của bản vương, chỉ cần Vương phi vào phủ, nàng ta tự nhiên sẽ dọn ra.”

Nghe xong lời Triệu Đoạt nói, ba thị thiếp lập tức như trút được gánh nặng mà thở phào nhẹ nhõm. Ngay sau đó, Thanh Âm lại hỏi: “Như vậy Vương gia định ban phong hào gì cho muội muội? Sẽ không thật sự là chữ mai chứ?”

Thu Nguyệt vừa nghe, không thể giữ nổi bình tĩnh, lớn tiếng hét lên: “Cái gì? Nàng ta bất quá chỉ là một dâm phụ hạ tiện thôi, sao lại có thể đem chữ ‘mai’ ban cho nàng ta?”

Triệu Đoạt không vui mà trừng mắt nhìn, lập tức khí thế của Thu Nguyệt liền bị đè ép xuống.

Hiển nhiên, hắn không thích sự tùy tiện lỗ mãng của Thu Nguyệt. Hắn không để ý nàng ta dùng lời gì để nhục nhĩ Hoa Tường Dung, nhưng lại không thích “Hạ tiện”, “Dâm phụ” những từ ngữ như vậy thốt ra từ miệng nàng ta. Ở trong lòng hắn, nữ nhân của hắn thì phải đoan trang.

Hắn trong lòng tức giận nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, chậm rãi nói: “Các nàng, ba người vào phủ đã nhiều năm, theo hầu bản vương đã lâu, cũng coi như là làm tròn bổn phận, bản vương tất nhiên là sẽ không bạc đãi các nàng. Lần này nạp thiếp, cũng không phải ý bản vương bản, tất nhiên là sẽ không cho nàng ta ngồi trên đầu của các nàng. Về chuyện phong hào, bản vương cũng đã suy nghĩ ra mấy cái nhưng cuối cùng vẫn là không vừa lòng, không bằng để cho các nàng suy nghĩ giúp vậy.”

Đĩnh Lan vừa nghe lời này, tròn mắt liền chuyển, cười khanh khách nói: “Một khi đã như vậy, thiếp thân xin được nêu ra trước. Vương gia, thiếp thân biết, lần này ngài cũng là bất đắc dĩ mới cho nàng ta vào Mai Viên, không bằng đã kêu nàng ta ‘bách thiếp’ đi, lấy chữ bách trong uy hiếp, bức bách, để cho nàng ta ghi nhớ ngọn nguồn chính mình, chớ có mất bổn phận.”

Nghe vậy, Hoa Tường Dung không khỏi nhú nhú mày, bách thiếp, thật là châm chọc a, thật sự muốn cho mình mang hai chữ “Bách thiếp” cả đời sao?

Triệu Đoạt nhìn phản ứng của Hoa Tường Dung, chỉ thấy nàng khẽ nhú mày rồi lại không có biểu cảm gì khác, ngay sau đó lắc đầu nói: “Không tốt, đổi cái khác đi.”

Thanh Âm nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: “Vương gia, theo thiếp thân nghĩ kêu nàng là ‘ cấp thiếp ’ đi. Buổi tối hôm qua, muội muội không phải còn vô cùng lo lắng mà xông vào lan viên sao?”

Nói xong, Thanh Âm dùng khăn che khuất miệng trộm nở nụ cười. Thanh Âm nói xong, Đinh Lan cùng Thu Nguyệt cũng cười theo.

Thu Nguyệt tiếp lời nói: “Nhưng thiếp thân lại cảm thấy, phong hào ‘ Tiệp Thiếp ’ là thích hợp muội muội nhất, vừa ứng xuất thân lại có thể làm nàng thanh tỉnh mà biết đại vị của chính mình ở vương phủ, Vương gia ngài nói có đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Tiệp Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tiệp Thiếp

Thu Nguyệt tiếp lời nói: “Nhưng thiếp thân lại cảm thấy, phong hào ‘ Tiệp Thiếp ’ là thích hợp muội muội nhất, vừa ứng xuất thân lại có thể làm nàng thanh tỉnh mà biết địa vị của chính mình ở vương phủ, Vương gia ngài nói có đúng không?”

“Tiệp Thiếp?” Về mặt Triệu Đoạt nghiêng ngả mà nhìn chăm chăm Hoa Tường Dung, trong miệng không ngừng mà lặp lại, bỗng nhiên cười nói: “Ngươi cảm thấy như thế nào?”

“Vương gia là muốn hỏi qua ý kiến của thiếp thân sao?”

Về mặt bình tĩnh của Hoa Tường Dung đã không còn thay vào đó vẻ mặt giận dữ. Nàng trừng mắt đôi mắt quật cường mà nhìn Triệu Đoạt. Ánh mắt hằn lại giống như hồ nước phẳng lặng, không có một chút gợn sóng.

“Cứ coi là như vậy đi.” Triệu Đoạt khoe miệng mỉm cười lại tràn đầy sự khó đoán. “Xuất giá tòng phu, chỉ là một cái phong hào, do Vương gia quyết định là được.”

Hoa Tường Dung biết, hẳn tuy rằng có hỏi ý kiến của nàng nhưng không có nghĩa là cho nàng có quyền lựa chọn.

Quả nhiên, câu trả lời của nàng làm ngoài ý muốn của Triệu Đoạt. Tiếp theo, hắn cao cao mà cong lên khoe miệng, không lưu tình chút nào mà trào phúng nói: “Bổn vương cảm thấy cái này phong hào này rất thích hợp ngươi, ngươi vẫn là quý xuống đất mà tiếp nhận đi.”

Hoa Tường Dung nhìn qua mỗi một người ở đây, Triệu Đoạt vẫn như cũ trên mặt không có biểu tình gì, mà Đinh Lan, Thanh Âm cùng Thu Nguyệt lại có vẻ mặt đặc ý, mừng thầm. Nàng không nói gì, mà là thông dong mà quý xuống, cung kính nói: “Thiếp thân tạ quá Vương gia ban phong, nếu Vương gia không có khác phân phó nói, thiếp thân xin lui xuống trước.”

Nói xong, Tiểu Thúy nâng Hoa Tường Dung chậm rãi đứng lên, xoay người từng bước một mà rời đi. Tuy rằng từ nàng trên mặt nhìn không ra cái gì nhưng nàng lòng nàng lại nhỏ máu, toàn thân không còn sức lực, chân mềm nhũn, may mắn có Tiểu Thúy bằng không nàng nhất định sẽ trở thành trò cười của mọi người.

Tiểu Thúy sớm đã cảm thấy toàn thân của Hoa Tường Dung đều dựa vào mình, hiện tại trong lòng Tiểu Thúy cũng không dễ chịu gì, trong lòng lại càng thêm nghi hoặc chỉ là ngài lúc ở trên đại sảnh nên không thể mở miệng, đi đến chỗ yên lặng trong vườn, nàng ta mới thật cẩn thận mà hỏi: “Tiểu thư, lúc này Vương gia hỏi ý kiến của người, nhưng người vì sao lại không phản đối?”

Hoa Tường Dung lạnh lùng cười nói: “Phản đối? Có tác dụng sao?”

“Có lẽ hắn sẽ không đáp ứng sao?”

“Người cũng nói là có lẽ, người biết ý nghĩa của hai chữ có lẽ này không?”

Hai chữ này, bao hàm quá nhiều ý không xác định được, có lẽ ta phản đối, hắn sẽ gạt đầu chấp nhận ý kiến của ta, nhưng em có nghĩ tới nếu ta phản đối, hẳn chẳng những không đồng ý ngược lại càng thêm khó chịu mà ép buộc ta, ta đây chẳng phải là càng thêm mất mặt? Hắn biết rõ ta là người của tướng phủ, nhưng vẫn đối xử với ta như thế chỉ là càng tạo thêm áp lực phía tướng phủ mà thôi.

Chỉ là, ta không hiểu dụng ý của hắn, cũng không biết sau lưng rốt cuộc có chuyện gì. Ta chỉ biết là gã tới Nam Dương phủ, ta liền trở thành một quân cờ, thành công cụ trả thù của người khác.”

Triệu Đoạt a Triệu Đoạt, uống công ta đối với ngươi nhất kiến chung tình, uống công ta đối với ngươi chiêm ngưỡng sùng bái, kết quả lại là chỉ có thể lấy thân phận “Tiệp Thiếp”, ngu ngốc mà ở bên cạnh ngươi.

Nghĩ đến đây, Hoa Tường Dung từ từ nhắm mắt lại, nặng nề mà thở dài một hơi, nhìn xuống đôi giày đỏ chưa kịp thay lại ngơ ngác mà xuất thần.

Chương 16: Tiến Cung

Tuy rằng Triệu Đoạt chưa bao giờ đến Mai Viên, ngay cả thời điểm ngồi cùng nhau ăn cơm, hắn cũng khinh thường liếc nhìn nàng một cái, nhưng hằng ngày lại không có sự bình yên thật sự.

Lan, trúc, cúc ba vị thị thiếp đều có ý định xấu xa, ý vào Triệu Đoạt không quan tâm đến Hoa Tường Dung mà tùy ý mà trào phúng nhục nhã nàng. Mà hiện tại Hoa Tường Dung lại ghi nhớ lời nhắc nhở của Vương công công, biết bản thân nếu chỉ phạm một lỗi nhỏ cũng chính là tự mình mang đến tai họa, lúc nào cũng tránh xung đột trực tiếp với các thiếp thất khác, ngày thường luôn là đem “Nhẫn” tự treo ở trong lòng dù vậy vẫn không tránh khỏi một ít thua thiệt.

Đã qua mười ngày đại hôn, theo lệ thường thì hôn sự do hoàng đế tứ hôn qua mười ngày thì tân lang và tân nương phải tiến cung để tạ thánh ân, mà Triệu Đoạt thân là Nam Dương Vương càng không thể ngoại lệ. Sáng sớm, Hoa Tường Dung và Triệu Đoạt cùng nhau lên xe ngựa đi ra Nam Dương phủ.

Xe ngựa chậm rãi mà đi ở trên đường cái. Người qua đường biết là xe ngựa của Nam Dương phủ nên cung kính mà tránh đường cho xe ngựa chạy qua.

Triệu Đoạt là thân vương gia cùng hoàng đế có quan hệ huyết thống, theo quy chế xa giá của hắn chỉ kém hơn long xa phượng liễn một chút. Xe ngựa của hắn được làm bằng gỗ lim, màn xe làm bằng tơ lụa thượng đẳng, thân xe được sơn toàn bộ bằng màu đen có điêu khắc vảy rồng tượng trưng thân phận hết sức khí thế.

Thời điểm mọi người đang vây quanh xe ngựa, bỗng nhiên một người đàn ông bộ dáng nghèo túng từ trong đám đông lao ra.

Người nọ xuất hiện làm cho mọi người đều bất ngờ đồng loạt ồ lên một tiếng, khiến cho ngay cả con ngựa cũng bị giật mình, đột nhiên nhồm dấy hí lên tiếng dài, may mắn xa phu có kinh nghiệm nên hét lớn vài tiếng làm cho con ngựa bình bình lại, tránh được một tai nạn.

Trong xe Hoa Tường Dung ngồi không vững, dưới tình thế cấp mà đưa tay kéo vạt áo của Triệu Đoạt. Đến khi xe ngựa dần ổn định mới phát hiện điều khác thường. Nàng nhìn lên quả nhiên thấy Triệu Đoạt mang bộ dạng tức giận. Tuy rằng hắn im lặng thậm chí không hừ một tiếng, nhưng nhúu mày thật chặt, nghiêng răng nghiêng lợi làm cho Hoa Tường Dung buống lỏng tay lui vào một góc.

Bỗng nghe giọng của Vương công công nhẹ giọng mà bẩm báo, bên ngoài:

“Vương gia, bên ngoài có người đón xe.”

Triệu Đoạt nhúu mày hỏi: “Hỏi hắn có chuyện gì.”

“Vương gia, tiểu nhân có oan ức, tiểu nhân có oan ức muốn được nói rõ ạ”

Vương công công khó hiểu nói: “Giải oan thì tìm quan phủ có sao người lại cản xe ngựa của Vương gia?”

Hoa Tường Dung xúc màn xe lên muốn tìm hiểu là chuyện gì mà dân chúng lại vây quanh để xem, mà ngay vị trí của nàng không nhìn thấy được gì đành phải buông màn, cố gắng lắng tai mà nghe.

“Hồi Vương gia, tiểu nhân đã đi cáo trạng khắp nơi, các châu phủ nha môn đều từ chối chỉ vì kẻ kia là người rất có thế lực, đơn kiện của tiểu nhân đều bị trả về.

Bọn họ còn uy hiếp tiểu nhân nói chỉ cần tiểu nhân còn cáo trạng nơi nơi, gây sóng gió liên tri tội tiểu nhân, làm cho tiểu nhân chết không có chỗ chôn.”

Nghe vậy, Hoa Tường Dung trong lòng căng thẳng, từ trong lòng nổi lên oán giận. Lại xoay đầu nhìn Triệu Đoạt, quả nhiên thấy hắn cũng đã giận dữ, hai mắt trợn trừng, hai tay nắm lại thật chặt tương như có thể bóp không khí ra thành nước.

“Hô đồ, dưới chân thiên tử sao lại có một tên đại gian đại ác như vậy? Bọn vương không tin có người nào dám ngông cuồng như thế. Vương Hoàn, người đem đơn kiện của người nọ tới đây, cho hắn mấy lượng bạc, nói cho hắn ở nhà chờ đợi bốn vương gọi đến.”

Mệnh lệnh của Triệu Đoạt vừa truyền ra, dân chúng bên đường lập tức vỗ tay tỏ ý vui mừng, hô to Nam Dương Vương công chính liêm minh, không hổ là một Hiền Vương.

Xe ngựa lại tiếp tục đi, dọc đường Hoa Tường Dung ngo ngác mà nhìn Triệu Đoạt. Hắn anh minh quả quyết, hắn cương trực công chính, lại một lần nữa làm lòng nàng bồn loạn, những hành động lúc trước của hắn đối với nàng, nàng lại dễ dàng vứt bỏ sau đầu.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, Triệu Đoạt nhìn nhìn chằm chằm Hoa Tường Dung đang sững sờ, hắn khinh thường mà hừ lạnh một tiếng nói: “Người không chuẩn bị đi vào tạ ơn sao?”

Hoa Tường Dung giật mình, lập tức đem suy nghĩ đang bay xa kéo lại, về mặt ứng đồ mà cúi đầu.

Triệu Đoạt đem biểu tình thẹn thùng của nàng mà thu vào trong mắt, chán ghét nhũ nhũ mảy. Hắn dẫn đầu đi xuống xe ngựa, tiếp theo là Hoa Tường Dung được Vương công công đỡ xuống.

“Tam hoàng huynh vội vã tiến cung để tạ ơn sao?”

Phía sau truyền đến một âm thanh quen thuộc, Hoa Tường Dung cùng Triệu Đoạt quay đầu lại thấy Bình Dương Vương đang ở cách đó không xa từ trên xe ngựa nhảy xuống.

Hắn tươi cười chậm rãi tiến lên, ánh mắt lại không kiêng nể gì mà dừng ở trên mặt Hoa Tường Dung.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Dắt Tay

“Tam hoàng huynh vội vã tiến cung để tạ ơn sao?”

Phía sau truyền đến một âm thanh quen thuộc, Hoa Tường Dung cùng Triệu Đoạt quay đầu lại thấy Bình Dương Vương đang ở cách đó không xa từ trên xe ngựa nhảy xuống.

Hắn tươi cười chậm rãi tiến lên, ánh mắt lại không kiêng nể gì mà dừng ở trên mặt Hoa Tường Dung.

Triệu Đoạt thâm ý liếc nhìn Hoa Tường Dung một cái, ngay sau đó cười đáp:

“Thất đệ sao cũng vội vã mà chạy tới? Chẳng lẽ là sợ bỏ lỡ cái gì sao?”

Bình Dương Vương đem ánh mắt thu hồi, lắc lắc đầu cười khò nói: “Một bước không đuổi kịp, nhiều bước cũng không đuổi kịp, đã làm lỡ mất một hương vị tốt mà đệ đã được nếm thử không chỉ một hai lần. Với chuyện này sao lại dùng ba chữ bỏ lỡ (错过了) để hình dung? Nhưng thật ra hoàng huynh hẳn là biết quý trọng, có một vài thứ có được là hạnh phúc.”

“Có được là hạnh phúc? Thất đệ thật thích nói giỡn, nếu đệ hưởng qua mùi vị “có được là bất hạnh” đệ sẽ không nói lời tiếc nuối như thế đâu.” Nói xong, Triệu Đoạt vẫy vẫy vạt áo đi về phía nội điện.

Hoa Tường Dung nhắc góc váy đang muốn theo sau, thì bị Bình Dương Vương kéo cổ tay áo. Bị một lực bất ngờ kéo lại, nàng liền hô nhỏ một tiếng xoay người lại, về mặt kinh ngạc mà nhìn Bình Dương Vương.

“Tam Hoàng tâu, ở Nam Dương phủ có quen chưa?”

“Đa tạ Bình Dương Vương quan tâm, ta sống rất tốt.” Nói xong, nàng muốn thoát tay ra rồi đi nhưng lại không thể nào thoát được. Nhìn bóng dáng Triệu Đoạt càng lúc càng xa, lại nhìn lại hoàn cảnh của mình Hoa Tường trong lòng Dung xẹt qua một tia tức giận, “Bình Dương Vương, xin ngài nên tự trọng.”

Thu hồi về mặt bất cần đời, sắc mặt Bình Dương Vương bỗng trở nên nghiêm túc, hắn nhìn chằm chằm về mặt phần nộ của, lẩm bẩm nói: “Còn nàng, là hạnh phúc hay là bất hạnh?”

Hoa Tường Dung ngẩn ra, mặt lập tức nóng lên, tim dường như cũng đập chậm lại. Nàng dùng sức mà kéo ống tay áo ra, mà Bình Dương Vương lại dùng sức kéo lại làm nàng không thể thoát ra được. Dưới tình thế cấp bách, nàng nắm tay đang nắm tay áo mình của Bình Dương Vương tàn nhẫn mà cắn xuống.

Bình Dương Vương cảm nhận được từ trên mu bàn tay truyền đến một tia đau đớn. Hắn gât gao mà nhũ nhũ mảy nhưng lại không có buông ra tay, ngược lại càng thêm dùng sức mà giữ chặt nàng. Hoa Tường Dung tức giận mà nắm lấy vai hắn cũng không có hiệu quả, chỉ đành cắn càng mạnh cho đến khi đầu lưỡi nếm được một vị tanh ngọt. Nàng mới cảm giác được ngón tay hắn buông lỏng một chút.

Mở miệng ra, nàng nhìn thấy trên mu bàn tay kia có dấu răng rướm máu. Hoa Tường Dung sợ ngây người, nàng ngẩng đầu nhìn Bình Dương Vương trong ánh mắt của hắn tràn đầy đau xót cùng không cam lòng, chột tim nàng đập nhanh hơn, lắp bắp nói: “Bình... Bình Dương Vương ngài”

“Ta tên Triệu Liên.” Bình Dương Vương buông ra tay, dùng tay nhẹ nhàng mà xoa xoa dấu răng của nàng lưu tại trên bàn tay hắn. Hắn nở nụ cười mà nói:

, “Đây là dấu răng đính ước của nàng, ta sẽ giữ kỹ, nàng cũng tuyệt không thể quên đây là vật ước định của chúng ta.”

Hoa Tường Dung lắc đầu khó xử, nàng lùi về phía sau lên tiếng phủ nhận: “Này, này không phải”

Bình Dương Vương cũng không cho nàng có cơ hội phủ nhận, hần tiến lên một bước, gất gao mà nhìn chăm chăm gương mặt tái nhợt của nàng, lại vuron tay, dùng ngón tay thon dài nhẹ nhàng mà xẹt qua đôi môi khô khốc của nàng mà nói: “Nhớ kỹ lời ta nói, không được quên.”

Không được quên, không được quên

Hoa Tường Dung chạy đi, ánh mắt khát vọng của Bình Dương Vương lúc nhìn nàng làm nàng cảm thấy sợ hãi, đặc biệt lúc hần vượt qua môi nàng, cảm giác áp bức xuất hiện làm nàng quên cả né tránh.

Hần yêu nàng sao? Nếu không yêu, vì sao phải giả lập ước định với nàng? Nếu yêu, nàng trêu chọc hần khi nào?

Nhìn bóng dáng Triệu Đoạt ở trước mắt, hần mới là nam nhân mà nàng sùng bái, là nam nhân mà nàng yêu mến, còn đối với Bình Dương Vương nàng cũng chỉ có nghi ngờ cùng áy náy.

Nghe được tiếng bước chân vội vã, Triệu Đoạt quay đầu, nhìn thấy mặt tái nhợt của Hoa Tường Dung. Hần nhú mày thật chặt, đây là thói quen của hần khi nghi ngờ, bất mãn, lo âu bất an hần đều sẽ đem một chữ xuyên (川) treo lên giữa mày.

Vừa mới cùng Bình Dương Vương nói chuyện tim của Hoa Tường Dung vẫn còn đập rất nhanh, nàng tận lực điều chỉnh hô hấp của mình để bình tĩnh lại, bây giờ lại thấy biểu tình của Triệu Đoạt như vậy làm nàng càng thêm khẩn trương.

May mắn là nàng vừa mới nhanh chóng chạy vội đến. Nàng đem giấu đi sự bối rối thờ hỏn hển mà tiến đến trước mặt Triệu Đoạt, cố sức mà giải thích: “Thực xin lỗi, ngài đi quá nhanh, ta theo không kịp”

Ngoài ý muốn, Triệu Đoạt cũng không có trách cứ nàng, ngược lại vuron tay đem tay nàng nắm vào bàn tay to rộng của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Thủ Cung Sa

Từ lòng bàn tay truyền đến ấm áp dịu dàng làm người khác muốn tới gần, , Hoa Tường Dung cảm thấy dường như mọi thứ xung quanh đều trở nên đặc biệt đẹp để sỡ sở thật giống như trong mơ, mặc cho Triệu Đoạt lôi kéo nàng từng bước một về phía bên trong nội điện thẳng đến đứng ở trước mặt thái phi cùng Hoàng Thượng, Triệu Đoạt buông tay nàng ra quỳ xuống cuối lấy thì nàng mới khôi phục ý thức.

Hoa Tường Dung hoảng sợ lập tức quỳ theo cúi thấp đầu xuống, chỉ nghe được âm thanh của Triệu Đoạt mạnh mẽ vang vang: “Thần, khấu kiến thái phi, khấu kiến Hoàng Thượng.”

Triệu Cờ cùng thái phi thấy bọn họ nắm tay mà vào, thì vui mừng trao đổi ánh mắt xong Triệu Cờ mới nói: “Tam đệ đa lễ, trẫm không phải đã nói thời điểm không có người ngoài không cần tự xưng vi thần.”

Triệu Đoạt cũng không có ngừng đầu, tiếp tục nói: “Quần thần có khác, có người ngoài hay không cũng nên giữ lễ. Hôm nay vào cung là muốn vì kính trà cho thái phi cùng Hoàng Thượng để tạ ân mai mối.”

Thái phi gật đầu cười nói: “Lúc trước, bốn cung còn vì hôn sự Đoạt nhi mà lo lắng sợ là mai mối sai, hiện giờ xem phu thê các người ân ái như vậy, bốn cung cũng an tâm rồi.”

Nói xong, thái phi liếc mắt nhìn bọn thị nữ, lập tức có cung nhân bưng lên hai ly trà. Triệu Đoạt cùng Hoa Tường Dung mỗi người cầm một ly tiến lên kính trà xem như bày tỏ hiếu tâm. Sau đó, Hoa Tường Dung cùng Triệu Đoạt trả lời những hỏi han an cần của Hoàng Thượng cùng thái phi xong hết mới ra khỏi cung.

Cũng giống như lúc tới, Triệu Đoạt chủ động giữ chặt tay Hoa Tường Dung từng bước một mà đi ra ngoài. Hoa Tường Dung đỏ mặt đi theo phía sau, yên lặng nhìn tấm lưng dày rộng của hần, hoàn toàn không để ý dưới chân có bao nhiêu gồ ghề.

Nàng nghĩ nếu hần có thể dắt tay nàng như vậy cả đời thì thật là tốt.

Ra khỏi cửa cung, Triệu Đoạt bỗng nhiên dùng sức ném tay nàng ra, bước chân không dừng không mang theo nửa điểm lưu luyến.

Vừa mới đắm chìm trong nhu tình hần bây giờ lại nhận được sự lạnh lùng của hần, Hoa Tường Dung đột nhiên ngừng đầu, nhìn không được kêu nhỏ: “Vương gia”

Triệu Đoạt dừng bước chân quay đầu, con mắt nheo lại tràn đầy khinh thường, hừ lạnh một tiếng nói: “Như thế nào? Chân bị què?”

Hoa Tường Dung ngần ra: “Không, không có”

“Tự mình đi nhanh lên, bốn vương không thích chờ người khác, nếu theo không kịp tự mình trở về đi.”

Nhìn hần dứt khoát rời đi, Hoa Tường Dung trong lòng đau xót, lập tức thanh tỉnh mà ý thức được ôn nhu của hần chỉ là diễn cho Hoàng Thượng cùng thái phi xem, mà bản thân mình lại không nhận ra mà rơi vào trong đó.

Không cam lòng nhưng không còn cách khác hần là Vương gia cũng là phu quân của nàng. Nàng đành phải nhấc váy mà chạy theo hần.

Rốt cuộc đi đến xe, Hoa Tường Dung tiếp tục ngồi vào góc xe, đau lòng mà mình về mặt lạnh nhạt của Triệu Đoạt, trong lòng tràn đầy chua xót.

Hần chung quy vẫn là vô tình, không muốn bỏ thí nửa phần quan tâm cho nàng. Nàng không biết nên làm thế nào để làm tan tã băng trong lòng hần, giữa nàng và hần có quá nhiều khúc mắc, hần chán ghét nhìn nàng giống như chán ghét nhìn thấy con chuột chạy qua vậy.

Nghĩ đến đây, nàng ủy khuất mà cúi đầu, trong mắt dần mờ nhạt, nàng cắn chặt môi không cho giọt nước mắt kia chảy xuống.

“Thu hồi bộ dạng đáng thương của ngươi lại, nhìn bộ dạng giả tạo của ngươi càng làm cho ta chán ghét.”

Hoa Tường Dung giận dữ mà ngẩng đầu, nước mắt không thể kìm được mà chảy xuống.

Triệu Đoạt nhướn mày, hung tợn nói: “Như thế nào? Không thích nghe?”

Hoa Tường Dung không có trả lời, chỉ là vươn tay lau nước mắt trên mặt, quay đầu đi chỗ khác không nhìn hần.

Nàng không muốn hần thấy nàng đau lòng, nàng yếu ớt.

“Không phục? Dùng cách này chống đối với bản vương?” Biểu tình của Hoa Tường Dung làm cho hần cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Hần đột nhiên vươn tay bắt lấy cổ tay trắng nõn của nàng, dùng sức mà kéo khiến cho nàng nửa ngồi nửa bò mà ngã xuống đất. Tiếp theo, hần cúi người xuống để mặt sát với mặt nàng, âm ngoan mà nhìn chằm chằm đôi mắt ngấn lệ của nàng tức giận nói: “Ai cho ngươi lá gan lớn như vậy, Bình Dương Vương sao? Mới gần đến Nam Dương phủ mấy ngày liền không chịu nổi tịch mịch, ngươi cùng Bình Dương Vương là có gian tình?”

“Ta không có!” Lúc này đây, Hoa Tường Dung quyết đoán mà phủ quyết. Hần có thể không yêu nàng, có thể nhục nhã nàng, nhưng tuyệt không có thể bôi nhọ trong sạch nàng.

“Không có?” Triệu Đoạt trong mắt hiện lên một chút tàn nhẫn, hơi thở nguy hiểm lại một lần áp xuống nàng: “Ngươi cho rằng bốn vương là người mù? Giữa ban ngày ban mặt, ngươi lại cùng Bình Dương Vương lúi lúi kéo kéo, ái - muội như vậy, ngươi ngại bốn vương chưa đủ mất mặt sao?”

Đối mặt với sự lên án của Triệu Đoạt, Hoa Tường Dung căn bản không còn sức để cãi lại, nàng cắn cắn môi, oán hận mà từ trong miệng nói mấy chữ:

“Ta cùng ngài ấy không có quan hệ gì cả.”

“Không có? Mèo ăn trộm cá, sẽ trốn bắt vô tin tức, người xấu làm chuyện xấu sẽ chối như không có chuyện gì. Ngươi nói không có, ai có thể chứng minh? Đúng rồi, bốn vương sao có thể quên ngươi trước kia là kỹ nữ, hoặc là Bình Dương Vương là khách quen của ngươi, đã là như thế lúc trước vì sao ngươi không gả cho hần? Tội gì mà đem thân đã là tàn hoa bại liễu chạy đến Nam Dương Vương phủ để rước nhục nhã?”

Triệu Đoạt nói một hồi, làm cho Hoa Tường Dung tức giận đến toàn thân run rẩy. Nàng không nghĩ tới nam nhân này lại có thể nói ra những lời ác độc như vậy. Ngấm lại vừa rồi, chính mình còn ngu ngốc mà sùng bái hần, liền cảm thấy hết thấy quả thực là quá buồn cười.

Nàng tự giấu mà nhếch môi lên, đột nhiên đem tay áo kéo ra, trên cánh tay trắng nõn bóng loáng có một dấu thủ cung sa đỏ tươi hết sức bắt mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Sinh Tử Một Đường

Triệu Đoạt nói một hồi, làm cho Hoa Tường Dung tức giận đến toàn thân run rẩy. Nàng không nghĩ tới nam nhân này lại có thể nói ra những lời ác độc như vậy. Ngấm lại vừa rồi, chính mình còn ngu ngốc mà sùng bái hần, liền cảm thấy hết thấy quả thực là quá buồn cười.

Nàng tự giấu mà nhếch môi lên, đột nhiên đem tay áo kéo ra, trên cánh tay trắng nõn bóng loáng có một dấu thủ cung sa đỏ tươi hết sức bắt mắt.

Một vết chu sa đỏ thẫm như máu, trong suốt óng ánh, thực sự làm Triệu Đoạt có chút khiếp sợ, lại xem Hoa Tường Dung đang quật cường mà cắn môi, trong lòng hần bỗng nhiên có một chút cảm giác lạ.

Nhưng mà, cảm giác này chỉ xuất hiện thoáng qua trong lòng hấn nháy mắt liền biến mất. Tiếp theo, hấn lại cong khóe miệng tà ác trào phúng nói:

“Hôm nay thật là làm bổn vương mở rộng tầm mắt a, thanh lâu kỹ tử cư nhiên cũng có điểm thú vị sa, thật là chuyện buồn cười nhất thiên hạ.”

“Ngươi”

“Bất quá như vậy cũng tốt, đã có nó, liền không cần ta phí tâm tư mà phái người nhìn chăm chăm vào ngươi, cũng không cần ngày đêm sợ ngươi hồng hạnh xuất tường. Ngươi hãy nhớ kỹ trong mắt bổn vương không chứa được hạt cát nếu ngươi dám làm ra chuyện nhục nhã, bổn vương chắc chắn đem ngươi băm thành vạn mảnh.”

Ha ha ha ha, ha ha ha ha

Nghe xong lời Triệu Đoạt nói, Hoa Tường Dung nhin không được cũng cười ha hả, nhưng không phải là nụ cười xuất phát từ nội tâm mà máu và nước mắt bọc cùng nhục nhã trào phúng.

Đúng vậy, đó là nụ cười trào phúng. Hấn châm biếm nàng, nàng khinh thường không quan tâm. Hấn nhất định không cho phép một nữ nhân ti tiện dùng ánh mắt như vậy để nhìn hấn.

“Ngươi ở khiêu chiến giới hạn của bổn vương?” Triệu Đoạt giận dữ trừng mắt, đôi mắt hấn lên tia máu gắt gao mà nhìn chăm chăm Hoa Tường Dung.

Hấn duỗi mạnh ra tay nắm lấy cổ nàng.

“Khu khu buông tay” không thờ được Hoa Tường Dung cố sức mà giãy giụa, khuôn mặt nhỏ trở nên càng thêm tái nhợt. Nàng bắt lực bắt lấy vạt áo trước của hấn mà bám thật chặt, chết cũng không chịu buông ra, làm như người chết đuối cố sức mà bắt lấy cọng rom cứu mạng, hoàn toàn không biết thứ kia nhìn như vật cứu mạng nhưng lại là vật có thể lấy đi mạng của nàng.

Nàng bày ra bộ dạng yếu đuối cho ai nhìn đây? Triệu Đoạt, hấn sẽ không ngu ngốc mà bị nàng lừa gạt. Tuy rằng không biết bọn họ có âm mưu gì, nhưng chỉ bằng chuyện lão hồ ly trăm phương nghìn kế mà đem nàng nhét vào vương phủ của hấn thì có thể nhìn ra bọn họ nhất định mục đích không thể cho người khác biết.

Vừa nhớ tới nàng là người của lão hồ ly, trong lòng hấn hận ý liền bùng lên không thể thu hồi.

Thật là muốn bóp chết nàng.

Với bộ dạng yếu đuối của nàng chỉ cần hấn hơi dùng sức một chút là có thể giết chết nàng. Triệu Đoạt nhăn mày nhìn chăm chú gương mặt tuyệt vọng, buồn bã của nàng thì tay càng dùng sức.

Đúng lúc này, xe ngựa chậm rãi dừng lại, Vương công công đứng ở ngoài xe, nhỏ giọng nói: “Vương gia, đã về đến vương phủ rồi.”

Mấy tiểu thái giám đặt ghế nhỏ xuống, Vương công công tự mình kéo màn xe lên sau đó lại sợ hãi mà té phịch xuống đất.

Vương gia lúc này đang tức giận mà bóp cổ tân phu nhân, tuy rằng không thấy được biểu tình của tân phu nhân nhưng là thực rõ ràng nàng chỉ còn thở thò thóp.

Vương công công nhanh chóng bò dậy, cách màn xe vội la lên: “Vương gia, trăm triệu lần không thể, tân phu nhân là do Hoàng Thượng tứ hôn, hơn nữa là vừa mới từ trong cung trở về, vạn lần không thể để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

Vương công công nói một phen làm cho lý trí của Triệu Đoạt trở về, nữ nhân này hấn không được giết.

Triệu Đoạt không cam lòng mà thu hồi bàn tay, hấn nhìn xuống Hoa Tường Dung đang bò rạp dưới chân, nàng chỉ còn hơi thở mỏng manh. Hấn nghiêng răng nghiêng lợi mà cảnh cáo: “Nhớ kỹ lời của bổn vương, nếu không người chịu thiệt chính là ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Lòng Trắc Ẩn

Triệu Đoạt nổi giận đùng đùng mà xóc lên màn xe, thả người nhảy liên nhảy xuống xe ngựa. Hấn quay đầu nhìn chăm chăm trên xe ngựa, nhưu mày suy nghĩ một lát sau gọi Trác Ngôn tới, nhỏ giọng phân phó: “Ngươi đem nàng ta trở về Mai Viên.”

“Vâng thưa Vương gia.” Trác Ngôn rùng mình lập tức khiêm tốn mà lĩnh mệnh.

Trong lòng ngực gắt gao mà ôm một người mà chỉ còn thở thoi thóp, Trác Ngôn liền đi vào con đường nhỏ phía sau hậu viên hoang phế đã lâu.

Ý đồ của Triệu Đoạt rằng, hẳn không muốn mọi người biết được tình cảnh hiện tại của Hoa Tường Dung, cho nên mới có thể để Trác Ngôn đưa nàng về Mai Viên.

Trác Ngôn cảm lòng không đau mà cúi đầu tinh tế mà đánh giá khuôn mặt nhỏ tái nhợt của nàng. Đôi mắt nàng nhắm chặt tựa như đang tuyệt vọng, sau ngày đại hôn nàng nhất định chịu không ít khổ.

Nghĩ đến đây, Trác Ngôn trong lòng nổi lên một nỗi thương tiếc. Từ ngày thay Vương gia bái đường, vẻ mặt nàng oán giận, thất vọng đều in sâu trong lòng hắn. Hẳn có thể hiểu được tâm trạng của nàng lúc đó, trong lòng vẫn muốn xin lỗi nàng.

Vừa rồi, nhìn đến dáng vẻ của nàng, loại cảm giác áy náy cùng thương tiếc lại lấp đầy lòng hắn.

“Ồi đau” người trong ngực kêu một tiếng, ngay sau đó giờ lên cánh tay gắt gao mà bắt lấy vạt áo hắn. Cách quần áo, một cỗ nhiệt lưu xâm nhập vào làm cơ bắp toàn thân của Trác Ngôn lập tức căng thẳng.

Lần đầu tiên hắn ôm một nữ nhân, lại là một nữ nhân xinh đẹp, một nữ nhân yếu đuối làm cho người ta đem lòng thương xót.

Mùi hương hoa lê nhàn nhạt tràn ngập toàn bộ khứu giác, Trác Ngôn tham lam mà hít lấy mùi thơm phát ra từ trong người nàng, trong lúc nhất thời có chút thất thần dẫn đến không cẩn thận mà va vào nhánh cây. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời làm thị vệ hắn rơi vào tình cảnh này, may mắn là phản ứng của hắn cũng đủ nhạy bén mà tránh qua, ngay sau đó thu hồi tâm tư, tiếp tục đi tới.

“Tiểu thư?” Tiểu Thúy nhìn thấy Hoa Tường Dung nằm trong ngực Trác Ngôn thì lập tức la lên, nước mắt tuông ra như mưa, “Tiểu thư sao lại biến thành thế này? Bất quá chỉ là tiền cung tạ ân, sao lại biến thành như vậy a?”

Trác Ngôn ôm Hoa Tường Dung, nghe Tiểu Thúy một bên khóc, một bên không ngừng mà cầu nài, một lát sau không chịu được nữa mới lên tiếng:

“Phu nhân cần được nghỉ ngơi.”

Tiểu Thúy lúc này mới bừng tỉnh nhanh chân dẫn Trác Ngôn tiến vào nội điện. Hắn nhẹ nhàng mà đem Hoa Tường Dung đặt ở trên giường, mồ hôi đã ướt đầm lưng hắn.

Nhẹ nhàng đắp chăn cho Hoa Tường Dung, Tiểu Thúy nhìn không được nhẹ giọng hỏi: “Trác thị vệ, tiểu thư gặp phải chuyện gì sao? Tiểu thư sao lại biến thành cái bộ dạng này? Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, tại sao tiểu thư lại ngất xỉu?”

“Cái này, ta không ở gần xe ngựa cho nên cũng không biết rõ.” Nếu lúc ấy hắn ở gần xe ngựa, lại biết trong xe xảy ra chuyện nhất định sẽ không không chế được xúc động mà lao vào trong xe.

Tiểu Thúy gật gật đầu, tiện đà lại hỏi: “Trác thị vệ, có thể hay không mời đại phu đến nhìn tiểu thư nhà ta một chút? Tiểu thư trước đó vài ngày mới bị cảm lạnh, lúc này lại biến thành như vậy, ta thật sự lo lắng cho tiểu thư”

“Chuyện này” yêu cầu của Tiểu Thúy thực sự làm Trác Ngôn khó xử, Vương gia nếu không muốn người khác biết tình cảnh của nàng, tự nhiên cũng liền sẽ không đồng ý cho nàng mời đại phu đến, nếu chính mình tự tiện làm chủ thì lại bị trách phạt.

Nhưng sẽ mặc kệ nàng sao? Như vậy hẳn lại làm không được. Không có cách nào, hắn chỉ đành phải cắn chặt răng nói: “Người đem phu nhân nâng dậy, ta truyền cho nàng chút chân khí. Nếu tốt sẽ qua đi, nếu không được, người lại đi cầu Vương gia mời đại phu đến.”

Trác Ngôn giúp Tiểu Thúy đỡ Hoa Tường Dung dậy. Tiếp theo, hắn khí vận đan điền, phát chương dán lên tám lưng lạnh lẽo mềm mại của nàng, trong nháy mắt có một cỗ nhiệt lượng từ lòng bàn tay mà truyền vào trong cơ thể Hoa Tường Dung.

Thời gian một khắc trôi qua, Trác Ngôn nhíu mày, mím môi bộ dạng hết sức chăm chú, lúc sau, trên trán hắn chảy xuống vài giọt mồ hôi, mà gương mặt của Hoa Tường Dung cũng đã bớt tái nhợt, Tiểu Thúy ở một bên lặng lẽ mà nhìn, âm thầm mà cầu nguyện cho Hoa Tường Dung có thể không việc gì mà tỉnh lại.

Cho đến khi trên đỉnh đầu Hoa Tường Dung toát ra một làn khói nhẹ, Trác Ngôn mới thu chương đem hơi thở điều hòa, nghỉ một chút mới nói: “Tốt rồi, người chỉ cần hầu hạ cẩn thận là được, nếu điều gì khác thường lập tức đi cầu Vương gia, ta còn phải đi gặp Vương gia để phục mệnh, xin cáo từ.”

Trác Ngôn đi rồi, Tiểu Thúy lại đỡ Hoa Tường Dung nằm xuống, đổ chút nước cho nàng uống. Trong hôn mê Hoa Tường Dung sớm đã đã không có sức lực để mở miệng, mặc cho Tiểu Thúy đem nước rót vào miệng nàng nhưng đều theo khóe miệng chảy xuống dưới.

“Tiểu thư, người uống chút đi, người uống chút đi” Tiểu Thúy một bên lau nước mắt, một bên không nản lòng mà đút nước cho nàng, nhưng mà mặc cho Tiểu Thúy kêu to, nàng cũng không uống được một ngụm nước nào.

Tiểu Thúy hoảng sợ, lập tức đem nước đặt ở một bên, đưa tay cởi các nút thắt trên người nàng: “Tiểu thư, có phải quần áo quá chặt, không thoải mái? Tiểu Thúy giúp người, Tiểu Thúy giúp người”

Khi Tiểu Thúy từ từ cởi bỏ quần áo của Hoa Tường Dung, bất ngờ nhìn thấy đầu ngón tay xanh tím ở trên cổ trắng nõn của Hoa Tường Dung làm nàng ta không thể khóc thành tiếng mà chỉ cảm thấy ghê người.

Chương 21: Nhân Tình

Mây đen che khuất sao trời, ở một góc yên tĩnh của Vương phủ, một con bồ câu đập cánh ngơ ngác bay đi.

Tiểu Thúy mở đôi sưng đỏ giống hạch đào của mình mà một tác cũng không rời canh giữ bên cạnh Hoa Tường Dung, thỉnh thoảng kéo chăn, thỉnh thoảng mà sờ cái trán của nàng. Đôi mắt lơ đãng đảo qua vết thương trên cổ Hoa Tường Dung, lại nghĩ đến tin tức vừa mới mua được từ hạ nhân là Nam Dương Vương đang cùng Cúc phu nhân hoan ái ở cức viên.

Tiểu Thúy liền cảm thấy xúc động muốn đi giết người.

Rốt cuộc, người trên giường đã chậm rãi tỉnh dậy, Tiểu Thúy lập tức bưng nước trà tới cho nàng uống.

“Tiểu” vừa muốn nói chuyện, Hoa Tường Dung liền cảm thấy như có một con dao đang trong cổ họng nàng, cắt cho yết hầu nàng đau đớn không thôi.

“Tiểu thư, yết hầu người có phải bị đau hay không?”

Hoa Tường Dung gật gật đầu.

Tiểu Thúy lại nói: “Vậy tiểu thư có cảm thấy nơi nào khác không thoải mái hay không? Nếu không em đi cầu Vương gia tìm đại phu đến xem.”

Hoa Tường Dung nghe nói Tiểu Thúy muốn đi tìm Triệu Đoạt, vội vàng giữ chặt Tiểu Thúy, lắc lắc đầu.

Tiểu Thúy khó hiểu, vội la lên: “Chẳng lẽ để mặc cho từ tiểu thư chịu đựng khó chịu như vậy sao? Đơn giản chỉ là một cái viện nho nhỏ, hôm nay cho dù Tiểu Thúy có liều mạng cũng muốn xông vào.”

“Đừng, đừng đi” Hoa Tường Dung chịu đựng cảm giác đau đớn trong cổ họng, về mặt cầu xin mà nhìn Tiểu Thúy, nói nhỏ, “Ngần vạ lần đừng đi.”

Tiểu Thúy có lòng như vậy, nàng đã thực cảm kích, nàng tuyệt không thể trơ mắt mà nhìn Tiểu Thúy đi vào chỗ nguy hiểm. Chính mình đường đường tiểu thư tướng phủ mà lại có kết cục như ,còn lấy thân phận nô tỳ như Tiểu Thúy mà dám phạm đến uy nghiêm của Triệu Đoạt, chỉ sợ là không chết cũng bị lột da.

Hoa Tường Dung gắt gao lôi kéo vạt áo Tiểu Thúy, làm nàng ta rời đi mà không được, ngay sau đó quay mặt qua chỗ khác ngơ ngác mà nhìn ngoài cửa sổ một mảnh đen tối.

“Tiểu Thúy, ta trở về đây như thế nào?”

“Trắc thị vệ ôm người trở về, hấn sợ bệnh của người nghiêm trọng, còn truyền chân khí cho người nữa.”

Trắc thị vệ? Trắc Ngôn? Là người ngày đại hôn thay thế Triệu Đoạt cùng nàng báai đường sao? Hoa Tường Dung nhú nhú mày, trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh ngày đó, hấn người mặc hi bào đỏ thẫm đứng đối diện với mình.

Có thể thế Triệu Đoạt báai đường, lại có thể vào ban ngày ôm mình trở về, nói vậy Trắc Ngôn này cùng Triệu Đoạt sớm đã vượt qua quan hệ chủ tớ.

Tuy rằng không cùng hấn tiếp xúc người,nhưng có thể nhận ra hấn ta là người có hành vi hào hiệp lại rất trung thành.

Nghĩ đến đây, Hoa Tường Dung bỗng nhiên nhú mày, gọi Tiểu Thúy đến nhỏ giọng phân phó: “Sáng sớm mai, em nghĩ cách đi gặp Trắc thị vệ, nói với hấn ta không thể nói chuyện nhờ hấn đi mua chút thuốc.”

Tiểu Thúy nhìn bộ dạng cau mày khổ sở của Hoa Tường Dung, biết là Hoa Tường Dung nói chuyện nhiều thì yết hầu đau chịu không nổi, vội vàng đồng ý, Hoa Tường Dung lúc này mới uống trà, im lặng không nói nữa.

Sắc trời mới tờ mờ sáng, Tiểu Thúy liền đẩy cửa đi ra ngoài ước chừng nửa canh giờ mới trở về.

Bởi vì yết hầu đau, Hoa Tường Dung một đêm đều không có ngủ, nghe thấy tiếng cửa mở, biết là Tiểu Thúy đã trở lại, vội vàng ngồi dậy, mặc quần áo vào.

Tiểu Thúy từ trong lòng ngực móc cái hộp nhỏ, Hoa Tường Dung cầm ở trong tay, đặt ở mũi người người, trong hộp tỏa ra mùi thuốc nhàn nhạt, ít vào một hồi thể nhưng lại cảm thấy yết hầu thoải mái không ít.

Tiểu Thúy cười rót một ly trà, mở hộp thuốc lấy ra một viên thuốc nhỏ, bỏ vào trong ly, sau một lát viên thuốc liền tan ra, tiếp theo mùi hương từ trong ly bay ra, làm cho cả căn phòng đều thơm ngát.

Tiểu Thúy một bên bưng lên ly, quơ quơ, một bên giải thích nói: “Tiểu thư, trác thị vệ nói, yết hầu của người bị đau không thể nói chuyện là do ngoại thương gây ra cho nên không thể uống thuốc bậy bạ được. Đây là tuyệt đan do sư phó của hần bào chế, đối với bệnh trạng của người rất có lợi, chỉ là số lượng không nhiều lắm, người nên tiết kiệm mà dùng.”

Hoa Tường Dung nhìn hộp thuốc kia, đếm đếm quả nhiên, chỉ còn lại có bảy viên thuốc, cảm thấy thuốc này nhất định là rất quý, trong lòng cảm kích không thôi, thầm nghĩ đã nợ Trác Ngôn một ân tình, về sau có cơ hội chắc chắn sẽ báo đáp cho hần.

Dùng thuốc xong, Hoa Tường Dung cảm thấy yết hầu thoải mái rất nhiều, vừa muốn mặc áo mà ngủ, lại nghe thấy ngoài cửa âm thanh cung kính của nhóm thị tỳ: “Tham kiến Vương gia.”

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bị Phạt

Triệu Đoạt nổi giận đùng đùng mà tiến vào, lại thấy Hoa Tường Dung đang ngồi ở trên giường sửa sang lại quần áo. Ngay sau đó, hần đem trong tay chết bò câu hương trên mặt đất một ném, khinh thường mà nói: “Xem ra, Tiệp Thiếp nghĩ cáo trạng bản vương với Thừa tướng tổ là có thể ngủ an ổn nha. Chỉ tiếc bò câu mang tin đều bị bản vương bắt được, nếu tối nay ngươi biết được tin này thì làm sao có thể ngủ ngon như vậy?”

Hoa Tường Dung căng thẳng, trầm giọng nói: “Vương gia có ý gì?”

Triệu Đoạt nhìn chằm chằm về mặt vô tội của Hoa Tường Dung thì không khỏi tức giận: “Ngươi không biết? Chẳng lẽ còn phải để bản vương nói ra, ngươi mới bằng lòng nhận tội sao?”

Hoa Tường Dung chính chính sắc, nói: “Thiếp thân không rõ.”

“Tốt, tốt thật tốt” tự mình nói ba chữ tốt, Triệu Đoạt đã rất tức giận làm cho hần không còn nhẫn nại nữa: “Ngươi xem đây là cái gì?”

Hoa Tường Dung nhìn qua tay hần, chỉ thấy ngón trỏ và ngón giữa của hần kẹp một vật nhỏ màu trắng, sau đó hần dùng nội lực vứt vật đó xuống chân nàng. Nàng khom lưng nhặt lên mới biết đó là một lá thư được xếp rất nhỏ, khi mở ra lại phát hiện trong thư ghi lại chuyện nàng bị Triệu Đoạt ngược đãi như thế nào.

“Đây, đây là” Hoa Tường Dung sợ ngây người, nàng buông tay tờ giấy trên tay cũng theo gió mà rơi xuống đất.

Trác Ngôn đứng ở phía sau Triệu Đoạt nhú mày, mang vẻ mặt quan tâm mà nhìn Hoa Tường Dung, âm thầm mà lo lắng cho nàng.

“Ngươi còn muốn giải thích cái gì?” Triệu Đoạt nhú chặt mày, hần nhìn Hoa Tường Dung bằng ánh mắt sắc bén giống như thợ săn nhìn con mồi, tựa như đã chuẩn bị hết tất cả chỉ còn chờ nàng bước vào.

Hoa Tường Dung liếc mắt nhìn Tiểu Thúy đang đứng bên cạnh, đem biểu tình mê muội không hiểu chuyện gì của nàng ta thu vào mắt. Ngay sau đó, nàng cong cong khóe môi mang theo một chút tự giễu lại có phần bất đắc dĩ mà trả lời: “Thiếp thân không có gì để giải thích.”

“Tiểu thư?” Tiểu Thúy chấn động, nàng ta nhìn không được tiến lên, bắt lấy cánh tay của Hoa Tường Dung mà kêu lên, “Không phải người làm, người tại sao lại nhận?”

“Không nhận? Em cho rằng hần sẽ tin tưởng ta sao? Trong vương phủ này trừ chúng ta ra, còn có người khác liên quan đến Tướng phủ sao?”

Nhìn ánh mắt của Hoa Tường Dung, Tiểu Thúy lập tức hiểu ra, ngay sau đó quỳ trên mặt đất thừa nhận nói: “Vương gia thứ tội, là nô tỳ nhìn thấy tiểu thư chịu khổ, đau lòng không thôi cho nên mới tự cho là thông minh, thả bò câu đưa thư cầu cứu tướng phủ, từ đầu tới cuối tiểu thư đều không biết chuyện này.”

“Làm càn!” Triệu Đoạt chặn ngang lời Tiểu Thúy, ánh mắt hần càng thêm điên cuồng, “một thị tỳ nhỏ bé dám vì chủ tử mà nhận hết tội về, tướng phủ quả nhiên là dạy người rất tốt. Nhưng nơi này là Nam Dương Vương phủ, ngươi lại dám lừa trên gạt dưới, xem ra không giáo huấn ngươi, ngươi sẽ không biết quy củ của Nam Dương Vương phủ. Ngươi đâu, đem tiện tì này kéo xuống đánh hai mươi trượng cho ta.”

“Không, xin Vương gia khai ân!” Tiểu Thúy bị dọa chân liền mềm nhũn, sợ hãi mà khóc lóc kêu cứu.

“Khai ân? Bản vương tha cho ngươi lần này, về sau dùng cái gì phục chúng?” Nói xong, Triệu Đoạt hét lớn một tiếng nói, “Kéo đi ra ngoài.”

Vừa dứt lời, liền có mấy cái người hầu đứng dậy, bắt cánh tay Tiểu Thúy dùng sức mà kéo đem nàng ta ra bên ngoài, Hoa Tường Dung cũng nhào tới,

dùng sức kéo tiểu Tiểu Thúy lại.

Tiểu Thúy liều mạng mà đạp chân, giãy giụa hô to: “Vương gia, nô tỳ không có nói dối, bỏ câu kia là do nô tỳ thả, thư cũng là nô tỳ viết. Tiểu thư sức khỏe không tốt, vẫn luôn hôn mê, tiểu thư căn bản là không biết việc này a.”

Triệu Đoạt nhìn Hoa Tường Dung rơi lệ đầy mặt, liều mạng bảo vệ nô tỳ, trong lòng đột nhiên căng thẳng, cảm thấy xúc động muốn bỏ qua. Nhưng mà, loại này xúc động cũng không thể duy trì lâu, lý trí vẫn chiếm phần thắng.

“Dừng tay!”

Triệu Đoạt ra lệnh một tiếng, nhóm người hầu lập tức buông lỏng tay, đem Tiểu Thúy ném dưới mặt đất. Triệu Đoạt lạnh lùng nhìn qua gương mặt tái nhợt của Tiểu Thúy, nói: “Tiểu Thúy, ngươi có phải là không phục? Bốn vương hỏi ngươi, nội dung trong thư này ngươi có thể nói ra không?”

Vừa nghe Triệu Đoạt hỏi, Hoa Tường Dung chuyện đã kết thúc, Tiểu Thúy không thể thoát tội.

Quả nhiên, Tiểu Thúy lắc đầu, ngay sau đó liền giải thích: “Hồi Vương gia, thời điểm nô tỳ viết thư, nô tỳ rất hoảng loạn lại đau lòng vì tiểu thư, thêm nữa lại sợ tiểu thư tỉnh dậy phát hiện, cho nên không thể nhớ rõ a.”

Triệu Đoạt hừ lạnh một tiếng nói: “Như vậy, ngươi không nói được?”

Tiếng nói vừa dứt, liền có người hầu bắt Tiểu Thúy lại. Tiểu Thúy bất lực mà trừng mắt nhìn vào lá thư, lại quay sang nhìn Hoa Tường Dung, bỗng nhiên tuyệt vọng mà khóc lớn lên: “Nô tỳ, nô tỳ không biết chữ. Nô tỳ một chữ cũng không biết a”

Hoa Tường Dung ôm chặt Tiểu Thúy, bất lực nhìn nàng ta mà rơi lệ.

“Đem Tiểu Thúy kéo ra ngoài!”

“Khoan đã!” Lúc này, Hoa Tường Dung làm như đã quên đau đớn ở cổ họng mà gân cổ hét lớn: “Vương gia, Tiểu Thúy chẳng qua là muốn bảo vệ chủ nhân, ngài cần gì phải xử phạt nàng ấy?”

Triệu Đoạt môi mòng chậm rãi triển khai, câu ra một cái hoàn mỹ độ cung: “Phạt xong nàng ta, ta sẽ tự nghiêm trị chủ tử là ngươi, như thế nào chờ không kịp sao?”

Hoa Tường Dung vẻ mặt khinh thường mà cười nói: “Vương gia, đây chỉ là một lá thư nhà bình thường, chuyện trong thư đều là thật, Vương gia là sợ người khác biết chuyện sao? Thật là buồn cười, đường đường Nam Dương Vương, lại dám làm mà không dám nhận?”

“Hoa Tường Dung, đừng tưởng bốn vương sẽ sợ lão hồ ly kia biết chuyện mà ngay cả Hoàng Thượng cùng thái phi biết, bốn vương cũng sẽ không có nửa điểm dẫu dếm. Nhưng ngươi tự mình truyền tin là phạm vào điều tối kỵ, thử nghĩ một chút, nếu như trong thư này ngươi tiết lộ bố trí canh phòng của vương phủ, toàn bộ vương phủ chẳng phải là trông gà hoá cuốc, hậu quả này ai có thể đảm đương?”

“Nhưng đây chỉ là một lá thư nhà.”

“Ngươi là người của Nam Dương Vương phủ, tự ý thả bỏ câu đưa thư là trái với gia quy, cho nên, bốn vương sẽ không dùng quân pháp mà sẽ dùng gia quy để xử trí ngươi, ngươi có rõ chưa?”

Triệu Đoạt nói làm Hoa Tường Dung tìm không ra một sơ hở, không cãi lại được nữa câu.

Triệu Đoạt oán hận mà nhìn Hoa Tường Dung, mới vào cửa mấy ngày, liền không chờ được mà liên lạc với phủ thừa tướng sao? Hắn thật không nên xúc động như vậy mà tiến đến để khỏi bình vãn tội, nhưng đây chỉ là một lá thư nhà, nếu là nàng có chứng cứ thông ngoại của nàng, như vậy, hắn liền có thể danh chính ngôn thuận mà phế truất nàng, không phải sao?

Đáy mắt hiện lên một tia sát ý, nguy hiểm tựa như một thanh đao đã lấy ra khỏi vỏ. Nếu chuyện đã như vậy cũng không thể buông tha: “Người đâu, đem nàng ấy kéo ra ngoài, đánh hai mươi roi da, sau này trong phủ lại có người âm thầm truyền tin ra ngoài thì đây chính là kết cục!”

023 tiên rêu

Triệu Đoạt nói làm Hoa Tường Dung tìm không ra một sơ hở, không cãi lại được nữa câu.

Triệu Đoạt oán hận mà nhìn Hoa Tường Dung, mới vào cửa mấy ngày, liền không chờ được mà liên lạc với phủ thừa tướng sao? Hắn thật không nên xúc động như vậy mà tiến đến để khỏi bình vãn tội, nhưng đây chỉ là một lá thư nhà, nếu là nàng có chứng cứ thông ngoại của nàng, như vậy, hắn liền có thể danh chính ngôn thuận mà phế truất nàng, không phải sao?

Đáy mắt hiện lên một tia sát ý, nguy hiểm tựa như một thanh đao đã lấy ra khỏi vỏ. Nếu chuyện đã như vậy cũng không thể buông tha: “Người đâu, đem nàng ấy kéo ra ngoài, đánh hai mươi roi da, sau này trong phủ lại có người âm thầm truyền tin ra ngoài thì đây chính là kết cục!”

Tiếng nói vừa dứt, liền có người hầu từ bốn phương tám hướng chạy tới, ba chân bốn cẳng mà muốn đem Hoa Tường Dung kéo đi ra ngoài, Tiểu Thúy liều mạng mà lôi kéo tay Hoa Tường Dung thề sống chết không bỏ, lại cũng chỉ có thể bị một trận đau đớn rồi tách ra.

Trác Ngôn không đành lòng nhìn thấy cảnh này, bỗng nhiên từ phía sau Triệu Đoạt đứng ra chấp tay ôm quyền cúi đầu, khẩn cầu nói: “Vương gia, tân phu nhân vốn dĩ trong người không khỏe chắc chắn sẽ không chịu nổi hai mươi roi, xin Vương gia khai ân.”

Triệu Đoạt nhìn bộ dạng nghiêm trang của Trác Ngôn, hẳn không vui mà hừ lạnh một tiếng nói: “Trác Ngôn, hôm nay ngươi nói quá nhiều.”

Trác Ngôn sợ hãi, cuối cùng không có nói nữa mà chỉ có thể tro mắt mà nhìn mọi người đem Hoa Tường Dung kéo đến hình viện.

Trong hình viện trống không, chỉ có hai cọc tiêu lớn cả hai đều có xiềng xích từ đỉnh cọc tiêu đỉnh rủ xuống, làm cho người khác nhìn vào đều sờn tóc gáy.

Một trận gió thổi tới, trên mặt đất hạt cát bay lên làm mờ hồ tầm mắt của mọi người, chỉ có Triệu Đoạt mặc áo bào trắng đứng trong gió có vẻ bất mắt.

Thật sự muốn trách phạt tân phu nhân sao? Hình cụ trong vương phủ chưa đánh qua người trong phủ nha. Mọi người đều nín thở nhìn chằm chằm vào gương mặt vô cùng uy nghiêm của Triệu Đoạt.

“Đem nàng ấy cột lên đi.” Triệu Đoạt vươn ngón tay thon dài, chỉ chỉ vào cọc tiêu cách đó không xa mà không có một tia run rẩy.

Các sợi tóc của Hoa Tường Dung bay lung tung trong gió, nàng quật cường mà cắn môi, trong mắt tràn đầy bi phẫn làm người khác nhìn vào cũng đau lòng.

Nhóm người hầu dùng sức đem nàng cột lên cọc tiêu. Nàng quỳ rạp trên đất, bọn họ kéo ra xích sắt từ hai bên tới cột vào cổ tay mảnh khảnh trắng nõn của nàng.

Không khí trầm trọng làm cho mọi người hít thở không thông, sợi xích kia giống như con rắn độc quấn chặt lấy cổ tay nàng làm cho cơ thể nàng đứng yên không thể động đậy.

Một người người hầu tay cầm roi da, từng bước một đi về phía giữa sân. Trên bờ cát, lưu lại hai hàng dấu chân thẳng tắp. Cuối cùng, hắn ta dừng bước ở chỗ Hoa Tường Dung rồi dùng sức đánh roi trên mặt đất phát ra tiếng ba ba thật lớn khiến mọi người sợ hãi.

Trác Ngôn nhú mày, hẳn nhớ tới lúc Hoa Tường Dung ở trong lòng ngực mình, gương mặt tái nhợt kia lại làm lòng hắn bất an cùng thương tiếc. “Vương gia” rốt cuộc nhịn không được, Trác Ngôn lại một lần mở miệng nói, “Vương gia, phu nhân nàng”

“Nếu ngươi muốn nói thân thể nàng suy yếu không chịu nổi hình phạt thì không cần nói nữa.” Triệu Đoạt lạnh lùng liếc nhìn Trác Ngôn, hẳn thấy được một tia giãy giụa trong gương từ trước tới nay vẫn lạnh lùng của Trác Ngôn, ngay sau đó không vui hỏi, “Bốn vương cảm thấy có chút kỳ quái, ngươi là thị vệ luôn luôn trung thành đối bốn vương, đối mặt với những trường hợp như vậy cũng sẽ không chớp mắt một cái, thế nhưng hôm nay lại tình nguyện đứng ra cầu xin cho nàng ta, là vì sao?”

“Thuộc hạ” Trác Ngôn cúi đầu, cắn môi, cuối cùng không đem nửa câu sau nói ra.

“Tiểu thư, tiểu thư” Tiểu Thúy đau đớn kêu la muốn chạy lại để bảo vệ Hoa Tường Dung, lại bị nhóm người hầu bắt lại làm nàng ta không tiến lên được nửa bước.

Cát bụi bay mù mịt, trong không khí như thoang thoang mùi máu, đã từng có vô số người đổ máu tại nơi này rồi thấm vào thật sâu trong đất, cảnh tượng trước mắt cũng đủ làm cho mọi người kinh hãi.

Triệu Đoạt nhìn chằm chằm vào mặt Hoa Tường Dung, hẳn muốn tìm thấy sự sợ hãi ở trên mặt nàng nhưng chỉ thấy nàng nở ra một nụ cười quỷ dị.

Nàng đang cười, nàng thế nhưng đang cười, Triệu Đoạt bỗng dưng cảm thấy trong lòng buồn bực. Bởi vì hắn phát hiện, hẳn thế nhưng lại rất muốn dò xét xem phía sau nụ cười của nàng giấu cái gì. Mà loại này dục vọng càng thêm lớn mạnh, nàng càng đối với hắn khinh thường, càng kháng cự hắn thì hắn càng muốn tới gần nàng, nghiêm trọng hơn là hắn lại có dục vọng với nàng.

“Hoa Tường Dung, ngươi còn có cái gì để nói?” ân thanh uy nghiêm lại một lần nữa vang lên, Triệu Đoạt trừng mắt, muốn đem cái ý nghĩ kỳ quái này đuổi đi, cho nên hắn cố nói lớn hơn làm cho toàn bộ hình viện như muốn rung chuyển.

Hoa Tường Dung ngẩng đầu ngạo nghễ, khóe miệng cười càng sâu: “Vương gia nếu muốn chấp hành gia quy, Tiệp Thiếp không còn gì để nói?”

Triệu Đoạt cau mày, trong lòng lửa giận lại bùng lên. Nữ nhân này, thế nhưng lại không chịu cầu xin tha thứ, còn tươi cười châm chọc hắn. Hẳn sao có thể chịu đựng nàng năm lần bảy lượt khiêu khích hắn?

“Một khi đã như vậy, các ngươi hãy bắt đầu hành hình đi.”

Nghe xong, mọi người đều nhin không được mà kêu lên, lùi về phía sau một bước. Tên người hầu tay cầm roi hung hăng nhìn chằm chằm Hoa Tường Dung đang quỳ trên mặt đất. Hắn đi vòng quanh nàng ba vòng rồi quất một roi lên mặt đất, như nhắc nhở mỗi người nàng sắp sửa chịu đau đớn.

Rốt cuộc, hắn dừng bước chân đứng yên ở sau lưng Hoa Tường Dung. Bốn phía đều yên lặng, Hoa Tường Dung nhìn gương mặt không có biểu tình gì của Triệu Đoạt, nàng âm thầm mà cắn chặt khóe hàm, đôi tay cũng nắm chặt xiềng xích.

Phía sau hơi thở càng ngày càng nặng. Một trận gió từ bên tai xẹt qua, phía dưới vang lên một tiếng, chiếc roi kia giống như một con rắn đen không lưu tình mà dừng lại trên lưng Hoa Tường Dung.

Một vết máu như nở rộ ra trên làn da trơn bóng của nàng, roi cắt qua quần áo, máu loãng dọc theo miệng vết thương thấm ra tới, nhiễm đỏ cả quần áo.

Phía sau lưng đau nhức như tê tâm liệt phế, Hoa Tường Dung nắm chặt xích sắt, trong nháy mắt nàng tựa hồ như mất đi hết sức lực. Nàng cau mày, dùng sức mà nắm chặt xích sắt. Nàng nhận không được hừ nhẹ một tiếng và an tâm khi chỉ có mình nghe thấy tiếng hừ này. Nàng chịu đựng đau nhức, run rẩy ngẩng đầu mày nàng hơi nhăn lại nhìn Triệu Đoạt rồi nở ra một nụ cười.

Triệu Đoạt cảm thấy lòng mình như bị ai cào một cái, đặc biệt lúc nàng cười, hắn thấy trong miệng nàng một chút máu. Giờ khắc này, hắn tựa như biết rõ thứ nàng giấu sau nụ cười của nàng chính là ý chí kiên cường.

Trác Ngôn nắm tay thành nắm đấm, cảm giác như cái roi kia đánh lên người mình, hắn nghiêng đầu nhìn Triệu Đoạt, sườn mặt kia kiên nghị không nhìn ra chút dao động nào.

Lại là bang một tiếng, Trác Ngôn cảm thấy trong lòng càng đau. Hắn giương mắt nhìn lên chỉ thấy trước mắt thân thể nhỏ bé nhu nhược kia như là một đóa hoa sắp tàn úa.

Mọi người đều sợ ngây người, nếu như không phải là Hoa Tường Dung vẫn còn đang quỳ thì bọn họ cứ nghĩ rằng đang đánh một người chết.

Lúc này đây, Triệu Đoạt kinh ngạc thật sự, nữ nhân yếu đuối này thể nhưng lại quật cường cái này nhu nhược bất kham nữ nhân thể nhưng quật cường không rên một tiếng. Hừ, người do lão hồ ly dạy dỗ quả nhiên không giống với người thường.

Hoa Tường Dung quỳ trên mặt đất. Nàng cắn răng, từng giọt mồ hôi lớn từ trên trán nàng rơi xuống mặt đất. Mồ hôi hòa chung với máu làm cho vết thương ngoại trừ nóng rát ra, còn có đau đớn giống như thoa một lớp muối lên vết thương vậy.

Nàng cho rằng bản thân có thể chịu đựng đến roi thứ năm, ai ngờ mới đến roi thứ hai, nàng liền chịu không nổi, nỗi đau tựa như lớp da bị cắt ra, làm nàng muốn kêu to ra tiếng.

Nhưng nàng lại kiên trì và kiêu ngạo không cho phép bản thân mình kêu thành tiếng. Hắn nghĩ oan nàng, nàng muốn dùng loại kháng nghị này để nói với hắn: hắn sai rồi, hắn đã sai rồi.

Một roi, hai roi, ba roi, bốn roi, chưa đến roi thứ năm, Hoa Tường Dung cắn nát đầu lưỡi của mình, máu từ khóe miệng chậm rãi chảy ra đỏ thắm chói mắt.

Những lúc trước mắt nàng tối xầm muốn ngã xuống. Nàng đều bị xích sắt ở trên cổ tay kéo lại. Vật lộn giữa ở tỉnh và mê, Hoa Tường Dung chỉ cảm thấy như chính mình đi qua núi đao, đạp qua biển lửa, trải qua vô số trắc trở.

Lúc mọi người ở đây đều không đành lòng nhìn thêm, Vương công công đứng dậy thấp giọng mà cầu xin: “Vương gia, phu nhân nói thế nào cũng là thiên kim tiểu thư của tướng phủ, thân mình tinh quý, thân thể lại đang mang bệnh bây giờ lại chịu phạt như vậy, chỉ sợ là...”

Triệu Đoạt nhướng mày nhìn Vương công công. Nữ nhân này quả nhiên không đơn giản, đến Vương Hoàn cũng cầu xin cho nàng, xem công phu lấy lòng người khác cũng không tệ.

Vương Hoàn nói không sai, nên đánh cũng đã đánh, nên phạt cũng đã phạt, nếu phạt tiếp cũng không tốt.

Triệu Đoạt hung ác mà nhắc nhở mọi người ở đây: “Kết cục của nàng ta các người đều đã thấy, về sau nếu bất kỳ ai còn tái phạm ta quyết không khoan thứ.”

Nói xong, hắn vung ống tay áo, sai bước rời đi.

Trác Ngôn nắm chặt tay, khóe miệng mím thật chặt làm như đang chịu đựng một nỗi đau rất lớn. Hắn muốn tiến lên ôm Hoa Tường Dung đang yếu ớt trở về Mai Viên, rồi lại không thể không đi theo phía sau Triệu Đoạt. Trác Ngôn rời đi trong nháy mắt, hắn thậm chí không có dừng khí liếc nhìn nàng một cái.

Đêm khuya, trong Mai Viên thái giám thị nữ ra ra vào vào bận rộn, không cần nói cũng biết Hoa Tường Dung bị thương không nhẹ.

Triệu Đoạt lại không có hạ lệnh mời đại phu nên không ai dám nhiều chuyện chỉ ở bên cạnh tận tâm mà hầu hạ.

Tiểu Thúy ngồi khóc ở đầu giường, thay Hoa Tường Dung rửa sạch miệng vết thương. Tiểu Thúy nhìn thấy từng vết roi rướm máu xấu xí bò trên sống lưng non mịn của Hoa Tường Dung, bàn tay liền nhận không được mà run lên.

Ánh nến từ từ tối dần, Tiểu Thúy đứng dậy cầm lấy mồi lửa thì lại phát hiện có một người đang đứng ở ngoài cửa sổ.

Thích khách? Trong lòng Tiểu Thúy đột nhiên căng thẳng, trái tim liền đập điên cuồng.

“Tiểu Thúy cô nương mau mở cửa sổ, ta là Trác Ngôn.”

Ánh nến từ từ tối dần, Tiểu Thúy đứng dậy cầm lấy mồi lửa thì lại phát hiện có một người đang đứng ở ngoài cửa sổ.

Thích khách? Trong lòng Tiểu Thúy đột nhiên căng thẳng, trái tim liên đập điên cuồng.

“Tiểu Thúy cô nương mau mở cửa sổ, ta là Trác Ngôn.”

Vào lúc Tiểu Thúy đang âm thầm sợ hãi thì Trác Ngôn gõ cửa sổ, Tiểu Thúy như là thấy được một tia hy vọng, lập tức chạy tới đẩy cửa sổ ra.

“Tiểu Thúy cô nương, vết thương của phu nhân sao rồi?” Vào lúc nhìn thấy Tiểu Thúy, Trác Ngôn không có chút nào dấu điểm sự quan tâm của mình dành cho Hoa Tường Dung.

“Tiểu thư, nàng ấy” nhắc tới Hoa Tường Dung, Tiểu Thúy liền nghĩ đến vết thương sau lưng của nàng, vậy nên liền khóc.

Trác Ngôn trong lòng căng thẳng, vội nói: “Ngươi đừng khóc, ta mang trộm chút thuốc tới đây, ngươi hãy cho phu nhân dùng. Vương gia không có hạ lệnh, đoán chừng không ai dám đi kêu đại phu, nên đành phải dùng thứ này trước đã.”

Tiểu Thúy cảm ơn mà cầm lấy thuốc, an tâm mà cất vào trong ngực, bỗng nhiên nhớ tới cái gì cần thận hỏi: “Trác thị vệ, nếu Vương gia biết chuyện, nhất định sẽ liên lụy người?”

Trác Ngôn nhấp miệng: “Vương gia sẽ không biết.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi” Tiểu Thúy quay đầu lại nhìn Hoa Tường Dung đang nằm bất tỉnh nhân sự ở trên giường, lại nói: “Ta xin thay tiểu thư cảm ơn Trác thị vệ, đại ân đại đức của người, chúng ta nhất định sẽ không quên.”

“Tiểu Thúy cô nương nói quá lời, ta tới đưa thuốc chỉ để an lòng không cảm hồi báo.” Trác Ngôn ngẩng đầu nhìn xem sắc trời, trầm tư nói, “Thời gian không còn sớm, ta phải đi, nếu còn có việc gì cứ đi tìm ta, chỉ cần ta có thể làm nhất định sẽ không từ chối.”

Nói xong, Trác Ngôn liền thi triển khinh công, vèo một cái đã biến mất ở trong bóng đêm.

Trong Trúc Viên, Thanh Âm đang rót rượu cho Triệu Đoạt. Nàng thích nhìn khỏe miệng tà mị của hắn, thích nhìn hắn khi mê say trong mắt sẽ biểu lộ phong tình vạn chủng. Đối với nàng mà nói, nam nhân này chính là cổ độc trí mạng, hơi thở của hắn đã khiến cho nàng hăm sâu mà không thể tự kiềm chế.

Triệu Đoạt cầm chặt ly rượu, Thanh Âm quyến rũ động lòng người cũng không thể khơi dậy hứng thú của hắn, trong đầu hắn chỉ có hình ảnh Hoa Tường Dung lúc trong hình viện, lúc nàng ngậm máu tươi trong miệng nhìn hắn mỉm cười.

Nàng ta là người như thế nào? Trước đó, hắn đã điều tra lai lịch và thân phận của nàng, chỉ là hắn không rõ nàng lại quật cường như thế, kiên cường như thế, vì sao lại vào thanh lâu, vì sao lại cam tâm chịu sự sai khiến của lão hồ ly?

“Vương gia, suy nghĩ cái gì mà đến nỗi xuất thần như vậy?” Thanh Âm lên tiếng cắt ngang suy nghĩ sâu xa của Triệu Đoạt. Hắn thôi suy nghĩ, quay đầu nhìn Thanh Âm đang dần dần còi ra áo sa mỏng bên ngoài làm lộ ra bờ vai trắng như tuyết, ngay sau hắn cong khóe môi lên cười nói, “Thanh Âm làm sao có thể không hiểu tâm tư của bốn vương đây?”

Thanh Âm ôm lấy cánh tay Triệu Đoạt, đem đầu dựa vào trên vai hắn, làm bộ giận dỗi nói: “Vương gia trêu chọc Thanh Âm.”

Triệu Đoạt vươn tay ôm lấy Thanh Âm, kéo nàng ta vào trong lòng mình. Hắn thích cảm giác hiện tại, cảm giác được nữ nhân sùng bái, chinh phục làm hắn vô cùng thỏa mãn. Tuy rằng hắn không yêu nàng, không yêu các nàng, trong lòng hắn chỉ có Mi Nhi người đã nhẫn tâm cự tuyệt hắn. Nhưng mà, loại sinh hoạt này như gia vị không thể thiếu trong cuộc sống, ít nhất, hắn có thể ở trên người các nàng tìm về một chút tôn nghiêm, tìm về tự tin từng bị Mi Nhi khinh thường giẫm đạp.

“Nghe nói, Vương gia ở hình trong viện giáo huấn người trong Mai Viên, Thanh Âm không có nghe lầm chứ?”

“Ừ?” Triệu Đoạt nhún mày, không vui mà một hừ, làm như đang chờ nghe tiếp.

Thanh Âm không phát hiện sự biến hóa tâm tình của Triệu Đoạt, lại như chim nhỏ dựa vào trong lòng ngực hắn, đầy mặt trào phúng mà cười nói: “Tiện Thiếp chính là không biết tốt xấu, vừa thấy bộ dạng ti tiện của nàng, thiếp liền cảm thấy ghê tởm, thật không biết Hoàng Thượng cùng thái phi nghĩ như thế nào lại ban hôn người như vậy cho người?”

Lời nói chưa nói xong, Thanh Âm liền bị Triệu Đoạt dùng sức mà đẩy ra. Mất đi nơi dựa, nàng nhăn mày về mặt nghi hoặc mà kêu nhỏ: “Vương gia?”

Mặt Triệu Đoạt bỗng nhiên u ám, nhu tình trên mặt đã không còn, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm gương mặt hoa dung thất sắc của Thanh Âm: “Nàng nói nhiều quá.”

“Vương gia thiếp thân biết sai rồi, thiếp thân không nên nhắc đến nàng ấy, thiếp thân không nên nói năng lỗ mồm”

Nhìn bộ dạng muốn khóc của Thanh Âm lòng Triệu Đoạt như bị thứ gì đụng phải, trong lòng liền cảm thấy hoang mang.

Hắn vừa rồi rút cuộc vì cái gì mà giận? Hắn từ trước đến nay sẽ không giận chó đánh mèo đặc biệt là đối với nữ nhân, cho dù là ở trên triều đình gặp chuyện gì, cho dù là bị Mi Nhi thương tổn sâu sắc hắn đều là yên lặng mà chịu đựng. Vì sao trong lòng hắn lại cảm thấy buồn bực khi nghe mấy câu của

Thanh Âm? Chẳng lẽ là bởi vì Hoa Tường Dung nữ nhân ti tiện kia?

Trước mắt lại hiện ra gương mặt tái nhợt đang mỉm cười của nàng, trong mắt có sự kiên cường không khuất phục, khóe môi nàng mỉm cười tràn đầy sự khiêu khích.

Sao lại có thể vì một người lợi dụng mình, bất cứ lúc nào cũng có thể cắm dao vào ngực mình mà tức giận, sao có thể thay đổi bởi vì nàng?

Không, chắc chắn sẽ không

“Thanh Âm, nàng phải biết rõ bất luận như thế nào nàng cũng không được phép nghi ngờ quyết định của hoàng thượng và thái phi.”

Triệu Đoạt tự cho mình một lý do chính đáng, lồng mày đang nhíu chặt cũng từ từ giãn ra nhưng hần lại không cảm thấy nhẹ nhàng, trong mắt vẫn hung ác nham hiểm như cũ. Hần không rõ, vì cái gì sự phồng nư trong lòng đang dần dần sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tiên Rêu

Triệu Đoạt nói làm Hoa Tường Dung tìm không ra một sơ hở, không cãi lại được nữa câu.

Triệu Đoạt oán hận mà nhìn Hoa Tường Dung, mới vào cửa mấy ngày, liền không chờ được mà liên lạc với phủ thừa tướng sao? Hần thật không nên xúc động như vậy mà tiến đến để khỏi binh vãn tội, nhưng đây chỉ là một lá thư nhà, nếu là nàng có chứng cứ thông ngoại của nàng, như vậy, hẳn liền có thể danh chính ngôn thuận mà phế truất nàng, không phải sao?

Đáy mắt hiện lên một tia sát ý, nguy hiểm tựa như một thanh đao đã lấy ra khỏi vỏ. Nếu chuyện đã như vậy cũng không thể buông tha: “Người đâu, đem nàng ấy kéo ra ngoài, đánh hai mươi roi da, sau này trong phủ lại có người âm thầm truyền tin ra ngoài thì đây chính là kết cục!”

Tiếng nói vừa dứt, liền có người hầu từ bốn phương tám hướng chạy tới, ba chân bốn cẳng mà muốn đem Hoa Tường Dung kéo đi ra ngoài, Tiểu Thúy liêu mạng mà lôi kéo tay Hoa Tường Dung thế sống chết không bỏ, lại cũng chỉ có thể bị một trận đau đòn rồi tách ra.

Trác Ngôn không đành lòng nhìn thấy cảnh này, bỗng nhiên từ phía sau Triệu Đoạt đứng ra chấp tay ôm quyền cúi đầu, khấn cầu nói: “Vương gia, tân phu nhân vốn dĩ trong người không khỏe chắc chắn sẽ không chịu nổi hai mươi roi, xin Vương gia khai ân.”

Triệu Đoạt nhìn bộ dạng nghiêm trang của Trác Ngôn, hần không vui mà hừ lạnh một tiếng nói: “Trác Ngôn, hôm nay ngươi nói quá nhiều.”

Trác Ngôn sợ hãi, cuối cùng không có nói nữa mà chỉ có thể tro mắt mà nhìn mọi người đem Hoa Tường Dung kéo đến hình viện.

Trong hình viện trống không, chỉ có hai cọc tiêu lớn cả hai đều có xiềng xích từ đỉnh cọc tiêu đỉnh rủ xuống, làm cho người khác nhìn vào đều sồn tóc gáy.

Một trận gió thổi tới, trên mặt đất hạt cát bay lên làm mờ hồ tầm mắt của mọi người, chỉ có Triệu Đoạt mặc áo bào trắng đứng trong gió có vẻ bất mắt.

Thật sự muốn trách phạt tân phu nhân sao? Hình cụ trong vương phủ chưa đánh qua người trong phủ nhà. Mọi người đều nín thở nhìn chăm chăm vào gương mặt vô cùng uy nghiêm của Triệu Đoạt.

“Đem nàng ấy cột lên đi.” Triệu Đoạt vươn ngón tay thon dài, chỉ chỉ vào cọc tiêu cách đó không xa mà không có một tia run rẩy.

Các sợi tóc của Hoa Tường Dung bay lung tung trong gió, nàng quật cường mà cắn môi, trong mắt tràn đầy bi phẫn làm người khác nhìn vào cũng đau lòng.

Nhóm người hầu dùng sức đem nàng cột lên cọc tiêu. Nàng quỳ rạp trên đất, bọn họ kéo ra xích sắt từ hai bên tới cột vào cổ tay mảnh khảnh trắng nõn của nàng.

Không khí trầm trọng làm cho mọi người hít thở không thông, sợi xích kia giống như con rắn độc quấn chặt lấy cổ tay nàng làm cho cơ thể nàng đứng yên không thể động đậy.

Một người người hầu tay cầm roi da, từng bước một đi về phía giữa sân. Trên bờ cát, lưu lại hai hàng dấu chân thẳng tắp. Cuối cùng, hần ta dừng bước ở chỗ Hoa Tường Dung rồi dùng sức đánh roi trên mặt đất phát ra tiếng ba ba thật lớn khiến mọi người sợ hãi.

Trác Ngôn nhíu mày, hần nhớ tới lúc Hoa Tường Dung ở trong lòng ngực mình, gương mặt tái nhợt kia lại làm lòng hần bất an cùng thương tiếc. “Vương gia” rốt cuộc nhịn không được, Trác Ngôn lại một lần mở miệng nói, “Vương gia, phu nhân nàng”

“Nếu ngươi muốn nói thân thể nàng suy yếu không chịu nổi hình phạt thì không cần nói nữa.” Triệu Đoạt lạnh lùng liếc nhìn Trác Ngôn, hần thấy được

một tia giầy giữa trong gương từ trước tới nay vẫn lạnh lùng của Trác Ngôn, ngay sau đó không vui hỏi, “Bốn vương cảm thấy có chút kỳ quái, người là thị vệ luôn luôn thành đối bốn vương, đối mặt với những trường hợp như vậy cũng sẽ không chớp mắt một cái, thế nhưng hôm nay lại tình nguyện đứng ra cầu xin cho nàng ta, là vì sao?”

“Thuộc hạ” Trác Ngôn cúi đầu, cắn môi, cuối cùng không đem nửa câu sau nói ra.

“Tiểu thư, tiểu thư” Tiểu Thúy đau đớn kêu la muốn chạy lại để bảo vệ Hoa Tường Dung, lại bị nhóm người hầu bắt lại làm nàng ta không tiến lên được nửa bước.

Cát bụi bay mù mịt, trong không khí như thoang thoang mùi máu, đã từng có vô số người đổ máu tại nơi này rồi thấm vào thật sâu trong đất, cảnh tượng trước mắt cũng đủ làm cho mọi người kinh hãi.

Triệu Đoạt nhìn chăm chăm vào mặt Hoa Tường Dung, hắn muốn tìm thấy sự sợ hãi ở trên mặt nàng nhưng chỉ thấy nàng nở ra một nụ cười quỷ dị.

Nàng đang cười, nàng thế nhưng đang cười, Triệu Đoạt bỗng cảm thấy trong lòng buồn bực. Bởi vì hắn phát hiện, hắn thế nhưng lại rất muốn dò xét xem phía sau nụ cười của nàng giấu cái gì. Mà loại này dục vọng càng thêm lớn mạnh, nàng càng đối với hắn khinh thường, càng kháng cự hắn thì hắn càng muốn tới gần nàng, nghiêm trọng hơn là hắn lại có dục vọng với nàng.

“Hoa Tường Dung, ngươi còn có cái gì để nói?” ân thanh uy nghiêm lại một lần nữa vang lên, Triệu Đoạt trừng mắt, muốn đem cái ý nghĩ kỳ quái này đuổi đi, cho nên hắn cố nói lớn hơn làm cho toàn bộ hình viên như muốn rung chuyển.

Hoa Tường Dung ngẩng đầu ngạo nghễ, khóe miệng cười càng sâu: “Vương gia nếu muốn chấp hành gia quy, Tiệp Thiếp không còn gì để nói?”

Triệu Đoạt cau mày, trong lòng lửa giận lại bùng lên. Nữ nhân này, thế nhưng lại không chịu cầu xin tha thứ, còn tươi cười châm chọc hắn. Hắn sao có thể chịu đựng nàng năm lần bảy lượt khiêu khích hắn?

“Một khi đã như vậy, các ngươi hãy bắt đầu hành hình đi.”

Nghe xong, mọi người đều nhìn không được mà kêu lên, lùi về phía sau một bước. Tên người hầu tay cầm roi hung hăng nhìn chăm chăm Hoa Tường Dung đang quỳ trên mặt đất. Hắn đi vòng quanh nàng ba vòng rồi quất một roi lên mặt đất, như nhắc nhở mỗi người nàng sắp sửa chịu đau đớn.

Rốt cuộc, hắn dừng bước chân đứng yên ở sau lưng Hoa Tường Dung. Bốn phía đều yên lặng, Hoa Tường Dung nhìn gương mặt không có biểu tình gì của Triệu Đoạt, nàng âm thầm mà cắn chặt khớp hàm, đôi tay cũng nắm chặt xiềng xích.

Phía sau hơi thở càng ngày càng nặng. Một trận gió từ bên tai xẹt qua, phía dưới vang lên một tiếng, chiếc roi kia giống như một con rắn đen không lưu tình mà dừng lại trên lưng Hoa Tường Dung.

Một vết máu như nở rộ ra trên làn da trơn bóng của nàng, roi cắt qua quần áo, máu loãng dọc theo miệng vết thương thấm ra tới, nhuộm đỏ cả quần áo.

Phía sau lưng đau nhức như tê tâm liệt phế, Hoa Tường Dung nắm chặt xích sắt, trong nháy mắt nàng tựa hồ như mất đi hết sức lực. Nàng cau mày, dùng sức mà nắm chặt xích sắt. Nàng nhìn không được hừ nhẹ một tiếng và an tâm khi chỉ có mình nghe thấy tiếng hừ này. Nàng chịu đựng đau nhức, run rẩy ngẩng đầu mày nàng hơi nhăn lại nhìn Triệu Đoạt rồi nở ra một nụ cười.

Triệu Đoạt cảm thấy lòng mình như bị ai cào một cái, đặc biệt lúc nàng cười, hắn thấy trong miệng nàng một chút máu. Giờ khắc này, hắn tựa như biết rõ thứ nàng giấu sau nụ cười của nàng chính là ý chí kiên cường.

Trác Ngôn nắm tay thành nắm đấm, cảm giác như cái roi kia đánh lên người mình, hắn nghiêng đầu nhìn Triệu Đoạt, sườn mặt kia kiên nghị không nhìn ra chút dao động nào.

Lại là bang một tiếng, Trác Ngôn cảm thấy trong lòng càng đau. Hắn giương mắt nhìn lên chỉ thấy trước mắt thân thể nhỏ bé nhu nhược kia như là một đóa hoa sắp tàn úa.

Mọi người đều sợ ngây người, nếu như không phải là Hoa Tường Dung vẫn còn đang quỳ thì bọn họ cứ nghĩ rằng đang đánh một người chết.

Lúc này đây, Triệu Đoạt kinh ngạc thật sự, nữ nhân yếu đuối này thế nhưng lại quật cường cái này nhu nhược bất kham nữ nhân thế nhưng quật cường không rên một tiếng. Hừ, người do lão hồ ly dạy dỗ quả nhiên không giống với người thường.

Hoa Tường Dung quỳ trên mặt đất. Nàng cắn răng, từng giọt mồ hôi lớn từ trên trán nàng rơi xuống mặt đất. Mồ hôi hòa chung với máu làm cho vết thương ngoại trừ nóng rát ra, còn có đau đớn giống như thoa một lớp muối lên vết thương vậy.

Nàng cho rằng bản thân có thể chịu đựng đến roi thứ năm, ai ngờ mới đến roi thứ hai, nàng liền chịu không nổi, nỗi đau tựa như lớp da bị cắt ra, làm nàng muốn kêu to ra tiếng.

Nhưng nàng lại kiên trì và kiên ngạo không cho phép bản thân mình kêu thành tiếng. Hắn nghi oan nàng, nàng muốn dùng loại kháng nghị này để nói với hắn: hắn sai rồi, hắn đã sai rồi.

Một roi, hai roi, ba roi, bốn roi, chưa đến roi thứ năm, Hoa Tường Dung cắn nát đầu lưỡi của mình, máu từ khóe miệng chậm rãi chảy ra đỏ thẫm chói mắt.

Những lúc trước mắt nàng tối xầm muốn ngã xuống. Nàng đều bị xích sắt ở trên cổ tay kéo lại. Vật lộn giữa ở tỉnh và mê, Hoa Tường Dung chỉ cảm thấy như chính mình đi qua núi đao, đạp qua biển lửa, trải qua vô số trắc trở.

Lúc mọi người ở đây đều không đành lòng nhìn thêm, Vương công công đứng dậy thấp giọng mà cầu xin: “Vương gia, phu nhân nói thế nào cũng là thiên kim tiểu thư của tướng phủ, thân mình tinh quý, thân thể lại đang mang bệnh bây giờ lại chịu phạt như vậy, chỉ sợ là...”

Triệu Đoạt nhướng mày nhìn Vương công công. Nữ nhân này quả nhiên không đơn giản, đến Vương Hoàn cũng cầu xin cho nàng, xem công phu lấy lòng người khác cũng không tệ.

Vương Hoàn nói không sai, nên đánh cũng đã đánh, nên phạt cũng đã phạt, nếu phạt tiếp cũng không tốt.

Triệu Đoạt hung ác mà nhắc nhở mọi người ở đây: “Kết cục của nàng ta các người đều đã thấy, về sau nếu bất kỳ ai còn tái phạm ta quyết không khoan thứ.”

Nói xong, hần vung ống tay áo, sải bước rời đi.

Trác Ngôn nắm chặt tay, khớp miệng mím thật chặt làm như đang chịu đựng một nỗi đau rất lớn. Hần muốn tiến lên ôm Hoa Tường Dung đang yếu ớt trở về Mai Viên, rồi lại không thể không đi theo phía sau Triệu Đoạt. Trác Ngôn rời đi trong nháy mắt, hần thậm chí không có dũng khí liếc nhìn nàng một cái.

Đêm khuya, trong Mai Viên thái giám thị nữ ra ra vào vào bận rộn, không cần nói cũng biết Hoa Tường Dung bị thương không nhẹ.

Triệu Đoạt lại không có hạ lệnh mời đại phu nên không ai dám nhiều chuyện chỉ ở bên cạnh tận tâm mà hầu hạ.

Tiểu Thúy ngồi khóc ở đầu giường, thay Hoa Tường Dung rửa sạch miệng vết thương. Tiểu Thúy nhìn thấy từng vết roi rướm máu xấu xí bò trên sống lưng non mịn của Hoa Tường Dung, bàn tay liền nhịn không được mà run lên.

Ánh nến từ từ tối dần, Tiểu Thúy đứng dậy cầm lấy mỗi lửa thì lại phát hiện có một người đang đứng ở ngoài cửa sổ.

Thích khách? Trong lòng Tiểu Thúy đột nhiên căng thẳng, trái tim liền đập điên cuồng.

“Tiểu Thúy cô nương mau mở cửa sổ, ta là Trác Ngôn.”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thất Thường

Ánh nến từ từ tối dần, Tiểu Thúy đứng dậy cầm lấy mỗi lửa thì lại phát hiện có một người đang đứng ở ngoài cửa sổ.

Thích khách? Trong lòng Tiểu Thúy đột nhiên căng thẳng, trái tim liền đập điên cuồng.

“Tiểu Thúy cô nương mau mở cửa sổ, ta là Trác Ngôn.”

Vào lúc Tiểu Thúy đang âm thầm sợ hãi thì Trác Ngôn gõ cửa sổ, Tiểu Thúy như là thấy được một tia hy vọng, lập tức chạy tới đẩy cửa sổ ra.

“Tiểu Thúy cô nương, vết thương của phu nhân sao rồi?” Vào lúc nhìn thấy Tiểu Thúy, Trác Ngôn không có chút nào dấu điểm sự quan tâm của mình dành cho Hoa Tường Dung.

“Tiểu thư, nàng ấy” nhắc tới Hoa Tường Dung, Tiểu Thúy liền nghĩ đến vết thương sau lưng của nàng, vậy nên liền khóc.

Trác Ngôn trong lòng căng thẳng, vội nói: “Người đừng khóc, ta mang trộm chút thuốc tới đây, người hãy cho phu nhân dùng. Vương gia không có hạ lệnh, đoán chừng không ai dám đi kêu đại phu, nên đành phải dùng thứ này trước đã.”

Tiểu Thúy cảm ơn mà cầm lấy thuốc, an tâm mà cất vào trong ngực, bỗng nhiên nhớ tới cái gì cẩn thận hỏi: “Trác thị vệ, nếu Vương gia biết chuyện, nhất định sẽ liên lụy người?”

Trác Ngôn nhấp miệng: “Vương gia sẽ không biết.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi” Tiểu Thúy quay đầu lại nhìn Hoa Tường Dung đang nằm bất tỉnh nhân sự ở trên giường, lại nói: “Ta xin thay tiểu thư cảm ơn Trác thị vệ, đại ân đại đức của người, chúng ta nhất định sẽ không quên.”

“Tiểu Thúy cô nương nói quá lời, ta tới đưa thuốc chỉ để an lòng không cảm hồi báo.” Trác Ngôn ngẩng đầu nhìn xem sắc trời, trầm tư nói, “Thời gian không còn sớm, ta phải đi, nếu còn có việc gì cứ đi tìm ta, chỉ cần ta có thể làm nhất định sẽ không từ chối.”

Nói xong, Trác Ngôn liền thi triển khinh công, vèo một cái đã biến mất ở trong bóng đêm.

Trong Trúc Viên, Thanh Âm đang rót rượu cho Triệu Đoạt. Nàng thích nhìn khỏe miệng tà mị của hắn, thích nhìn hắn khi mê say trong mắt sẽ biểu lộ phong tình vạn chủng. Đối với nàng mà nói, nam nhân này chính là cổ độc trí mạng, hơi thở của hắn đã khiến cho nàng hăm sâu mà không thể tự kiềm chế.

Triệu Đoạt cầm chặt ly rượu, Thanh Âm quyến rũ động lòng người cũng không thể khơi dậy hứng thú của hắn, trong đầu hắn chỉ có hình ảnh Hoa Tường Dung lúc trong hình viện, lúc nàng ngậm máu tươi trong miệng nhìn hắn mỉm cười.

Nàng ta là người như thế nào? Trước đó, hắn đã điều tra lai lịch và thân phận của nàng, chỉ là hắn không rõ nàng lại quật cường như thế, kiên cường như thế, vì sao lại vào thanh lâu, vì sao lại cam tâm chịu sự sai khiến của lão hồ ly?

“Vương gia, suy nghĩ cái gì mà đến nỗi xuất thần như vậy?” Thanh Âm lên tiếng cắt ngang suy nghĩ sâu xa của Triệu Đoạt. Hắn thôi suy nghĩ, quay đầu nhìn Thanh Âm đang dần dần còi ra áo sa mỏng bên ngoài làm lộ ra bờ vai trắng như tuyết, ngay sau hắn cong khỏe môi lên cười nói, “Thanh Âm làm sao có thể không hiểu tâm tư của bôn vương đây?”

Thanh Âm ôm lấy cánh tay Triệu Đoạt, đem đầu dựa vào trên vai hắn, làm bộ giận dỗi nói: “Vương gia trêu chọc Thanh Âm.”

Triệu Đoạt vươn tay ôm lấy Thanh Âm, kéo nàng ta vào trong lòng mình. Hắn thích cảm giác hiện tại, cảm giác được nữ nhân sùng bái, chinh phục làm hắn vô cùng thỏa mãn. Tuy rằng hắn không yêu nàng, không yêu các nàng, trong lòng hắn chỉ có Mi Nhi người đã nhẫn tâm cự tuyệt hắn. Nhưng mà, loại sinh hoạt này như gia vị không thể thiếu trong cuộc sống, ít nhất, hắn có thể ở trên người các nàng tìm về một chút tôn nghiêm, tìm về tự tin từng bị Mi Nhi khinh thường giẫm đạp.

“Nghe nói, Vương gia ở hình trong viện giáo huấn người trong Mai Viên, Thanh Âm không có nghe lầm chứ?”

“Ừ?” Triệu Đoạt nhún mày, không vui mà một hừ, làm như đang chờ nghe tiếp.

Thanh Âm không phát hiện sự biến hóa tâm tình của Triệu Đoạt, lại như chim nhỏ dựa vào trong lòng ngực hắn, đầy mặt trào phúng mà cười nói: “Tiện Thiếp chính là không biết tốt xấu, vừa thấy bộ dạng ti tiện của nàng, thiếp liền cảm thấy ghê tởm, thật không biết Hoàng Thượng cùng thái phi nghĩ như thế nào lại ban hôn người như vậy cho người?”

Lời nói chưa nói xong, Thanh Âm liền bị Triệu Đoạt dùng sức mà đẩy ra. Mất đi nơi dựa, nàng nhăn mày vẻ mặt nghi hoặc mà kêu nhỏ: “Vương gia?”

Mặt Triệu Đoạt bỗng nhiên u ám, nhu tình trên mặt đã không còn, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm gương mặt hoa dung thất sắc của Thanh Âm: “Nàng nói nhiều quá.”

“Vương gia thiếp thân biết sai rồi, thiếp thân không nên nhắc đến nàng ấy, thiếp thân không nên nói năng lỗ mồm.”

Nhìn bộ dạng muốn khóc của Thanh Âm lòng Triệu Đoạt như bị thứ gì đụng phải, trong lòng liền cảm thấy hoang mang.

Hắn vừa rồi rốt cuộc vì cái gì mà giận? Hắn từ trước đến nay sẽ không giận chó đánh mèo đặc biệt là đối với nữ nhân, cho dù là ở trên triều đình gặp chuyện gì, cho dù là bị Mi Nhi thương tổn sâu sắc hắn đều là yên lặng mà chịu đựng. Vì sao trong lòng hắn lại cảm thấy buồn bực khi nghe mấy câu của Thanh Âm? Chẳng lẽ là bởi vì Hoa Tường Dung nữ nhân ti tiện kia?

Trước mắt lại hiện ra gương mặt tái nhợt đang mỉm cười của nàng, trong mắt có sự kiên cường không khuất phục, khỏe môi nàng mỉm cười tràn đầy sự khiêu khích.

Sao lại có thể vì một người lợi dụng mình, bất cứ lúc nào cũng có thể cắm dao vào ngực mình mà tức giận, sao có thể thay đổi bởi vì nàng?

Không, chắc chắn sẽ không

“Thanh Âm, nàng phải biết rõ bất luận như thế nào nàng cũng không được phép nghi ngờ quyết định của hoàng thượng và thái phi.”

Triệu Đoạt tự cho mình một lý do chính đáng, lòng mày đang nhíu chặt cũng từ từ giãn ra nhưng hắn lại không cảm thấy nhẹ nhàng, trong mắt vẫn hung ác nham hiểm như cũ. Hắn không rõ, vì cái gì sự phòng ngự trong lòng đang dần dần sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Mầm Tai Hoạ

“Thanh Âm, nàng phải biết rõ bất luận như thế nào nàng cũng không được phép nghi ngờ quyết định của hoàng thượng và thái phi.”

Triệu Đoạt tự cho mình một lý do chính đáng, lòng mày đang nhũu chặt cũng từ từ giãn ra nhưng hấn lại không cảm thấy nhẹ nhàng, trong mắt vẫn hung ác nham hiểm như cũ. Hấn không rõ, vì cái gì sự phòng ngự trong lòng đang dần dần sụp đổ.

Triệu Đoạt sau một hồi tức giận sau đó liền rời đi với vẻ mặt không vui, trong phòng chỉ còn có mùi rượu chưa tan.

Không cam lòng, thật không cam lòng.

Thanh Âm nằm trên mặt đất run rẩy không thôi. Vương gia đã đã lâu không tới Trúc viên, đã lâu không sủng hạnh nàng, chỉ thiếu một bước nữa là nàng có thể cùng Vương gia ân ái triền miên, mà chuyện tốt như thế lại chỉ vì một chuyện nhỏ mà tiêu tan.

Đều tại nàng ta, đều tại tiện nhân kia, nếu không có tiện nhân kia nàng sẽ không oán trách Hoàng Thượng cùng thái phi, nàng sao có thể bị Vương gia quở trách?

Nữ nhân đề tiện kia, hãy chờ đấy.

Thanh Âm càng nghĩ càng giận, không phát giác ra móng tay đã cắm sâu vào lòng bàn tay.

Triệu Đoạt tâm phiền ý loạn mà rời đi Trúc viên. Hấn lại không đi các nơi khác mà lại trở về Thanh Hiên Các của mình. Vương công công đứng lúc bùng lên một ly trà, xong việc lại không lui xuống làm như có vẻ có chuyện muốn nói mà lại không nói.

Triệu Đoạt đảo mắt qua, lạnh nhạt nói: “Vương Hoàn, ngươi còn có chuyện gì sao?”

Vương công công rùng mình, cuối đầu nhỏ giọng nói: “Vương gia, vị chủ tử ở Mai Viên”

“Nàng ấy lại làm sao?” Nghe nhắc tới Hoa Tường Dung, Triệu Đoạt liền cảm thấy không thoải mái.

“Hỏi Vương gia, hôm nay phu nhân bị phạt nặng như vậy chắc là khó có thể chống đỡ, nếu không mời đại phu xem qua chỉ sợ là...”

Triệu Đoạt nhũu mày tức giận nói: “Hai mươi roi chỉ bị đánh năm roi đã là tiện nghi cho nàng. Huống chi, lúc bị đánh nàng kêu cũng không kêu một tiếng, có thể thấy được roi kia đánh quá nhẹ. Ngày thường nàng cũng thường hay làm trò hôm nay lại giả bộ yếu đuối nhưng bốn vương đã nhìn thấu trò của nàng. Nhắc đến chuyện này, bốn vương muốn hỏi ngươi một chút, có phải hay không ngươi ngầm động tay động chân?”

“Nô tài không dám, nô tài bị oan a.”

“Ngươi đừng tưởng bốn vương không biết? Ngươi nhận đồ của nàng ấy âm thầm bán cho nàng ấy một ít nhân tình, chuyện này cũng không có gì to tát. Nhưng là lúc này ngươi cũng thật to gan, ngươi phải biết rằng nàng ấy đã đắc tội với bốn vương thì nhất định phải tiếp nhận hậu quả, ngươi làm như vậy về sau bốn vương làm sao có thể phục chúng?”

Vương Hoàn nghe xong đầu cuối càng thấp: “Vương gia, nô tài chính thật sự bị oan. Không nói đến tân phu nhân bị đánh năm roi, chỉ là xem đến da thịt bị bong tróc kia thì liền biết. Vương gia lúc ấy cũng ở đó cũng có nhìn thấy làm sao có thể giả bộ đây?”

Triệu Đoạt không nói gì chỉ nhũu mày càng chặt. Vương công công lại nói: “Vương gia, không có lệnh ngài tự nhiên không ai dám đi tìm đại phu, nhưng thân thể của tân phu nhân gầy yếu sẽ không chịu nổi hình phạt nặng như vậy, nếu thật sự có chuyện gì, chỉ sợ Hoa Thừa tướng”

Triệu Đoạt không vui oán hận mà cắn răng nói: “Ngươi nói bốn vương sợ lão hồ ly kia? Nếu không phải nể mặt Hoàng Thượng cùng thái phi, ta sao có thể cưới một kỹ nữ vào trong phủ để chịu nhục nhã như vậy?”

“Vương gia, nô tài không phải có ý này, ý nô tài là nếu là tân phu nhân xảy ra chuyện gì, Hoa Thừa tướng sẽ ở trước mặt Hoàng Thượng cùng thái phi mà đâm bị thóc, chọc bị gạo. Hoàng Thượng cùng thái phi cố kỵ thế lực của bọn họ nên sẽ khó xử, cuối cùng vẫn là sẽ trách cứ Vương gia.” Vương công công thấy mày Triệu Đoạt đã buông lỏng, lại tiếp tục nói: “Vương gia nếu không định mời đại phu, cũng nên đi tới Mai Viên nhìn một cái, nếu là thương thế nhỏ cũng có thể an tâm?”

Triệu Đoạt cúi đầu suy nghĩ một hồi, cuối cùng rời Thanh Hiên Các đi đến Mai Viên.

(Lời tác giả) Ai, Triệu Đoạt thật tình vì Hoa Tường Dung chôn xuống mầm tai hoạ a, bất quá cuối cùng, hấn nhưng thật ra nghe lời Vương công công nói đi thăm nàng, rồi sẽ lại phát sinh chuyện gì đây?

026 lời

Mai Viên đã dần dần khôi phục sự yên tĩnh, ngoài cửa sổ lá cây sần sật đung đưa, vài con quạ đen đậu trên ngọn cây cất tiếng kêu như ghen ngào oán trách.

Tiểu Thúy nhẹ nhàng mà vén áo ngoài của Hoa Tường Dung, những vết roi xấu xí lại một lần nữa hiện ra ở trước mắt, đánh mạnh vào tâm hồn yếu ớt của Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy nuốt nước mắt, thật cẩn thận mà đem thuốc bôi lên trên miệng vết thương. Hoa Tường Dung còn đang hôn mê, cần bản không cần lo lắng sẽ

vì động tác quá lớn mà khiến cho nàng đau đớn.

Đúng lúc này, vang lên một loạt tiếng bước chân. Tiểu Thúy ngẩng đầu đã thấy Triệu Đoạt cùng Vương công công đã vào nội điện. Dưới sự hoảng loạn, Tiểu Thúy lập tức đem thuốc giấu vào trong tay áo, lại quên đắp chăn gấm lên cho Hoa Tường Dung, mặc cho vết thương ghê rợn kia hiện ra bên ngoài.

“Tham kiến Vương gia.” Tiểu Thúy thu lại sự hoảng hốt vội vàng quỳ trên mặt đất.

Triệu Đoạt không để ý tới mà đi vòng qua Tiểu Thúy đến mép giường, trầm ngâm xem xét.

Tóc Hoa Tường Dung phân tán một bên, làn da nàng rất trắng dưới ánh nến làn da trơn mịn tựa như trân châu, chỉ là miệng vết thương đang ứa máu nhìn đến ghê người.

Thật là phải thay đổi cách nhìn của hắn đối với nữ nhân này. Nhưng chỉ cần cẩn thận một chút hắn liền phát hiện cả phòng đầy mùi thuốc, tuy rằng trên miệng vết thương nhìn không ra manh mối, nhưng chỉ cần căng lại gần mùi thuốc càng nồng, cho nên hắn dám khẳng định miệng vết thương này đã dùng thuốc xử lý qua.

Âm thầm nhủ lòng may, trong mắt Triệu Đoạt như có bão nổi. Hắn lạnh lùng quay lại trừng mắt với Tiểu Thúy đang quỳ dưới đất, lạnh giọng hỏi: “Nói, thuốc là ai đưa tới?”

Cơ thể khẽ run lên, liền đủ để chứng minh nàng ta chột dạ. Sắc mặt Triệu Đoạt âm u đi đến trước mặt Tiểu Thúy rồi nhìn chăm chăm khuôn mặt thanh tú của Tiểu Thúy. Đôi mắt kia híp lại đầy vẻ nguy hiểm, vẻ mặt uy nghiêm làm Tiểu Thúy run sợ không thôi.

“Như thế nào, không chịu nói?”

Tiểu Thúy nhớ lại lời Trác Ngôn nói, không có mệnh lệnh của Vương gia không ai dám đi tìm đại phu đừng nói là đưa thuốc đến, nếu nàng khai Trác Ngôn, hẳn nhất định sẽ bị liên lụy, nàng sao có thể không nói đến đạo nghĩa đây?

Tiểu Thúy suy nghĩ một lúc rồi cắn cắn môi trả lời: “Nô tỳ chưa từng dùng qua thuốc gì cả, không có mệnh lệnh của Vương gia, nô tỳ có gan tày trời cũng không dám a.”

“Không dám?” Triệu Đoạt cong cong khóe miệng, hừ lạnh một tiếng nói, “Thật giống với tính tình của tiểu thư nhà ngươi, bắt quá cái này ngươi không gọi là trung thành mà là ngu xuẩn.”

Tiểu Thúy cúi đầu không nói cẩn thận mà hít vào.

“Lúc bốn vương vừa tiến vào ngươi đang làm gì? Ngươi đang cuồng quít giấu đồ vật. Ngươi giấu cái gì, ngửi mùi hương trong phòng này là có thể biết không phải sao?”

Triệu Đoạt đề thấp thanh âm, hờn hậu mà từ tính lại không có nửa phần ái muội. Hai mắt hắn nhìn chăm chăm Tiểu Thúy, quan sát mỗi một biểu tình của nàng ta.

“Nô tỳ thật sự không có sử dụng thuốc, mùi hương này có thể là do tiểu thư thiên phú dị bẩm, trời sinh cơ thể có mùi thơm.”

Hừ hừ, nghe Tiểu Thúy cãi lại, Triệu Đoạt không cười lạnh, Tiểu Thúy ngẩng đầu nhìn biểu tình của Triệu Đoạt, vẻ mặt khó hiểu.

Giây lát, Triệu Đoạt thu hồi nụ cười, trừng con ngươi sắc bén mở miệng nói: “Hào cái tiểu nha đầu, thật mạnh miệng, một khi đã như vậy, đừng trách bốn vương không khách khí. Người đầu soát người cho bốn vương!”

Vài tên thái giám nghe được mệnh lệnh, ủa lên, quả nhiên từ trên người Tiểu Thúy lục soát ra một lọ thuốc đã dùng đến nửa chai. Tiểu Thúy thấy sự tình bại lộ, khẩn trương mà cắn môi, trong lòng sợ hãi.

Triệu Đoạt cảm lọ thuốc, cẩn thận kiểm tra, cảm thấy cái lọ rất là quen thuộc, nhưng lại không thể nhớ là đã nhìn thấy ở nơi nào. Mở nắp ra, quả nhiên mùi thuốc bay lên giống như đút mùi hương phát ra ở trên người Hoa Tường Dung.

Hắn lạnh lùng mà nhìn Tiểu Thúy, trong mắt lóe ra tia hung ác nham hiểm: “Ngươi còn có muốn giải thích như thế nào?”

“Vương gia, nô tỳ đáng chết, thuốc này là nô tỳ từ trong phủ lén lút mang đến, để ngừa có lỡ bị thương tùy tiện bôi là tốt. Lần này tiểu thư bị thương, không có mệnh lệnh của Vương gia, không ai dám đi mời đại phu. Nô tỳ thậm nghĩ tuy thuốc này tác dụng không lớn, nhưng tốt xấu cũng có chút tác dụng, bắt đắc dĩ mới lấy ra bôi cho tiểu thư, xin Vương gia niệm tình nô tỳ một lòng trung thành tha cho nô tỳ lần này.”

Dứt lời, Tiểu Thúy cúi người liều mạng mà dập đầu cầu xin tha thứ.

Triệu Đoạt không nói gì, mà là yên lặng nhìn người đang nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, nghĩ bộ dáng quật cường của nàng, từ đáy lòng dâng lên một con tức giận, ngay sau đó lại tiến thành một loại xúc động.

Hắn là đang lòng mềm sao? Sao hắn có thể mềm lòng đối với nàng? Tuyệt đối không thể, kiên quyết không thể. Hắn nhủ mảy, đột nhiên vung tay đánh lên trên bàn làm cho ly trà trên bàn cũng rung chuyển, tiếp theo nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Vương Hoàn, phái người canh giữ nơi này, không có mệnh lệnh của bốn vương không cho mời đại phu, nếu có người dám lén tặng thuốc, lập trời trời lại chờ xử lý.”

Không quá nửa canh giờ, chuyện Triệu Đoạt nửa đêm tiến vào Mai viên truyền khắp toàn bộ vương phủ. Ban đầu Đinh Lan, Thanh Âm và Thu Nguyệt còn tức giận nhưng sau đó các nàng biết được chuyện Triệu Đoạt đã làm, lại đều cùng đắp chăn mà cười trộm.

Thanh Âm nhớ tới chuyện lúc trước, càng đắc ý vạn phần. Đúng vậy Vương gia sao động tâm với nữ nhân dễ tiện như vậy? Nhưng mà Vương gia tức giận với mình như vậy, mình sao có thể nén giận đây? Đôi mắt khẽ chuyển, trong lòng nàng ta liền nghĩ ra một độc kế. Nàng gọi thị nữ Ngọc Nhi kẻ vào tai nàng ta nhỏ giọng mà phân phó.

Trong bóng đêm một hạt giống tà ác len lút mọc mầm

Thanh Âm, rốt cuộc muốn làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Lòi

Mai Viên đã dần dần khôi phục sự yên tĩnh, ngoài cửa sổ lá cây sần sật đung đưa, vài con quạ đen đậu trên ngọn cây cất tiếng kêu như ghen ngào oán trách.

Tiểu Thúy nhẹ nhàng mà vén áo ngoài của Hoa Tường Dung, những vết roi xấu xí lại một lần nữa hiện ra ở trước mắt, đánh mạnh vào tâm hồn yếu ớt của Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy nuốt nước mắt, thật cẩn thận mà đem thuốc bôi lên trên miệng vết thương. Hoa Tường Dung còn đang hôn mê, căn bản không cần lo lắng sẽ vì động tác quá lớn mà khiến cho nàng đau đớn.

Đúng lúc này, vang lên một loạt tiếng bước chân. Tiểu Thúy ngẩng đầu đã thấy Triệu Đoạt cùng Vương công công đã vào nội điện. Dưới sự hoảng loạn, Tiểu Thúy lập tức đem thuốc giấu vào trong tay áo, lại quên đắp chăn găm lên cho Hoa Tường Dung, mặc cho vết thương ghê rợn kia hiện ra bên ngoài.

“Tham kiến Vương gia.” Tiểu Thúy thu lại sự hoảng hốt vội vàng quỳ trên mặt đất.

Triệu Đoạt không để ý tới mà đi vòng qua Tiểu Thúy đến mép giường, trầm ngâm xem xét.

Tóc Hoa Tường Dung phân tán một bên, làn da nàng rất trắng dưới ánh nến làn da trơn mịn tựa như trân châu, chỉ là miệng vết thương đang ứa máu nhìn đến ghê người.

Thật là phải thay đổi cách nhìn của hần đối với nữ nhân này. Nhưng chỉ cần cẩn thận một chút hần liền phát hiện cả phòng đầy mùi thuốc, tuy rằng trên miệng vết thương nhìn không ra manh mối, nhưng chỉ cần càng lại gần mùi thuốc càng nồng, cho nên hần dám khẳng định miệng vết thương này đã dùng thuốc xử lý qua.

Âm thầm nhú lông mày, trong mắt Triệu Đoạt như có bão nổi. Hần lạnh lùng quay lại trừng mắt với Tiểu Thúy đang quỳ dưới đất, lạnh giọng hỏi: “Nói, thuốc là ai đưa tới?”

Cơ thể khẽ run lên, liền đủ để chứng minh nàng ta chột dạ. Sắc mặt Triệu Đoạt âm u đi đến trước mặt Tiểu Thúy rồi nhìn chăm chăm khuôn mặt thanh tú của Tiểu Thúy. Đôi mắt kia híp lại đây về nguy hiểm, về mặt uy nghiêm làm Tiểu Thúy run sợ không thôi.

“Như thế nào, không chịu nói?”

Tiểu Thúy nhớ lại lời Trác Ngôn nói, không có mệnh lệnh của Vương gia không ai dám đi tìm đại phu đừng nói là đưa thuốc đến, nếu nàng khai Trác Ngôn, hần nhất định sẽ bị liên lụy, nàng sao có thể không nói đến đạo nghĩa đây?

Tiểu Thúy suy nghĩ một lúc rồi cắn cắn môi trả lời: “Nô tỳ chưa từng dùng qua thuốc gì cả, không có mệnh lệnh của Vương gia, nô tỳ có gan tày trời cũng không dám a.”

“Không dám?” Triệu Đoạt cong cong khóe miệng, hừ lạnh một tiếng nói, “Thật giống với tính tình của tiểu thư nhà ngươi, bất quá cái này ngươi không gọi là trung thành mà là ngu xuẩn.”

Tiểu Thúy cúi đầu không nói cẩn thận mà hít vào.

“Lúc bốn vương vừa tiến vào ngươi đang làm gì? Ngươi đang cuống quýt giấu đồ vật. Ngươi giấu cái gì, ngửi mùi hương trong phòng này là có thể biết không phải sao?”

Triệu Đoạt đè thấp thanh âm, hồn hậu mà từ tính lại không có nửa phần ái muội. Hai mắt hần nhìn chăm chăm Tiểu Thúy, quan sát mỗi một biểu tình của

nàng ta.

“Nô tỳ thật sự không có sử dụng thuốc, mùi hương này có thể là do tiểu thư thiên phú dị bẩm, trời sinh cơ thể có mùi thơm.”

Hừ hừ, nghe Tiểu Thúy cãi lại, Triệu Đoạt không cười lạnh, Tiểu Thúy ngẩng đầu nhìn biểu tình của Triệu Đoạt, vẻ mặt khó hiểu.

Giây lát, Triệu Đoạt thu hồi nụ cười, trừng con ngươi sắc bén mở miệng nói: “Hào cái tiểu nha đầu, thật mạnh miệng, một khi đã như vậy, đừng trách bốn vương không khách khí. Người đâu soát người cho bốn vương!”

Vài tên thái giám nghe được mệnh lệnh, ủa lên, quả nhiên từ trên người Tiểu Thúy lục soát ra một lọ thuốc đã dùng đến nửa chai. Tiểu Thúy thấy sự tình bại lộ, khẩn trương mà cắn môi, trong lòng sợ hãi.

Triệu Đoạt cầm lọ thuốc, cẩn thận kiểm tra, cảm thấy cái lọ rất là quen thuộc, nhưng lại không thể nhớ là đã nhìn thấy ở nơi nào. Mở nắp ra, quả nhiên mùi thuốc bay lên giống như đức mùi hương phát ra ở trên người Hoa Tường Dung.

Hắn lạnh lùng mà nhìn Tiểu Thúy, trong mắt lóe ra tia hung ác nham hiểm: “Người còn có muốn giải thích như thế nào?”

“Vương gia, nô tỳ đáng chết, thuốc này là nô tỳ từ trong phủ lén lút mang đến, để ngừa có lỡ bị thương tùy tiện bôi là tốt. Lần này tiểu thư bị thương, không có mệnh lệnh của Vương gia, không ai dám đi mời đại phu. Nô tỳ thậm nghĩ tuy thuốc này tác dụng không lớn, nhưng tốt xấu cũng có chút tác dụng, bắt đắc dĩ mới lấy ra bôi cho tiểu thư, xin Vương gia niệm tình nô tỳ một lòng trung thành tha cho nô tỳ lần này.”

Dứt lời, Tiểu Thúy cúi người liều mạng mà dập đầu cầu xin tha thứ.

Triệu Đoạt không nói gì, mà là yên lặng nhìn người đang nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, nghĩ bộ dáng quật cường của nàng, từ đáy lòng dâng lên một con tức giận, ngay sau đó lại tiền thành một loại xúc động.

Hắn là đang lòng mềm sao? Sao hắn có thể mềm lòng đối với nàng? Tuyệt đối không thể, kiên quyết không thể. Hắn nhú mày, đột nhiên vung tay đánh lên trên bàn làm cho ly trà trên bàn cũng rung chuyển, tiếp theo nghiêng rỗng nghiêng lợi mà nói: “Vương Hoàn, phái người canh giữ nơi này, không có mệnh lệnh của bốn vương không cho mời đại phu, nếu có người dám lén tặng thuốc, lập trối trối lại chờ xử lý.”

Không quá nửa canh giờ, chuyện Triệu Đoạt nửa đêm tiến vào Mai viên truyền khắp toàn bộ vương phủ. Ban đầu Đình Lan, Thanh Âm và Thu Nguyệt còn tức giận nhưng sau đó các nàng biết được chuyện Triệu Đoạt đã làm, lại đều cùng đắp chăn mà cười trộm.

Thanh Âm nhớ tới chuyện lúc trước, càng đắc ý vạn phần. Đúng vậy Vương gia sao động tâm với nữ nhân dễ tiện như vậy? Nhưng mà Vương gia tức giận với mình như vậy, mình sao có thể nén giận đây? Đôi mắt khẽ chuyển, trong lòng nàng ta liền nghĩ ra một độc kế. Nàng gọi thị nữ Ngọc Nhi kê vào tai nàng ta nhỏ giọng mà phân phó.

Trong bóng đêm một hạt giống tà ác lén lút mọc mầm

Thanh Âm, rốt cuộc muốn làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Kỳ Quái Được

Bên ngoài vẫn tối như cũ, những ngôi sao trên bầu trời chiếu lấp lánh tựa như đá quý, tinh khiết như đôi mắt của thiên sứ, mà trong đêm tối hạt giống tà ác lại lén lút nảy mầm

Hừng sáng, Tiểu Thúy hầu hạ Hoa Tường Dung uống nước xong, liền lén lút đóng cửa phòng đi ra. Nàng muốn đi tìm Trác Ngôn, tuy rằng thật mạo hiểm, nhưng mà vết thương trên người tiểu thư ngày càng tệ không thể chờ thêm nữa.

Đúng lúc này, đầu hành lang xuất hiện hai bóng người, Tiểu Thúy sợ bị phát hiện liền trốn vào góc lại nghe thấy một người trong đó nói: “Bảo Nhi tỳ tỳ, chủ tử bị thương, đây là thuốc do đại phu kê, ta hiện tại muốn tới phòng bếp để làm đồ ăn, tỳ giúp muội đưa qua đi.”

Một người khác khó xử mà nói: “Chuyện này”

“Hào tỳ tỳ, tỳ giúp đỡ muội đi.”

Một tiểu nha đầu khác cầm thuốc, thấp giọng nói: “Ai, tỳ muốn đi nhà xí, muội trước thay tỳ xem trong chốc lát đi.”

“Không cần nhìn, một lọ thuốc có thể biến đi đâu, muội đặt ở góc tường này chút nữa tỳ quay lại lấy là được.”

Nói xong, hai người liền rời đi.

Tiểu Thúy không còn thấy bóng dáng của hai người, mới từ trong một góc chạy ra, đôi mắt chăm chú nhìn vào cái lọ nhỏ trong góc tường kia.

Thuốc trị thương, đúng là thứ nàng muốn tìm a, nàng nhìn xung quanh không phát hiện ra có người khác lúc này mới yên tâm đem kia lọ thuốc kia cất vào trong lòng ngực, sau đó làm bộ dường như không có việc gì mà trở Mai Viên.

Hoa Tường Dung từ khi tỉnh lại, liền không còn ngủ thêm, nàng cau mày, cắn môi, cố nén đau đớn từ trên lưng truyền đến, lại nhịn không được thấp giọng rên rỉ.

Nàng vẫn luôn suy nghĩ, đến cuối cùng là ai trộm thả bỏ câu đề hãm hại nàng. Người này ở nơi tối tăm, hành sự quỷ dị, cũng phân không rõ là địch hay bạn, tất cả càng ngày làm nàng cảm thấy mờ mịt.

Tiểu Thúy từ bên ngoài đi vào, nghe thấy Hoa Tường Dung rên rỉ nhỏ nhỏ. Nàng ta lập tức tiến lên, tay sờ vào cái trán nóng của Hoa Tường Dung.

Quả nhiên, vết thương của nàng khá nghiêm trọng nếu không có thuốc chi sỡ là không xong. Nàng quyết đoán lấy ra lọ thuốc mới nhất được mở nắp ra, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư cố chịu đựng một chút, em sẽ bôi thuốc cho người.”

Hoa Tường Dung chớp chớp mắt, nhẹ giọng hỏi: “Nơi nào có thuốc? Không phải lúc này em vừa mới nói Vương gia hạ lệnh không được cho ta dùng thuốc sao?”

Tiểu Thúy cúi đầu, yên tâm mà đem chuyện nhất thuốc nói ra cho Hoa Tường Dung, nghe được Hoa Tường Dung liền kinh hãi, nói thế nào cũng không chịu cho Tiểu Thúy bôi thuốc cho nàng.

Tiểu Thúy khóc ròng nói: “Tiểu thư, chẳng lẽ người như vậy đã chết sao?”

Hoa Tường Dung buồn bã, từ đáy mắt có một sự biến đổi: “Tiểu Thúy, tuy rằng hiện tại ta có điểm khổ sở nhưng ta chưa bao giờ nản lòng. Ta tin tưởng một ngày nào đó, hần sẽ hiểu rõ ta. Chỉ là, thuốc này nếu để hần biến được sẽ làm liên lụy em.”

“Tiểu thư, thuốc này không có mùi gì, lúc em lấy được không có ai phát hiện sẽ không tra được. Người yên tâm, dùng thuốc xong em sẽ đem ném lọ thuốc này xuống hồ đảm bảo thần không biết quỷ không hay.”

Nhìn vẻ mặt chắc chắn của Tiểu Thúy, Hoa Tường Dung mới miễn cưỡng gật đầu.

Tiểu Thúy dùng bông lấy thuốc, nhẹ nhàng mà bôi lên miệng vết thương của Hoa Tường Dung, thuốc mới vừa đụng vào miệng vết thương, liền nghe thấy Hoa Tường Dung hét thảm một tiếng.

Từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu từ trên trán chảy xuống, Hoa Tường Dung chịu đựng đau đớn hỏi: “Tiểu Thúy, đây là thuốc gì sao ta lại cảm thấy đau như vậy?”

Tiểu Thúy lập tức luống cuống tay chân, nghĩ nghĩ nói: “Tiểu thư, vết thương của người nghiêm trọng, chắc là do em mạnh tay, em sẽ cố gắng nhẹ nhàng.”

Nói xong, Tiểu Thúy lại đổ chút thuốc lại bôi vào miệng vết thương của Hoa Tường Dung.

Hoa Tường Dung cắn răng chịu đựng, càng chịu đựng càng cảm thấy không thích hợp, nàng dùng hết sức lực, đột nhiên bắt được góc áo Tiểu Thúy, thống khổ hỏi: “Tiểu Thúy, ta thật sự chịu không nổi thuốc này được”

“Thuốc này” Tiểu Thúy cúi đầu liền thấy phàm là nơi được bôi qua thuốc, đều trở nên đỏ lên, đặc biệt là miệng vết thương vốn dĩ đã tốt hơn lại càng thêm dữ tợn khủng bố.

“Tiểu thư, đây là chuyện gì, tiểu thư chờ ở đây em đi tìm người tới giúp đỡ” Tiểu Thúy nóng nảy, hoảng loạn đem lọ thuốc để trên bàn rồi chạy đi ra ngoài.

Tìm người tới, rốt cuộc muốn tìm ai đây? Hiện tại trong vương phủ, từ trên xuống dưới đều nghe Vương gia định đoạt, tìm người khác ai lại chịu ra tay tương trợ đây? Chính là, tìm Vương gia, chính là muốn thừa nhận chuyện trộm thuốc, như vậy nhất định sẽ bị trách phạt nha.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tiểu Thúy cảm thấy vẫn là nên đi tìm Vương gia, cho dù là làm chính mình bị phạt, nàng cũng tâm cam tâm nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nước Muối

Vương công công đang hầu hạ Triệu Đoạt thay quần áo, đêm qua phong ba kéo đến làm hấn một đêm chưa từng ngủ ngon, hiện giờ vành mắt vẫn tồn tại sự âm đạm.

Tiểu Thúy ở bên ngoài chần chờ hồi lâu, cuối cùng thấy Triệu Đoạt cùng Vương công công một trước một sau mà đi ra, lúc này mới khóc không thành tiếng mà quỳ gối trước mặt Triệu Đoạt.

“Làm càn, dám chặn đường của Vương gia?” Vương công công nhăn mặt, lớn tiếng quát mắng.

“Vương gia, xin ngài cứu tiểu thư đi.”

Triệu Đoạt mày nhăn lại, hình ảnh vết roi trên tấm lưng ngọc ngà đen quai một lần nữa nổi lên trong lòng, trong lòng đã bình tĩnh chợt xuất hiện lãnh ý, lạnh lùng nói: “Như thế nào? Nàng ấy sắp chết sao?”

Tiểu Thúy không dám ngắt đầu nức nở nói: “Hồi Vương gia, tiểu thư từ hôm qua thân mình liền nóng lên, buổi sáng nô tỳ đi ra ngoài liền thấy có hai vị tỳ tỳ đem một lọ thuốc trị thương để ở chân tường. Nô tỳ liền trộm thuốc để dùng, nhưng bôi thuốc lên thì vết thương trên lưng càng ngày càng nặng, vết thương ngày càng đỏ, rất là dọa người. Vương gia nhân từ, cầu ngài tìm đại phu đến nhìn tiểu thư một chút.”

Triệu Đoạt nghe Tiểu Thúy nói xong, không kiềm được giận, hấn trừng mắt mắ, khó có thể tin mà nhìn chăm chăm Tiểu Thúy, cả giận nói: “Tiện tì lớn mật, dám ở trong vương phủ trộm đồ vật?”

Tiểu Thúy trong lòng run lên, lập tức gập người, khóc ròng nói: “Vương gia khai ân, khai ân, tìm đại phu nhìn tiểu thư một chút, nô tỳ có tội mặc cho Vương gia trách phạt.”

Vương công công thấy Tiểu Thúy khóc lóc đáng thương, lại lo lắng cho bệnh Hoa Tường Dung, quay đầu thấy Triệu Đoạt đang ở nhũm mày suy nghĩ, liền không để mất thời cơ nói: “Vương gia, để đại phu nhìn qua nhân một chút đi, nếu trị hoãn, sợ là”

Triệu Đoạt đôi mắt vừa chuyển, lập tức có quyết đoán: “Vương Hoàn, không cần mời ngự y, càng không cần kinh động người khác, chỉ lặng lẽ tìm một đại phu ở trên phố thì tốt rồi.”

Vương Hoàn lên tiếng lĩnh mệnh mà đi, Triệu Đoạt thì đi theo Tiểu Thúy đi vào Mai Viên.

Nhẹ nhàng mà tới gần, Triệu Đoạt mới phát hiện, người trên giường đã tỉnh. Lúc Hoa Tường Dung phát hiện Triệu Đoạt đến, nàng cố chịu đau đớn giận dữ nhìn Tiểu Thúy mắ: “Thật hồ đồ, Vương gia tới sao không biết dùng chăn gấm đem thân thể của ta che lại?”

Triệu Đoạt nghe vậy, lập tức trả lời: “Nên xem đã sớm xem qua, hiện tại che lấp không khỏi quá trễ.”

Hoa Tường Dung chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, sau đó gò má liền ửng hồng, trong lúc nhất thời Triệu Đoạt thể nhưng lại nhìn đến có chút ngơ ngẩn.

Tiểu Thúy dọn ghế cho Triệu Đoạt, đặt không xa giường của Hoa Tường Dung, Triệu Đoạt cũng không nói gì, ngồi xuống đôi mắt tinh tế mà chăm chú nhìn vào miệng vết của nàng.

Quả nhiên, miệng vết thương giữa đỏ có tím như là trứng độc nhưng lại không có màu đen như dấu hiệu của trứng độc. Lại hơi liếc mắt nhìn thấy trên bàn có một lọ được tinh xảo, hấn tinh tế quan sát, đột nhiên nhớ tới chính mình đã từng thấy qua, trong lòng lập tức hiểu rõ, không khỏi nhũm mày.

Vương công công dẫn đại phu tới, đại phu kia chừng năm mươi tuổi, râu dài một tấc đã hoa râm. Đại khái là chưa thấy qua trường hợp lớn, nên mang về cẩn thận mà đi tới.

Đại phu nhẹ nhàng mà buông hòm thuốc, tiến lên khám miệng vết thương của Hoa Tường Dung. Triệu Đoạt nhìn chăm chăm đôi mắt của đại phu, không biết vì cái gì, khi thấy một nam nhân lại nhìn chăm chăm tấm lưng của nàng, trong lòng hấn lại cảm thấy không thấy thoải mái.

Đại phu nhìn trong chốc lát, mới nói: “Vương gia, thương thể của phu nhân cũng không lo ngại, người nóng lên là vì miệng vết thương nhiễm trùng chỉ cần uống một chút thuốc giảm sốt là được. Chỉ là, vết thương này về sau sợ là sẽ để lại sẹo, nếu muốn trị tận gốc chỉ sợ thuốc ở bên ngoài”

Triệu Đoạt không kiên nhẫn mà phát phát tay, ý bảo đại phu không cần nói thêm gì nữa, ngay sau đó chỉ chỉ bình được nhỏ ở trên bàn: “Người đến xem, trong bình này là thứ gì.”

Đại phu sùng sốt một chút lập tức tiến lên, cầm lấy bình nhỏ, ngử ngử lại nhìn một chút, ngay sau đó liền giận dữ: “Vương gia, vết thương của phu nhân đang cần giảm nhiệt sao có thể dùng nước muối a? Đây không phải đậu đỏ bìm leo sao?”

Nước muối? Không phải độc được sao? Mày Triệu Đoạt đang nhũm chặt dần dần giãn ra, trong lòng rớt cuộc cũng được thả lỏng. Chính hấn cũng không biết, loại cảm giác kỳ lạ này rốt cuộc là vì lo lắng an nguy của nàng, hay là bởi hành động của chủ nhân lọ thuốc này làm hấn tức giận.

Từ Mai Viên đi ra, Triệu Đoạt phá lệ không đi thượng triều, mà là trực tiếp chạy về phía Trúc viên.

Thanh Âm tựa hồ còn như đang trong mộng đẹp, khóe miệng nàng ta từ từ giương lên, có thể thấy mộng này thực đẹp.

Triệu Đoạt không lưu tình chút nào mà bắt lấy tay nàng ta rồi kéo nàng ra khỏi từ trong giấc mơ. Giấc mơ bị phá, nàng ta vừa muốn nổi giận nhưng đến khi nhìn thấy người ở trước mặt làm nàng ta sợ đến ra mồ hôi lạnh.

“Vương gia, này đây là tại sao?”

Triệu Đoạt cong khoe miệng tà mị, không chớp mắt mà nhìn chăm chăm Thanh Âm, làm như chứa đựng bất tận nghi hoặc.

Bàn tay lớn bóp chặt khuôn mặt nhỏ nhắn làm Thanh Âm hít thở không thông mà nghẹn hồng, đối mặt với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Triệu Đoạt làm Thanh Âm chột dạ. Nàng kịch liệt đấu đi sợ hãi trong lòng, nhỏ giọng nói: “Vương gia”

Triệu Đoạt như từ trong mộng bừng tỉnh, bỗng nhiên buông ra tay làm Thanh Âm lập tức ngã lên trên giường bước trên, gương mặt đang đỏ dần chuyển sang thành màu trắng.

“Bỏn vương ở Mai Viên phát hiện cái lọ này, nhớ tới lúc trước ái thiếp đã từng dùng nó đựng ngọc lộ cho bỏn vương, cho nên cố ý đem nó đến đây” Triệu Đoạt cong cong khoe môi, trong lời nói nghe không ra bất luận cái gì, trong mắt lại có sự nguy hiểm không thể phát hiện.

Thanh Âm cả kinh, ngay sau đó cười nói: “Nguyên lai ở Mai Viên, thiếp thân đã nghĩ cái chai như thế này sẽ không vô duyên vô cớ mà mất đi đâu.”

Triệu Đoạt vẫn chưa vạch trần nàng, mà là nhắc nhở: “Lúc này đây, nàng cần phải cẩn thận cất nó mới tốt, bỏn vương không hy vọng lại nhìn thấy nó xuất hiện ở bất kỳ ở nơi nào khác.”

“Vâng.”

“Còn có, mặc kệ nàng là xuất phát từ động cơ gì, từ xưa đến nay bỏn vương đều không thích người khác nhúng tay vào chuyện của mình, mấy ngày này nàng hãy an phận ở nơi này mà chép kinh thư đi.”

Nói xong, Triệu Đoạt liền vung tay áo nhanh chóng rời đi Trúc viên.

Buổi sáng gió thổi nhẹ nhàng mang theo mùi hương hoa cỏ tươi mát vô cùng, thổi vào trên mặt Thanh Âm. Nàng ta ngồi lặng ở trên giường, dường như chuyện mới vừa phát sinh chỉ là trong giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đưa Được

Buổi sáng gió thổi nhẹ nhàng mang theo mùi hương hoa cỏ tươi mát vô cùng, thổi vào trên mặt Thanh Âm. Nàng ta ngồi lặng ở trên giường, dường như chuyện mới vừa phát sinh chỉ là trong giấc mộng. Trở lại Thanh Hiên Các, Triệu Đoạt uống một ngụm trà tức khắc buồn bực trên người giảm đi không ít.

Miệng vết thương hồng tím dữ tợn của Hoa Tường Dung, bình thuốc nhỏ tinh xảo kia còn có câu nói của đại phu “Dầu đồ bìm leo”, bây giờ vẫn cứ quanh quẩn ở trong lòng hần, không thể tiêu tan. Hần khó có thể tưởng tượng được nước muối kia mà đổ vào trên miệng vết thương thì sẽ có bao nhiêu đau đớn.

“Vương Hoàn, đem tuyệt thiên ngọc lộ đến Mai viên đi.”

Trên mặt Vương công công đang vui vẻ đột nhiên giật mình.

Triệu Đoạt kiên nhẫn mà giải thích: “Ý tứ của Thái phi là qua mấy ngày nữa muốn nàng ấy trở về phủ Thừa tướng, với bộ dạng của nàng ấy bây giờ mà trở về chỉ sợ sẽ nhân lấy phê bình của người.”

“Nhưng mà Vương gia à, tuyệt thiên ngọc lộ có phải là quá quý giá hay không?”

“Bằng không làm sao bây giờ? Không dùng tuyệt thiên ngọc lộ chẳng lẽ muốn nàng ấy ốm đau bệnh tật mà trở về?” Triệu Đoạt cắn chặt răng, “Nhưng nàng ấy cũng không biết phân biệt tốt xấu, chỉ cần nàng cầu xin bỏn vương sẽ không xuống nặng tay như vậy bây giờ thì hay rồi đành phải lãng phí bình thuốc trị thương quý giá.”

Vương công công gật gật đầu, vừa muốn lui ra lại bị Triệu Đoạt gọi lại.

“Vương Hoàn, ngươi biết nên nói như thế nào”

“Vâng, nô tài biết, thuốc đưa cho phu nhân đến cả Vương gia cũng không biết được, còn muốn xin phu nhân giữ bí mật cho nô tài.”

Nghe xong lời Vương công công nói, Triệu Đoạt lúc này mới vừa lòng mà phát phát tay đuôi rồi Vương công công đi ra ngoài.

Tiểu Thúy trong lòng cảm kích mà tiếp nhận thuốc trị thương từ tay Vương, lại cho hần không ít đồ tốt. Vương công công cũng không có chối từ, chỉ là

luôn dặn dò, ngăn vạ lần không được kể chuyện này cho người khác biết, liền rời đi.

Bình thuốc trị thương quý giá như thế, Tiểu Thúy tất nhiên là dùng thật cẩn thận, mỗi lần đều cố gắng không làm lãng phí thuốc. Không qua mấy ngày, miệng vết thương trên lưng Hoa Tường Dung trên dần dần kết vảy, lại chậm rãi tróc ra, chỉ để lại mấy vết đỏ nhợt nhạt.

Lần này, Tiểu Thúy lại cẩn thận bảo quản nửa bình thuốc còn lại, tránh cho về sau có dùng đến lại không thể tìm thấy.

Từ khi Hoa Tường Dung chịu hình tước này, Lan viên cùng Cúc viên chủ tử rất là an phận, cơ hồ rất ít ra khỏi viên, mà Trúc viên Thanh âm còn thảm hơn, cả ngày cũng chỉ đối mặt cùng kinh Phật làm hao không ít giấy, từ 《Kinh Kim Cương》 chép đến 《Đại Bi Chú》, không dưới mấy chục bản, nhưng cũng không làm lòng nàng bình tĩnh được.

Hôm nay, Hoa Tường Dung cùng Tiểu Thúy lần đầu tiên đi vào hoa viên vương phủ, phía xa xa trong hồ những bông hoa sen đang nở rộ, sự tươi mới của ngọn gió làm người ta cũng cảm thấy thoải mái trong lòng cũng nên cởi mở hơn.

“Tiện Thiếp thật có nhã hứng, đi đến đây lại thấy ngươi?”

Một câu trào phúng từ phía sau truyền đến, Hoa Tường Dung cả kinh, lập tức xoay người lại liền đối diện với đôi mắt không nóng không lạnh của Triệu Đoạt.

“Thiếp thân gặp qua Vương gia.”

Triệu Đoạt nhìn vào lá sen nơi xa xa, bỗng nhiên nói: “Ngày mai đưa ngươi về nhà thăm phụ mẫu, ngươi có cao hứng không?”

Ách? Hoa Tường Dung không kiềm được mà nhú mày, âm thầm suy nghĩ dụng ý của Triệu Đoạt là gì.

Triệu Đoạt dường như nhìn thấu tâm tư nàng, cong cong khóe môi nói tiếp: “Để ngươi trở về là ý thái phi không phải là bốn vương nguyên ý. Bất quá, bốn vương ở chỗ này phải nhắc nhở ngươi, đã gả vào Nam Dương Vương phủ thì ngươi chính là người của Nam Dương Vương phủ, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, cái gì nên làm, cái gì không nên làm, bản thân ngươi nên hiểu rõ.”

Hoa Tường Dung nghe Triệu Đoạt cảnh cáo xong, khóe miệng lộ ra một nụ cười chua xót: “Vương gia yên tâm, thiếp thân sẽ tự chú ý chừng mực.”

Ánh mặt trời nóng rất làm mặt Hoa Tường Dung đỏ hồng cộng với hồ sen xanh tươi xung quanh làm cho Triệu Đoạt có chút không thể dời mắt.

Hoa Tường Dung nhìn không thấu hàm ý trong ánh mắt của Triệu Đoạt. Nàng cũng không muốn ở lâu liền cúi người nói: “Vương gia, nếu không có việc gì, thiếp thân không quấy rầy hứng thú ngắm cảnh của Vương gia, thiếp thân xin cáo lui.”

Triệu Đoạt không nói gì chỉ phát phát tay, liền xoay người cùng Vương Hoàn đi về hướng Lan viên.

Nhắc tới chuyện về nhà, Hoa Tường Dung cũng không phải là rất muốn trở về, bản thân đã mất trí nhớ, đối với nơi đó cũng không có cảm tình gì, thứ hai là một khi nhìn đến Hoa Thừa tướng thì nàng sẽ nghĩ đến thân thể còn chưa rõ ràng của mình.

Nhưng mà, thái phi ra lệnh, Triệu Đoạt lại vẫn chưa ngăn cản, nàng cũng không thể cự tuyệt, đành phải bảo Tiểu Thúy chải chuốt trang điểm cho nàng một chút rồi đi ra Nam Dương Vương phủ.

Tại cửa phủ Nam Dương Vương, chiếc xe ngựa tượng trưng cho hoàng thất vẫn đứng nơi đó. Vương công công bầy một cái ghế nhỏ, cung kính mà vờn cánh tay.

Hoa Tường Dung nở một nụ cười cảm kích với hân, một tay kéo váy, một tay một tay lại nắm cánh tay Vương công công mà đi lên. Lên tới xe ngựa, nàng xốc màn xe lên, mới phát hiện Triệu Đoạt đang ngồi ở trong xe nhắm mắt dưỡng thần, có vẻ như chờ nàng đã lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Thiển Hôn

Tại cửa phủ Nam Dương Vương, chiếc xe ngựa tượng trưng cho hoàng thất vẫn đứng nơi đó. Vương công công bầy một cái ghế nhỏ, cung kính mà vờn cánh tay.

Hoa Tường Dung nở một nụ cười cảm kích với hân, một tay kéo váy, một tay một tay lại nắm cánh tay Vương công công mà đi lên. Lên tới xe ngựa, nàng xốc màn xe lên, mới phát hiện Triệu Đoạt đang ngồi ở trong xe nhắm mắt dưỡng thần, có vẻ như chờ nàng đã lâu.

Hoa Tường Dung kinh ngạc ngồi vào trong xe không quen cẩn thận, dù có muôn vàn khó hiểu cũng chỉ giữ ở trong lòng. Triệu Đoạt cũng không nhìn nàng chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Xe ngựa chậm rãi mà đi, xe lắc lư làm người trên xe mơ màng như muốn ngủ. Rốt cuộc xa phu cũng hét to một tiếng làm cho con ngựa dừng bước chân.

Vương công công ở bên ngoài màn xe nhỏ giọng bẩm báo: “Vương gia, đã đến tướng phủ rồi, Hoa Thừa tướng cùng gia quyến đều đang đợi ở bên trong.”

Hoa Tường Dung đang sửa sang lại nếp gấp quần áo vừa muốn đứng lên thì thành linh mà bị Triệu Đoạt bắt lấy cánh tay. Cánh tay bỗng dưng đau đớn, Hoa Tường Dung nhũn nhủi mà quay đầu.

Triệu Đoạt sớm đã mở mắt nhìn chăm chăm vào mặt nàng, tay hắn ngày càng dùng sức làm Hoa Tường Dung đau đến nổi thở gấp.

“Đã nhớ kỹ lời bốn vương nói chưa?”

Hoa Tường Dung vươn lưỡi khăn trang mà liếm đôi môi đang khô khốc rồi trả lời “Thiếp thân đã nhớ kỹ”, Triệu Đoạt lúc này mới buông ra tay nàng bước xuống xe ngựa.

Hoa Tường Dung vén rèm lên liền thấy giữa không trung có một bàn tay cương nghị, bàn tay này không phải Triệu Đoạt thì là ai? Nàng không cần nghĩ ngợi mà đem tay bỏ vào trong lòng bàn tay to rộng của hắn. Ngay sau đó, tay liền bị hắn nắm chặt. Nàng cũng chỉ bình tĩnh mà cuối thanh lệ giống như một đóa hoa lan.

Hoa Tường Dung đi theo Triệu Đoạt bước lên từng bậc thang. Hoa Thừa tướng lập tức khom khom lưng, cười nói: “Bái kiến Vương gia.”

Tiếp theo, nhóm gia quyến phía sau đồng loạt hành lễ.

Hoa Thừa tướng nhìn Hoa Tường Dung đang đứng phía sau Triệu Đoạt, thấy sắc mặt của nàng hồng nhuận, ông giật mình ngay sau đó cười nói: “Tường Dung chỉ là một thị thiếp của Vương gia, được về nhà thăm bố mẹ đó là không đúng quy củ rồi, sao có thể làm phiền Vương gia tự mình đưa nàng trở về?”

Triệu Đoạt miễn lễ cho bọn họ ngay sau đó liền cười nói: “Bốn vương khó có được một thị thiếp vừa ý như vậy, hiện giờ tự mình tặng nàng tôi, cũng bắt quá là xuất phát từ không tha thôi. Nói đến đây, bốn vương có một yêu cầu quá đáng, còn muốn xin Thừa tướng đáp ứng.”

Hoa Thừa tướng cũng khiêm tốn mà chấp tay nói: “Xin được nghe phân phó của Vương gia.”

“Từ khi Tường Dung đến ở trong phủ làm cho bốn vương yêu thích không thôi. Hiện giờ ban đêm nếu không có nàng ta không thể ngủ yên. Cho nên đêm nay, bốn vương sẽ phái người tới đón nàng hồi phủ, mong rằng Thừa tướng sẽ thông cảm.”

“Chuyện này” Hoa Thừa tướng lại một lần đem ánh mắt dừng lại ở trên gương mặt đang rất bình tĩnh của Hoa Tường Dung. Ông do dự một chút rồi lập tức đáp ứng nói: “Đây là đương nhiên. Nữ nhi đã gả ra ngoài cũng như bát nước dõ đi nếu Vương gia nâng đỡ tiểu nữ như thế, lão phu là nhạc phụ sao có thể không mãn tới đạo lý mà giữ người.”

Triệu Đoạt nghe vậy lên cong khóe môi. Tiếp theo, hắn lại lưu luyến không rời mà hôn ở Hoa Tường Dung một cái sau đó lên buồng tay nàng ra rồi chui vào trong xe ngựa.

Môi hắn lạnh như băng, mang theo một chút hương vị của cây tùng làm cho người ta khó có thể ghét bỏ. Nhưng Hoa Tường Dung biết rõ hắn là đang diễn, lại như cũ dùng tay để lau nơi mà hắn đã hôn qua rồi lại thất thần nhìn xe ngựa càng lúc càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Nghiệm Thân

Môi hắn lạnh như băng, mang theo một chút hương vị của cây tùng làm cho người ta khó có thể ghét bỏ. Nhưng Hoa Tường Dung biết rõ hắn là đang diễn, lại như cũ dùng tay để lau nơi mà hắn đã hôn qua rồi lại thất thần nhìn xe ngựa càng lúc càng xa.

Rốt cuộc không còn nhìn thấy bóng dáng của chiếc xe ngựa, Hoa thừa tướng nhìn chăm chăm Hoa Tường Dung, ý vị thâm trường mà nói: “Xem ra, con cùng Nam Dương Vương thật là phu thê tình thâm a.”

Hoa Tường Dung cười cười, không nói thêm gì liền cất bước tiến vào cửa lớn của tướng phủ.

Hoa Thừa tướng cũng không có nói thêm cái gì. Ông để cho Hoa Tường Dung trở về phòng nghỉ ngơi, lại giữ Tiểu Thúy lại để hỏi một số chuyện. Hoa Tường Dung cũng không quá để ý. Nàng lập tức trở về khuê phòng của mình.

Bày trí của nơi này cũng không có thay đổi gì, chỉ là có thêm một giàn hoa làm bằng gỗ lim. Nàng ngồi ở trước bàn, cầm lên một cuốn 《Đạo Đức Kinh》

đang đọc ở trên bàn, tùy ý lật vài tờ lại càng cảm thấy không thú vị.

Hạ nhân bưng tới một bình Minh Tiền Long Tỉnh loại tốt nhất. Nàng nhẹ nhàng mà rót ra một ly trà rồi thổi thổi sau đó chậm rãi mà uống.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, lại thấy Hoa Thừa tướng vội vàng đi đến. Tiểu Thúy cùng một đám bà tử đi theo phía sau sắc mặt mọi người đều có chút không tốt.

Hoa Thừa tướng tiến lên một bước rồi ngồi vào cái chỗ đối diện với Hoa Tường Dung. Ông gắt gao nhìn chăm chăm Hoa Tường Dung, đôi mắt líp lại tỏ vẻ hoài nghi làm cho Hoa Tường Dung có chút sồn tóc gáy. Nàng không được tự nhiên mà quay đầu đi chỗ khác. Nàng định cầm ly trà lên để giấu đi bất an cùng hoảng loạn trong lòng ngay sau đó liền bị Hoa Thừa tướng kéo cánh tay lại.

Một điểm đỏ tươi ở trên cánh tay trắng như ngó sen của nàng. Hoa thừa tướng chỉ cảm thấy hô hấp cứng lại, lòng ngực như có thứ gì đó hung hăng đâm mạnh vào làm ông tức giận đến thiếu chút nữa là ngất xỉu.

“Vương mục, các người mau đem tiểu thư tới hậu thất để kiểm tra một chút đi.”

“Các người muốn kiểm tra cái gì?” Hoa Tường Dung nhìn mấy bà tử đang bày ra tư thế sẵn sàng đón địch. Nàng không tự chủ được mà lui về sau mấy bước.

Vương mục lên nói với vẻ cung kính: “Tiểu thư, người vẫn nên là tự mình đi thôi chúng nô tỳ tay chân thô bạo sẽ làm người bị thương.”

“Ta không muốn bị kiểm tra, các người rốt cuộc muốn kiểm tra cái gì?” Hoa Tường Dung nhìn Tiểu Thúy đề cầu cứu, “Tiểu Thúy bọn họ rốt cuộc là muốn làm gì?”

Vành mắt của Tiểu Thúy đỏ lên, nhỏ giọng trả lời: “Tiểu thư, các bà ấy không có xấu, người không nên giãy giụa, để các bà ấy kiểm tra cũng không có gì ghê gớm.”

“Không, các người không thể làm như vậy.”

Không đợi cho Hoa Tường Dung giãy giụa, mấy bà tử đã bắt lấy eo nàng rồi lôi kéo nàng đi vào nội thất.

“Buông ta ra, buông ta ra, ta không kiểm tra, các người không thể như vậy”

Chưa từng có chịu qua nhục nhã như vậy, trên mặt Hoa Tường Dung đã sớm ràn rụa nước mắt. Nàng dùng hết sức lực cũng không thể chống cự lại mấy lão mục tử chỉ có thể tùy ý để các mục tử đem nàng đè lên trên giường, lột sạch quần áo trên người nàng rồi tách đôi chân trắng nõn thon dài của nàng ra.

Vương mục từ trong phòng đi ra chấp tay báo cáo: “Hồi lão gia, tiểu thư vẫn là tấm thân xử nữ.”

Hoa Thừa tướng nghe thấy vậy, sắc mặt liền đại biến làm như không chịu nổi đã kích, thân mình lung lay như sắp đổ phải lùi về phía sau.

“Lão gia, ngài làm sao vậy?” Tiểu Thúy nhanh tay liền đỡ lấy Hoa Thừa tướng, vỗ vỗ giữa lưng ông, cố gắng làm cho ông có thể dễ dàng hít thở.

Hoa Thừa tướng lấy tay che ngực lại, há mồm thờ phỉ phò. Ông tức muốn học máu quất: “Hắn không chạm qua con? Con không phải đã rất được sủng ái sao? Hắn sao lại không chạm vào con?”

Đôi mắt sự chất vấn Hoa thừa tướng Hoa Tường Dung không có gì để nói. Nàng chỉ có thể dựa vào trên giường, bắt đắc dĩ cùng chua xót trong lòng ngày càng nhiều, nước mắt cũng rơi càng ngày càng dữ dội.

“Khóc, khóc có ích lợi gì? Lão phu đã gửi gắm hi vọng vào con, mới hao tổn tâm cơ, cam chịu khuất nhục như thế để đem con vào phủ của hắn, vẫn tưởng con có thể tranh giành tiếng nói, cho tới bây giờ lại rơi vào kết cục như thế này, nói đi con sao lại làm lão phu thất vọng như vậy? Hoa gia ta không có ai vô dụng ngu ngốc như vậy!”

Nói xong, Hoa Thừa tướng liền phát tay áo mà rời đi.

Chờ cho Hoa Thừa tướng đi xa, Tiểu Thúy mới đi đến nội thất cầm y phục lên rồi phủ lên trên người Hoa Tường Dung.

Nước mắt từng giọt mà lăn xuống, trong lòng Tiểu Thúy áy náy không thôi.

Nàng ta cúi đầu nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, đều là tại Tiểu Thúy không tốt, đều do Tiểu Thúy làm miệng. Lão gia hỏi em, người có mang thai hay không, em nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, liền nói Vương gia chưa bao giờ ngủ lại ở Mai Viên. Kết quả, lão gia liền tìm tới Vương mục để tới nghiệm thân của người. Tiểu thư, người đừng thương tâm, đều là do Tiểu Thúy sai, nếu không người đánh ta vài cái đi”

Hoa Tường Dung càng khóc thì càng cảm thấy ủy khuất. Thân thể của nàng, hôn nhân của nàng, còn có thái độ của Hoa Thừa tướng, đều làm nàng cảm thấy mỗi một không chịu nổi. Nàng theo bản năng mà ôm chặt Tiểu Thúy. Lúc này, cái thân thể nhỏ bé kia chính là nơi duy nhất mà nàng có thể dựa vào.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Kinh Hi

Sắc trời bên ngoài đang dần tối, Hoa Tường Dung ngồi ở trước cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài đến thất thần. Hoa Thừa tướng quả nhiên là tuyệt tình, đường đường là tướng phủ lại là nhà mẹ đẻ của nàng thế nhưng đến cơm cũng không có đem đến cho nàng. Hoa thừa tướng đối xử với nàng như thế làm nàng càng hoài nghi về thân phận của mình, hoài nghi Hoa thừa tướng gả nàng vào Nam Dương Vương phủ là có mục đích.

Khóe miệng nàng cong lên nhẹ nhàng mang hàm ý chế giễu. Nàng phát hiện, nàng thế nhưng lại trông giống Triệu Đoạt đem nàng rồi đi nơi không có tình người này sớm một chút.

“Tiểu thư, xe của Vương gia đang ở bên ngoài chờ người.” Tiểu Thúy từ bên ngoài chạy như bay vào trông linh hoạt giống như một con chim yến nhỏ.

Hoa Tường Dung nghe xong liền cảm thấy vui mừng. Nàng lập tức đứng lên sửa sang lại quần áo rồi theo Tiểu Thúy đi ra tướng phủ.

Hoa Thừa tướng vẫn đứng ở cửa như cũ, lúc Hoa Tường Dung bước ra, ông vẫn như một người cha hiền từ mà nắm lấy tay nàng dặn dò nàng hầu hạ Vương gia cho tốt nhưng cũng đừng quên chú ý sức khỏe của mình. Nếu là ngày thường, Hoa Tường Dung sẽ cảm động muốn khóc, nhưng hiện tại, nàng thấy rõ trong mắt Hoa Thừa tướng không có nửa điểm từ ái. Ông cùng Triệu Đoạt giống nhau đều giỏi về ngụy trang, lúc này ông cũng chỉ ở cùng nàng diễn vở phụ từ nữ hiệp Song Hoàng.

Ở Vương công công đỡ Hoa Tường Dung bước lên ghế nhỏ rồi nàng ngồi vào trong xe. Trong thoáng chốc đối mặt với ánh mắt của Triệu Đoạt lại làm cho nàng cảm thấy nhẹ nhõm. Nàng nhìn hần nhân nhật cười, thì ra ở trong lòng nàng Triệu Đoạt còn thân thiết hơn hoa Thừa tướng rất nhiều.

Triệu Đoạt hiển nhiên không dự đoán được nàng sẽ mỉm cười với hần. Hần sững sờ một chút rồi lại đem ánh mắt dời đến một góc trong xe ngựa.

Xe ngựa di chuyển một cách chậm rãi cho đến khi đi lên một cây cầu, Triệu Đoạt mới từ từ mở miệng mà hỏi: “Hôm nay mọi chuyện đều thuận lợi?”

Hoa Tường Dung biết hần muốn hỏi cái gì liền cười đáp: “Đa tạ Vương gia quan tâm, hôm nay hết thảy mọi thứ đều tốt.”

Triệu Đoạt âm thầm mở mắt, ánh mắt cao thâm khó đoán của hần lại lóe lên sau đó lại nói: “Hoa Thừa tướng không hỏi người chuyện gì?”

Hoa Tường Dung hít một hơi lại nhớ tới sự sỉ nhục vào ban ngày cảm thấy như có một tảng đá toa đè ở trên người làm cho nàng thật là khó chịu. Nàng lắc đầu rồi không nói lời gì nữa, Triệu Đoạt cũng không hỏi thêm cái gì, hần lại một lần nữa nhắm mắt lại.

Một đêm trôi qua, lại một ngày nữa đi qua, cái này không có Vương gia chiếu cố Mai Viên, lần đầu tiên Hoa Tường Dung cảm thấy Vương gia không đến Mai Viên cũng thật tốt.

Nàng cho rằng mỗi ngày đều trôi qua như vậy là đủ rồi, lại không có dự đoán được có một chuyện ở phía trước chờ nàng.

Sau giờ ngo, Vương công công phái người tới nói cho Tiểu Thúy biết buổi tối Vương gia sẽ đến Mai Viên. Tiểu Thúy không thể tin được mà nhìn Vương công công đến khi Vương công công gật đầu xác nhận, nàng mới cao hứng mà chạy vào nội điện để thông báo cho Hoa Tường Dung biết.

Vương công công nhìn Tiểu Thúy đang vui vẻ, trong đôi mắt của ông hiện ra một chút lo lắng. Ông thở dài một hơi sau đó rồi đi.

Hần chịu tới, hần rót cuộc nguyên ý tiến vào Mai Viên. Hoa Tường Dung nghe được tin này, nàng kích động không thôi. Nàng sai Tiểu Thúy đi hái những cánh hoa mới nở để cho vào nước tắm sau một hồi ngâm mình trong nước ấm nàng lại nhẹ nhàng lau khô làn da trắng nõn của mình.

Tóc dài phủ lên bờ vai trắng như tuyết, bốn phía thoang thoang mùi hương hoa lê thanh nhã đó chính là mùi hương đặc trưng của nàng.

Tiểu Thúy cầm lấy một bộ váy bằng sa mỏng trong suốt rồi khoác lên trên người Hoa Tường Dung. Ở dưới sa mỏng, dáng người là lướt của nàng như ẩn như hiện không thể nói hết là có bao nhiêu ái muội làm cho người miên man bất định.

Tiểu Thúy đỏ mặt đi trải lại đệm giường lại rải cánh hoa lên đệm rồi đi ra ngoài.

Hoa Tường Dung ngồi ở đầu giường, mặt nàng cũng ửng đỏ không thể nói là có bao nhiêu thẹn thùng. Cách đó không xa, ánh lửa trên cây nến đỏ chậm rãi lung lay, tựa như trái tim đang đập cuồng loạn trong nàng.

Cảnh tượng này lại làm nàng nghĩ tới đêm tân hôn, nếu nàng không phải là nữ tử đến từ tướng phủ thì đêm hôm đó sẽ làm người ta mặt đỏ, tim đập nhanh như vậy đi.

Hoa Tường Dung khóe miệng ngậm cười, ở trong lòng âm thầm vẽ mộng đẹp. khi nàng ngẩng lên đã thấy một đôi màu đen có hoa văn hình rồng ở ngay trước mắt. (ai, rốt cuộc viết xong, một chút, chạy nhanh về nhà, hy vọng trên đường vẫn còn xe)

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Đầu Đêm

Hoa Tường Dung khoe miệng ngậm cười, ở trong lòng âm thầm vẽ mộng đẹp. Khi nàng ngẩng lên đã thấy một đôi màu đen có hoa văn hình rồng ở ngay trước mắt

Từ ngoài cửa bước vào, tầm mắt của Triệu Đoạt liền bị Hoa Tường Dung hấp dẫn. Gương mặt nàng trắng nõn xinh đẹp, mắt hơi rũ xuống, đặc biệt là cái miệng nhỏ lúc đóng lúc mở theo hô hấp đều làm cho hắn cảm thấy hô hấp không thuận. Cái cổ tinh tế, da thịt trắng nõn, còn có thân thể mềm mại dưới sa mỏng như ẩn như hiện đối với nam nhân mà nói đều là mê hoặc chết người.

Hừ hừ, lão hồ ly quả nhiên thật tinh mắt, đưa tới cho hắn một vụ vật như vậy. Ngẫm lại trước kia, hắn không muốn nàng quả thực là phí phạm của trời a.

Hắn tiến lên từng bước một, nữ nhân kia dường như không phát hiện sự tồn tại của hắn. Lần đầu tiên, bị người khác coi nhẹ như vậy làm cho hắn có chút mất mát. Hắn cong lên khoe môi tà tứ cất giọng trào phúng: “Tiện Thiếp nghênh đón bốn vương như vậy sao?”

Âm thanh tràn ngập từ tính kéo Hoa Tường Dung trở về thực tại. Người nàng run lên một chút, ngay sau đó liền đứng dậy hành lễ: “Thiếp thân gặp qua Vương gia.”

Triệu Đoạt nhìn chằm chằm vào ngực nàng, cái yếm màu hồng nhạt kia làm hắn nhớ tới cái yếm tinh xảo trên người Mi Nhi lúc ở Ngự Hoa Viên.

Nàng không xứng với màu sắc này, màu sắc này chỉ có Mi Nhi có thể mặc, chỉ có Mi Nhi của hắn là có thể.

Hắn không có bảo nàng đứng dậy, mà là đi nhanh đến, hung tợn mà xé nát gấm mỏng trên người nàng, một bàn tay nắm lấy cái yếm đang bao lấy thân thể mềm mại của nàng. Trong nháy mắt, thân thể Hoa Tường Dung lộ ra bên ngoài.

“A” đối với hành động thô bạo của Triệu Đoạt, Hoa Tường Dung không chút nghĩ ngợi bỏ chạy tới bên giường. Nàng cầm lấy chăn gấm để che đi thân thể của mình.

Ha ha, ha ha a, Triệu Đoạt cười như điên làm cho Hoa Tường Dung cảm thấy bất an. Nàng không khỏi nắm chặt chăn gấm trong tay, thân mình thì càng lúc càng lùi về phía sau.

Triệu Đoạt khinh thường mà nhìn Hoa Tường Dung, biểu tình sợ hãi của nàng làm cho hắn cực kỳ chán ghét.

“Như thế nào? Lúc này lại biến thành trinh tiết liệt phụ, người hôm qua cáo trạng với Hoa Thừa tướng nói bốn vương vắng vẻ người sao lúc ấy người không cảm thấy thẹn thùng?”

“Ta ta không có” Hoa Tường Dung lắc lắc đầu phủ nhận.

“Không có? Người không có, thì tại sao sau khi tan triều thái phi cùng Hoàng Thượng lại giữ bốn vương ở lại nói chuyện? Người không có, thì tại sao thái phi cùng Hoàng Thượng sẽ ép bốn vương sùng hạnh người?”

Hoa Tường Dung ngây ngẩn cả người, nàng như thế nào cũng không thể tưởng được tới nay Triệu Đoạt tới nơi này là bởi vì ý tứ của thái phi cùng Hoàng Thượng. Trong lúc nhất thời, khuất nhục cùng phần uất ào ào dâng lên đem sự khát khao và vui mừng của nàng tan thành mây khói.

Hoa Tường Dung nâng mắt lên, cổ nàng khoe miệng để lộ ra một nụ cười: “Một khi đã như vậy, không bằng Vương gia đi nơi khác ngủ lại đi.”

Ngoài Mi Nhi ra thì không có một nữ nhân nào dám nói chuyện như vậy với hắn. Triệu Đoạt trừng mắt, trong mắt có sự lạnh giá làm cho người khác không rét mà run: “Người xưa đuổi bốn vương?”

“Làm sao Tiện Thiếp dám? Chỉ là Vương gia thân thể ngàn vàng nếu ở lại chỗ này chỉ sợ ủy khuất Vương gia, làm dơ bản thân mình Vương gia, cho nên Vương gia nên đi giả đến nơi khác đi.”

Triệu Đoạt tinh tế mà đánh giá Hoa Tường Dung, muốn thấy rõ rốt cuộc nàng đang suy nghĩ cái gì, nhưng hắn lại chỉ có thể nhìn nàng thấy trong mắt nàng không có bất kỳ gợn sóng gì.

“Lạt mềm buộc chặt? Khẩu thị tâm phi?” Triệu Đoạt nghiêng ngả nhìn thân thể mềm mại của Hoa Tường Dung chỉ có thể run rẩy ở dưới chăn gấm: “Yên tâm, nếu thái phi cùng Hoàng Thượng lên tiếng, bốn vương lại làm sao dám phản đối sự quan tâm của bọn họ? Huống chi, Tiện Thiếp lại khát vọng bốn vương đến nỗi không màng thể diện mà về nhà mẹ đẻ cáo trạng. Bốn vương sao có thể nhẫn tâm phụ tấm lòng của người?”

Triệu Đoạt một bên nói, một bên cởi bỏ áo ngoài. Hoa Tường Dung cảnh giác mà nhìn chằm chằm động tác của hắn. Ngón tay thon dài của hắn từ từ cởi bỏ từng khuy áo, mỗi khuy áo được cởi ra đều làm cho tim nàng đập nhanh hơn. Nàng lui thân thể về phía sau, sự kinh sợ trong mắt càng ngày càng nhiều.

Nàng không cần, nàng không cần như vậy.

Tuy rằng nàng đã từng toàn tâm toàn ý mà muốn gả cho hắn, toàn tâm toàn ý mà đem chính mình cho hắn, Nhưng mà, tình huống hiện tại hoàn toàn tương phản với lúc trước. Giữa bọn họ không có tình yêu chỉ có hận cùng nghi kỵ, trong tình huống này sao nàng có thể đem chính mình giao cho hắn?

Khuôn mặt nhỏ của nàng đã không còn hồng nhuận mà sắc mặt nàng bây giờ trắng bệch như một tờ giấy mỏng mang nếu bị người chọc vào sẽ rách toạt. Hoa Tường Dung từng bước một mà lui về phía sau, cố gắng tránh hắn tới gần.

Một bước, hai bước, ba bước càng ngày càng gần, càng ngày càng gần. Nàng tựa hồ đã nghĩ được hơi thở nam tính nguy hiểm phát ra từ trên người hắn, còn có mùi hương nhàn nhạt làm cho người khác cảm thấy khủng bố nhưng cũng tràn đầy dụ hoặc.

Không thể để cho hắn tới gần thêm nữa nếu như vậy thì sẽ không còn cơ hội chạy thoát. Hoa Tường Dung cố giữ cho đầu óc tỉnh táo, đợi thời cơ thích hợp mạnh mẽ nghiêng mình chui ra từ khe hở giữa nàng và hắn rồi chạy ra bên ngoài điện.

Muốn chạy?

Đôi mắt Triệu Đoạt co lại, hắn vươn một cánh tay ra phía sau, bàn tay to rộng kia liền bắt được khuỷu tay nàng. Cảm giác được làn da lạnh lẽo của nàng hắn đột nhiên dùng sức lôi kéo, đem nàng lôi trở lại ôm ấp của mình. Nàng liền bị ném lên trên giường theo quán tính.

Triệu Đoạt tà tứ mà nhìn chằm chằm Hoa Tường Dung, trong mắt hắn sự kháng cự của nàng chỉ là lát mềm buộc chặt, chỉ là một thủ đoạn để hấp dẫn hắn.

Nàng có thân phận đề tiện, nàng còn có dị tâm, nàng không đáng quý trọng

Hắn vô tình mà đem nàng đè ở dưới thân, dùng một sợi dây lưng để cột tay nàng vào đầu giường rồi nhìn nàng từ trên cao.

Mặt nàng từ tái nhợt biến thành đỏ hồng, tựa như một đóa hoa đang từ từ nở rộ.

“Buông ta ra, buông ta ra”

Hoa Tường Dung liều mạng mà đạp chân, trong lòng nàng tràn đầy hổ thẹn đối diện với đôi mắt thô bạo đang xem xét thân thể trần như nhộng của nàng. Nàng bỗng nhiên rất muốn ngất xỉu để cái gì cũng sẽ không biết.

“Buông ngươi ra? Ngươi cho rằng bốn vương muốn chạm vào ngươi sao? Sao ngươi không nghĩ xem thị thiếp của bốn vương có người nào lại kém ngươi!”

Triệu Đoạt vươn tay, bàn tay tà ác của hắn nắm lấy bầu ngực no đủ của nàng. Khóe miệng hắn bỗng nhiên lộ ra một nụ cười tà mị: “Thích bốn vương đụng chạm ngươi như vậy sao? Hả?”

Không thể phủ nhận nàng thích hắn đụng chạm. Từ lòng bàn tay hắn phát ra nhiệt lượng cao ngất truyền khắp toàn thân nàng. Nhưng mà nàng không muốn như vậy, nàng cần rằng quay mặt qua chỗ khác cố gắng nhắm mắt lại.

Triệu Đoạt dường như không muốn bỏ qua chuyện nhục nhã nàng, tay hắn chậm rãi di chuyển xuống dưới lướt qua nơi mẫn cảm dưới bụng nàng làm cho mặt Hoa Tường Dung càng đỏ hơn.

“Mau dừng tay, mau buông ta ra” Hoa Tường Dung khó khăn nói ra mấy chữ lại làm Triệu Đoạt cười càng to.

“Dừng tay? Bốn vương đương nhiên muốn dừng tay. Ngươi cho rằng, ngươi cũng xứng để bốn vương lấy lòng như thế à? Loại thể nghiệm hoàn mỹ này ngươi không xứng đáng có được”

Nói xong, hắn liền không hề báo động trước mà xô xuyên qua thân thể của nàng, thậm chí không cho nàng một cơ hội để thở dốc.

Một cơn đau từ hạ thân truyền đến làm Hoa Tường Dung không chịu được kêu nhỏ một tiếng. Nàng xoay đầu đi, cắn răng, thống khổ mà nhìn chăm chú vào mặt không biểu cảm Triệu Đoạt. Nàng cảm thụ được hắn không lưu tình chút nào tiến lên rồi đoạt lấy.

“Tha cho ta đi, xin ngươi” cái cảm giác xé rách này từng đột từng đột mà đánh úp nàng, đau đớn không chịu được làm nàng phải cầu xin hắn. Triệu Đoạt lại không để ý, hắn mở thất lưng đang trời tay nàng rồi lại càng thêm điên cuồng đoạt lấy.

Không thể không thừa nhận thân thể của nàng làm hắn có chút mê muội, tuy rằng nàng rất đề tiện, nhưng mà khi gặp trở ngại lúc ban đầu tiến vào, còn có máu xử nữ đỏ thắm kia vẫn là làm hắn có một chút thỏa mãn.

“A Vương gia, cầu ngươi bỏ qua cho ta đi, ta cũng không dám nữa, không dám nữa”

Đôi mắt nước mắt cùng cầu xin của nàng, hắn lại trước sau lại thờ ơ không quan tâm. Đau nhức dưới thân không chịu nổi, Hoa Tường Dung bất lực mà bám vào cánh tay hắn làm trên tay hắn lưu lại vết máu thật sâu.

Nàng chưa bao giờ có nghĩ đến lần đầu tiên của mình sẽ trải qua như vậy, không có ôn tồn, không có săn sóc, càng không có nửa phần nhu tình, mà là

giống như con sơn dương bị trói trên giường để chờ làm thịt.

Hắn đã từng ôn nhu với nàng làm nàng hăm sâu trong đó; mà hiện tại hắn lại thô bạo nhắc nhở cho nàng biết hiện thực tàn khốc.

Trong lòng nàng càng ngày càng lạnh, nước mắt theo khóe mắt chậm rãi mà rơi, trước mắt ngày càng mờ mịt, nàng ngày càng bất lực.

Rốt cuộc, sau một tiếng gầm nhẹ, hắn dừng lại hành động đoạt lấy nàng. Hoa Tường Dung chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức đến cả ngón tay cũng không di chuyển được.

Hắn từ từ rời khỏi thân thể nàng, nhanh chóng sửa sang lại quần áo của chính mình. Sau đó, hắn đứng ở mép giường lạnh lùng mà nhìn chằm chằm Hoa Tường Dung đã sớm chết lặng.

Nàng nhìn lên nóc nhà bằng ánh mắt trống rỗng dường như nản có thể nhìn xuyên qua ngói để thấy bầu trời bên ngoài.

Đây không phải là kết quả nàng muốn sao? Hiện giờ lại bày ra bộ dạng này là cho ai xem? Là hắn sao? Nhưng nàng đã tính nhầm rồi, hắn sao có thể mềm lòng đối với nàng? Kiên quyết sẽ không.

“Vương Hoàn, đem thuốc vào đi.”

Vương công công bưng một chén thuốc màu đen đi vào, nhìn thấy trong phòng quần áo rớt đầy trên đất. Ông không khỏi hít sâu một hơi rồi cuối đầu càng thấp. Triệu Đoạt tự mình tiếp nhận chén thuốc trong tay Vương công công rồi đuổi ông ra ngoài. Sau đó, hắn đi về phía Hoa Tường Dung.

Nước thuốc vẫn còn nóng, vài vệt hơi nước bay lên từ chén thuốc làm cho chén thuốc kia thêm phần huyền bí và quý dị.

Hắn nắm nàng tóc làm nàng phải ngước mặt lên rồi hắn dùng sức mà đem nước thuốc rót tiến nàng trong miệng.

Khụ khụ, khụ

Hoa Tường Dung bị sặc thuốc, nàng ho khan không thôi. Khi hắn buông ra nàng đợi tới lúc nàng có thể thở dễ dàng thì chén thuốc đã trống không.

Hoa Tường Dung thống khổ mà che ngực lại, trên mặt nàng đầy sợ hãi mà hỏi: “Ngươi, ngươi vừa cho ta uống cái gì? Ngươi muốn giết người diệt khẩu?”

“Giết ngươi? Có thái phi cùng Hoàng Thượng sao bốn vương có thể giết ngươi?” Triệu Đoạt cầm chén thuốc trên mặt đất lên, hắn cười tà sau đó nói: “Này bất quá là chén thuốc tránh thai mà thôi, nếu ngươi ảo tưởng có thể có con nối dòng với bốn vương thì bốn vương khuyên ngươi tốt nhất là nghĩ cũng đừng nghĩ đến. Bốn vương cho dù đoạn tử tuyệt tôn cũng sẽ không để một nữ nhân ti tiện như ngươi mang hài tử của ta!”

“Ngươi” Hoa Tường Dung trơ mắt mà nhìn Triệu Đoạt quyết tuyệt mà rời đi. Một luồng nhiệt chạy lên ngực, yết hầu nàng liền cảm thấy tanh mặn. Trong miệng nàng liền phun ra một ngụm máu tươi tiếp theo nàng liền ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Ghen Ghét

Không cần đến một đêm, tin tức Triệu Đoạt đêm qua ở lại Mai viên đã truyền khắp trong phủ. Thanh Âm chỉ có thể âm thầm oán hận mà thành thanh thật thật ở trong Trúc viên mà chép kinh. Trong khi đó Đinh Lan và Thu Nguyệt lại nghênh ngang mà đi vào Mai Viên.

“Muội muội, chúc mừng muội muội, chúc mừng muội muội nha.”

Hoa Tường Dung như mất hồn mà nằm ở trên giường. Đêm qua đã quá mệt mỏi, hơn nữa chuyện phạt roi lúc trước đã làm cho nàng suy yếu đến cực điểm cho đến khi nghe được những lời chúc mừng đối trả kia nàng mới gắng gượng để ngồi dậy.

Đinh Lan vừa thấy bộ dáng tiều tụy của Hoa Tường Dung thì nàng ta lập tức nghĩ đến đêm qua Vương gia cùng nàng lưu luyến, đòi hỏi không thôi. Trong lòng nàng ta hận ý càng sâu. Đinh Lan liền ngồi vào mép giường ân Hoa Tường Dung nằm xuống, cười quyến rũ nói: “Muội muội chớ có đa lễ, đêm hôm qua hầu hạ Vương gia chắc là đã mệt muốn chết rồi. Hôm nay, ta cùng Thu Nguyệt muội muội đem chút đồ bổ tẩm, muội muội vạn lần đừng nên từ chối.”

Thu nguyệt trong lòng ghen ghét nhưng không thông minh khéo léo bằng Đinh Lan. Nàng ta cũng muốn làm giống như Đinh Lan ngồi cạnh Hoa Tường Dung. Nhưng nàng ta làm không được, nàng chỉ ngồi xuống một cái ghế dựa cách đó không xa phụ họa nói: “Đúng vậy, đồ bổ này đều là do Vương gia lúc trước thưởng cho bọn ta, lần này bọn ta lại cố ý đưa tới cho muội muội là vì để ăn mừng muội cuối cùng đã không từ thủ đoạn mà bỏ được lên giường của Vương gia.”

Quả nhiên bọn họ toi là không có ý tốt, Hoa Tường Dung nghe ra được trong lời nói của Đinh Lan và Thu Nguyệt đều tràn ngập khiêu khích. Nàng lập

Nàng cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng, lộ ra vẻ mặt tươi cười ngọt ngào khách khí nói: “Làm hai vị tỷ tỷ chê cười. Lại nói tiếp, muội muội gả tiến vương phủ lâu như vậy mới là lần đầu tiên được Vương gia thị tẩm, thật không nghĩ tới Vương gia ngài ấy lại”

Đình Lan và Thu Nguyệt nhìn gương mặt e lệ của Hoa Tường Dung, đặc biệt là gò má nàng đã đỏ ửng thì sự ghen ghét trong ánh mắt của bọn họ càng thêm rõ ràng.

Hoa Tường Dung ngẩng đầu lên nhìn bộ dạng muốn nói ra lạ thôi của nàng ta. Nàng lập tức bày ra vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Tỷ tỷ muốn hỏi cái gì? Vương gia ngài ấy làm sao? Chẳng lẽ Vương gia có bệnh kín hoặc là ham mê khác lạ gì sao?”

Hoa Tường Dung trong lòng cười thầm nhưng ngoài mặt lại làm bộ thờ dài nói: “Vậy thì muội đã yên tâm rồi.”

“Muội muội, ngày hôm qua sau khi thị tẩm Vương gia chưa cho muội uống thuốc sao? Muội phải biết rằng, Vương gia từ trước đến nay đều lo lắng cho sức khỏe của chúng ta, đây là lần đầu của muội thì Vương gia nhất định sẽ ban cho muội một ít canh giảm đau.”

Ngũ như vậy Hoa Tường Dung không khỏi âm thầm suy nghĩ : Triệu Đột hẳn rất cuộc là có ý gì? Không muốn hài tử? Vậy thì hẳn cưới nhiều nữ nhân như vậy vào phủ là vì lý do gì? Chẳng lẽ chỉ là để làm ấm giường cho hắn sao? Hoặc là ở hắn trong lòng, ngoài trừ nữ nhân mà ngày ấy nàng gặp lúc cung yến Mi Nhi ra thì những nữ nhân khác không có tư cách làm mẫu thân của hài tử của hắn?

Hoa Tường Dung thu hồi suy nghĩ đang đi xa, sắc mặt nàng lập tức liền ảm đạm. Trong mắt nàng tựa như có nước trông nàng thật là diễm đạm đáng yêu.

“Không phải, không phải, các tỷ sao lại khi dễ muội muội chứ.” Hoa Tường Dung kéo tay áo Đinh Lan, thần sắc nàng buồn bã mà nói, “Chẳng qua là muội nghe tỷ tỷ nói xong thì trong lòng có chút buồn thôi. Vương gia thật thương tiếc các tỷ tỷ, còn cẩn thận tẩm mĩ mà ban thuốc, nhưng cố tình muội lại không có cái phúc khí như vậy. Không nói đến Vương gia ngài ấy không có thương tiếc cho lần đầu tiên của muội, ngay cả thuốc gì cũng không cho muội nửa phần thì làm sao muội không thương tâm đây? Như vậy có thể thấy được ở trong lòng Vương gia, muội không bằng một gốc của các tỷ.”

Lời tác giả: (nữ chủ của chúng ta rất cuộc uy phong một phen...)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net.**

Hoa Tường Dung một bên nói, một bên lại len lén dùng tay áo mà lau đi nước mắt. Rồi nàng trộm giương mắt nhìn khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng của Đình Lan và Thu Nguyệt. Nàng tiếc là không thể trùm chăn cười ha ha.

Từ khi Đinh Lan và Thu Nguyệt tới Mai Viên thì tin tức Nam Dương Vương độc sùng Hoa Tường Dung liền truyền ra ngoài, bởi vì nàng là thị thiếp duy nhất sau khi được sùng hạnh mà không phải uống canh tránh thai.

Sự thật là như thế nào cũng chỉ có Hoa Tường Dung biết. Đêm hôm đó, nàng không có được một chút nhu tình của hấn mà phải đau đớn vô cùng, còn phải uống một chén thuốc đen đặc.

Liên tiếp mấy ngày, Hoa Tường Dung đều không bước ra Mai Viên nửa bước, Tiểu Thúy thấy nàng mặt ủ mày chau liền nàng kéo nàng đến hoa viên trong vương phủ.

“Tiểu thư người nhìn xem, hoa viên này được tu sửa thật tốt.” Tiểu Thúy chỉ tay vào cảnh đẹp phía xa xa trông thật giống như chú chim tước nhỏ mà nói “Tiểu thư người xem, hoa hồng này thật là đẹp. Em đoán là chúng nhìn thấy tiểu thư đẹp như vậy trong lòng liền không phục. Bọn chúng đang tranh nhau khoe sắc để có thể sánh bằng tiểu thư đó.”

Hoa Tường Dung nhếch môi cười khô. Ngay sau đó nàng ngồi lên một tảng đá bên cạnh. Nàng cuộn tay áo lên, thủ cung sa trên tay nàng đã sớm biến mất. Cánh tay nàng trắng như ngó sen đẹp như một miếng ngọc thượng đẳng không hề có chút tạp sắc. Chiếc vòng ngọc trên cổ tay nàng phản ánh xuống mặt hồ trông thật là sinh động.

Khi nàng khom lưng, tóc của nàng liền trượt xuống, nàng cũng không quan tâm mà để cho tóc tùy tiện trượt xuống vai. Nàng đem bàn tay nhúng vào trong nước chậm rãi khuấy động tạo nên từng đợt sóng nhỏ nhìn từ xa tựa như một bức mỹ nữ đồ.

Triệu Đoạt đứng trên ở núi giả khoanh tay đứng nhìn một màn trước mắt. Nàng đang đưa cánh tay, đôi mày nhíu chặt, còn có những lọn tóc bị gió thổi bay đều hấp dẫn hấn tầm mắt hấn.

Hấn đã sớm nghe lời đồn ở trong phủ. Hấn cho rằng, nàng sẽ đắc ý mà lộ ra đuôi cáo, nàng sẽ bởi vì được sủng ái mà tác oai tác quái trong phủ, nhưng hết thảy đều ngoài dự đoán của hấn.

Nữ nhân này không những không vui mừng mà còn tránh ở Mai Viên không ra khỏi cửa. Tựa như hấn sủng ái nàng là một chuyện vô cùng mất mặt.

Thật là càng ngày càng thú vị, một người có xuất thân kỹ nữ như nàng mà lại là xử nữ. Quan hệ giữa nàng và Thừa tướng dường như cũng không tốt. Nàng, rốt cuộc có phải là quân cờ của lão hồ ly kia không đây?

Thị vệ Trác Ngôn đang đứng sau lưng Triệu Đoạt mà ánh mắt của hấn cũng Triệu Đoạt đều chăm chú nhìn Hoa Tường Dung.

Đêm nàng thị tẩm, hấn đều đứng ở ngoài cửa tuy không nghe thấy gì nhưng dường như hấn cảm thấy chính mình đang bị tra tấn. Hấn không biết đó là cảm giác gì, nhưng luôn luôn có một đôi mắt thống khổ ở trước mắt hấn. Hấn lại cảm thấy lòng mình dường như đang tan nát.

Từ ngày thay Vương gia bái đường với nằn trong lòng hấn liền có một tâm nguyện là nàng lúc nào cũng vui vẻ. Mà lúc này đây trông nàng lại tiêu tụy rất nhiều. Hấn hận không thể chạy như bay qua để hỏi nàng, nàng đang suy nghĩ gì. Nhưng mà hấn không thể chỉ, hấn chỉ có thể đứng nói này mà nhìn nàng.

Trời rớt cuộc cũng đã tối, Mai Viên vẫn yên tĩnh, nọn nển trong tấm phòng lay động vài cái rồi tắt. Rào rào, rào rào, một bóng đen ngoài cửa sổ bay qua ném vào một tờ giấy rồi bay đi mất.

Thân ảnh kia mạnh mẽ như ung.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Nguyên Vọng Dưa

Sau một đêm ngon giấc, Tiểu Thúy hầu hạ Hoa Tường Dung rời giường, sau đó ra ngoài gọi đồ ăn sáng.

Trước kia mỗi sáng, Tiểu Thúy đều phải tự mình đi vào phòng bếp quả nhiên, không nói đến đường đi đến bếp rất xa mà thức còn rất bình thường.

Nhưng hiện tại lại khác, phòng bếp không những phải người đem đồ ăn đến cho Hoa Tường Dung mà đồ ăn còn tinh xảo ngon miệng, lúc mở cửa phòng ra Tiểu Thúy liền phát hiện một bao giấy. Trong lòng Tiểu Thúy liền căng thẳng, nàng ta cẩn thận nhặt bao giấy lên giấu vào tay áo rồi làm như không có chuyện gì đi ra ngoài gọi đồ ăn.

Hoa Tường Dung khẩu vị không tốt, trên bàn đủ loại thức ăn nàng chỉ ăn một lát rồi lác đàu. Tiểu Thúy không nói gì liền lấy bao giấy trong túi áo đưa cho Hoa Tường Dung, nàng ta nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, em nhặt được ở cửa người xem đây là thứ gì?”

Hoa Tường Dung mở bao giấy ra, chỉ thấy trên giấy viết hai chữ to xiêu vẹo: hạt dưa. Hoa Tường Dung tò mò trong chốc lát, đột nhiên nàng mở miệng cười nói: “Tiểu Thúy ơi Tiểu Thúy, xem ra chúng ta có việc phải làm rồi.”

Hoa Tường Dung sai Tiểu Thúy thợ làm vườn trong phủ tới. nàng bảo ông ấy dạy nàng trồng dưa như thế nào, tưới nước ra sao. Thợ làm vườn thấy nàng không kiêu căng ông ấy liền dạy cho nàng thật tỉ mỉ.

Nàng sai người tìm một khoảnh đất ở Mai Viên sau đó dùng hàng rào bao quanh nó. Nàng thay đổi thân quần áo rồi đi vào mảnh đất mới làm. Nàng đào một cái hố nhỏ sau đó đem hạt dưa bỏ vào trong hố. Sau đó, nàng thắp cầu nguyện một điều ở trong lòng rồi lấp đất lại. Cuối cùng, nàng còn tìm tới một miếng gỗ, viết lên ba chữ “Dưa nguyện vọng” treo ở trên hàng rào. Tự nhìn chính mình lao động thành quả, Hoa Tường Dung cười vui vẻ.

Khi mới bắt đầu, kế hoạch trồng dưa của Hoa Tường Dung không làm người khác chú ý tới, nhưng là từ khi các hạt dưa bắt đầu nảy mầm thì lại thu hút sự chú ý của người khác.

Đã qua nhiều ngày, đại cục trong triều ổn định, mọi việc trong phủ thuận lợi, thật khó Triệu Đoạt mới được nhàn nhã tự tại như vậy. Hắn lấy từ trong kho phòng một bức tranh chữ. Hắn cẩn thận nghiên cứu, đến lúc si mê hắn còn cầm bút đến vẽ.

Vương công công biết được tin Hoa Tường Dung trồng dưa ở Mai Viên thì lập tức đi bẩm báo. Triệu Đoạt vừa nghe thì liền tức giận. Hắn đem bút ném qua một bên, dùng tay đập mạnh vào bàn làm cho bình trà như muốn bể.

“Đám quấy rối ở Mai Viên, xem ra nàng không đem bốn vương để vào mắt a. Vương Hoàn, đi theo bốn vương, bốn vương muốn nhìn qua nàng ta lại có thể gây ra chuyện gì.”

Triệu Đoạt đi như chạy để đến Mai Viên, hắn muốn xem nữ nhân này có thể biến Mai Viên thành bộ dạng gì.

Ở trên núi già hoa viên của Vương phủ, là có thể thấy ở Mai Viên toát ra một mảnh màu xanh, Hoa Tường Dung mặc một bộ váy lụa màu xanh nhạt.

Nàng đang ngồi xổm trên đất tưới nước. Đi gần tới nơi, Triệu Đoạt liền dừng bước chân, hắn đứng nhìn Hoa Tường Dung đang nghiêm túc mà tưới cây.

Da nàng vốn dĩ là trắng nõn nà nhưng khi bị ánh mặt trời chiếu vào liền đỏ lên. Nhìn xa xa mồ hôi ở trên trán nàng tựa như viên trân châu đang phát sáng thật hấp dẫn ánh mắt người khác.

Càng làm cho Triệu Đoạt không thể dời mắt đó là nụ cười vô dục vô cầu của nàng. Trong lòng hắn như cảm thấy như có một dòng suối mát cuốn đi sự tức giận của hắn.

“Tiểu Thúy, mới mấy ngày mà hạt giống đã nảy mầm, chờ sau này mọc ra dưa nhỏ, ta nhất định phải dựa vào hình dáng của chúng nó mà đặt tên.”

Tiểu Thúy xoa tay, đem một cái thùng nước nhắc tới bên cạnh Hoa Tường Dung, cười nói: “Tiểu thư, Tiểu Thúy muốn có một trái dưa nhỏ kêu là ‘thú thúy’ nha.”

“Đó là tất nhiên, dưa nhỏ của ta gọi là ‘dung dung’, dưa nhỏ của Xuân Nhi gọi là ‘xuân xuân’, dưa nhỏ của Vương công công thì gọi là ‘công công’, của Trác thị vệ thì gọi là ‘trác trác’.”

Triệu Đoạt nghe xong trong lòng liền có chút mất mát, ngay cả Vương Hoàn cũng có dưa nhỏ, vì cái gì cố tình Vương gia hắn lại không có?

Đúng lúc này, Tiểu Thúy lại lên tiếng: “Tiểu thư, chúng ta có cần cho Vương gia một dưa nhỏ hay không?”

Hoa Tường Dung cúi đầu suy nghĩ lại xua tay nói: “Không được, không được, đã cho hai mươi quả dưa nếu cho thêm nữa ta lại tiếc. Lại nói, dưa dưa cho Vương gia thì phải đặt tên nó là gì? Gọi ‘Đoạt Đoạt’, hay là vẫn gọi là ‘Vương gia’?”

Khi nghe dưa nhỏ của mình bị gọi là “Công công” thì Vương công công có chút bất mãn, lại nghe các nàng đặt tên cho dưa của Vương gia liền nhin không được muốn bật cười.

Ông quay đầu để quan sát sắc mặt Triệu Đoạt quả phát hiện sắc mặt Triệu Đoạt càng ngày u ám, có thể thấy được đặt tên dưa nhỏ là “Đoạt đoạt”, “Vương gia” đã làm cho hắn khó chịu.

Vương công công chạy lên, nhỏ giọng nói: “Vương gia có muốn nô tài cầm xẻng phá vườn dưa kia hay không?”

Ngoài dự đoán, Triệu Đoạt không nói gì chỉ xoa người rồi đi.

“Vương gia, ngài” Vương công công cảm thấy ông không thể hiểu nổi tính tình của Vương gia. Ông không hiểu vì sao rõ ràng vương gia không vui nhưng lại tha cho Hoa Tường Dung.

Triệu Đoạt vẫy vẫy tay nói: “Người phái người quan sát nàng, chỉ cần nàng an phận thì cứ để nàng trồng dưa trong Mai viên đi.”

Triệu Đoạt âm thầm thở dài một hơi, không biết tại sao hắn lại mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ghen Tuông

Tin Nam Dương Vương sau khi sùng hạnh chủ tử Mai Viên, không chỉ không ban thuốc thậm chí còn dung túng nàng tròng đưa ở Mai Viên đang làm cho cả vương phủ huyền não. Một số người lạnh mồm lạnh miệng, còn đêm này tin truyền ra khỏi phủ. Trong nhất thời, lời đồn Nam Dương Vương cùng thiên kim Hoa phủ rất ân ái truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Triệu Liên ngồi ở trà lâu, nghe mọi người đang nói chuyện về Nam Dương Vương và Hoa Tường Dung làm hắn không kiềm được mà cong môi.

Những chuyện này hắn đã sớm nghe nói, nhưng mà hắn đã tận mắt nhìn thấy Triệu Đoạt trước mặt mọi người từ chối mối hôn sự này, tận mắt nhìn thấy Triệu Đoạt cùng Mi Nhi hoan ái ở trong rừng cây, tận mắt nhìn thấy thấy Triệu Đoạt lạnh nhạt với Hoa Tường Dung thì làm sao hắn có thể tin tưởng bọn họ gần bỏ keo sơn, cử án tề mi được đây? Huống chi, Triệu Đoạt biết rõ lai lịch Hoa Tường Dung, Triệu Đoạt là người khôn khéo sao có thể phạm sai lầm như vậy?

Nhưng nếu nhìn một góc độ khác thì Hoa Tường Dung có thể nói là quốc sắc thiên hương, bất luận nam nhân nào thấy tài hoa của nàng đều cũng sẽ động tâm. Triệu Đoạt là một nam nhân bình thường đôi mắt dung nhan xinh đẹp như thế, hắn động lòng thì cũng không có gì là không thể.

Nghĩ vậy như vậy, Triệu Liên rốt cuộc ngồi không yên. Hắn một thôi bạc ở trên bàn sau đó rời đi.

Chậm rãi đi vào Nam Dương Vương phủ, Triệu Liên ngẩng đầu nhìn trên cửa lớn đang đóng chặt có treo tấm biển do đích thân hoàng thượng viết lên. Trong lòng hắn liền có chút do dự.

Từ trước đến nay hắn không cùng Triệu Đoạt thân cận, bây giờ biết lấy lý do gì để vào trong phủ đây? Chẳng lẽ nói là hắn muốn gặp thị thiếp của ca ca.

Đúng lúc này, cửa lớn Nam Dương Vương lại mở ra, Triệu Đoạt cùng Vương công công tử bên trong đi ra. Ban đầu, Vương công công tử còn tò mò, ai lại dám đứng ở trước cổng lớn của Nam Dương Vương, chờ ông thấy rõ người nọ là ai thì lập tức thu hồi giận dữ sau lại khiêm tốn mà cúi đầu hành lễ:

“Tham kiến Bình Dương Vương.”

Nhưng ánh mắt Triệu Liên thì đang quan sát Triệu Đoạt, hắn cười nói: “Tam hoàng huynh đang muốn ra khỏi phủ sao? Tiểu đệ trùng hợp đi qua đây đang định vào uống miếng nước.”

Triệu Đoạt quan sát biểu hiện của Triệu Liên lại không phát hiện ra manh mối gì, ngay sau đó cười nói: “Thất đệ tới phủ sao có thể chỉ uống một chén nước, không bằng đêm Tam ca làm chủ, gọi Ngũ đệ, Lục đệ cùng uống vài chén?”

“Như thế rất tốt.” Triệu Liên cười ngay thơ, Triệu Đoạt cũng cười đến thành khẩn, Vương công công tử lập tức nghiêng người mời Triệu Liên vào phủ.

Ngũ hoàng tử Triệu Phi cùng Lục hoàng tử Triệu Thanh được thụ phong là Hồ Dương Vương và Phách Dương Vương. Bọn họ nhận được thiếp mời của Nam Dương Vương thì lập tức chạy tới Nam Dương Vương phủ.

Vương phủ ngày thường rất yên tĩnh nay bỗng trở nên náo nhiệt hơn.

“Tam hoàng huynh, hiện tại huynh còn dám đi lên phố sao?” Triệu Phi nhướn lông mày, cười nói, “Huynh không sợ là vừa ra khỏi cửa liền bị một đám nữ nhân vây quanh không bỏ?”

Triệu Đoạt nghe xong chỉ cười mà không nói. Triệu Thanh lại nói tiếp: “Tam hoàng huynh trước đây sức quyến rũ của huynh thì mọi người đều biết được nhưng thật không thể so sánh với bây giờ nha?”

Triệu Phi gật gật đầu bỗng nhiên lại nói: “Tam hoàng huynh, đệ nghe nói Hoa Tường Dung đang rất được sủng ái, không những thế huynh còn cho phép nàng ấy tròng đưa trong Mai viên?”

Nhắc đến Hoa Tường Dung, Triệu Liên đang ngồi thất thần lập tức nhìn qua Triệu Đoạt. Tương tự như vậy, phản ứng này của Triệu Liên làm cho Triệu Đoạt cảnh giác. Ngay sau đó hắn cũng hiểu rõ mục đích tới đây của Triệu Liên. Trong lòng hắn không khỏi cảm thấy không vui.

“Lời đồn bên ngoài sau có thể tin? Để cho nàng tròng đưa trong phủ chỉ là để cho nàng yên phận mà không gây thêm sóng gió gì thôi.”

Mọi người thấy Triệu Đoạt đáp nhẹ nhàng cũng hỏi nhiều, ngay sau đó mọi người liền đến núi giả trong hoa viên.

Đứng trên núi giả mà quan sát có thể thấy Mai Viên có một mảnh màu xanh lá mạ rất hấp dẫn người nhìn. Gió nhẹ thổi qua, tạo nên một ngọn sóng nhỏ xanh biếc. Trên đó, có một vị bạch y nữ tử đang đứng, tóc và tay áo nàng nhẹ nhàng bay bay trong gió trông giống như yêu tinh lại giống như tiên nữ.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Kinh Diễm

Đứng trên núi giả mà quan sát có thể thấy Mai Viên có một mảnh màu xanh lá mạ rất hấp dẫn người nhìn. Gió nhẹ thổi qua, tạo nên một ngọn sóng nhỏ xanh biếc. Trên đó, có một vị bạch y nữ tử đang đứng, tóc và tay áo nàng nhẹ nhàng bay bay trong gió trông giống như yêu tinh lại giống như tiên nữ.

Mọi người dường như đều nhìn đến ngây dại. Đặc biệt là Triệu Liên, ánh mắt của hắn si mê mà dán chặt trên người Hoa Tường Dung tựa như bóng tối khát vọng mà đuổi theo ánh sáng.

Triệu Đoạt lạnh lùng mà liếc Triệu Liên, ánh nhìn của Triệu Liên làm cho Triệu Đoạt cực kỳ khó chịu. Cho dù hắn không yêu nàng, nhưng hắn cũng không rộng lượng đến mức cho phép nam nhân khác có thể nhìn chằm chằm nữ nhân của mình.

Triệu Đoạt nắm tay thành nắm đấm để lên môi ho khan vài tiếng, lúc này mọi người mới kinh ngạc phát hiện mình luống cuống, lập tức đều thu hồi ánh mắt.

Triệu Đoạt dùng ánh mắt hung ác nham hiểm mà nhìn mọi người, đặc biệt là Triệu Liên. Trong lòng Triệu Đoạt hận không thể xông lên mà bóp chết Triệu Liên ngay bây giờ. Triệu Đoạt không biết tại sao hắn lại hư vậy nhưng rồi hắn lại cho rằng đây chỉ là ý muốn chiếm hữu của một nam nhân thôi.

Tình hình hiện tại có chút xấu hổ, Triệu Phi cười cười đi đến trước mặt Triệu Đoạt để điều chỉnh bầu không khí: “Tam hoàng huynh, thời gian không sai biệt lắm, không bằng chúng ta nhanh đi uống rượu đi. Tháng trước, Hoàng Thượng ban cho hoàng huynh mấy vò rượu ngon, lúc ấy đệ liền đề mắt đến. Hôm nay, vô luận như thế nào cũng phải thỏa mãn nguyện vọng của tiểu đệ?”

Triệu Đoạt cong khóe miệng, cười nói: “Đã biết đệ rất thích uống rượu mà. Đi, đi uống rượu thôi.”

Nói xong, Triệu Đoạt dẫn đầu bước xuống đường đi xuống núi giả.

Triệu Liên lưu luyến không muốn rời nơi có thể nhìn thấy Mai viên. Hình ảnh tốt đẹp như vậy hắn sợ sẽ không còn được gặp lại, chỉ sợ hắn sẽ không còn được gặp lại, bởi vì nàng đã thuộc về một nam nhân khác.

Nếu ngày đó vào lúc Triệu Đoạt cự hôn, hắn lại chủ động đứng ra thỉnh chỉ cầu hôn có lẽ chuyện này sẽ không có kết cục như vậy. Nhưng bởi vì một câu “Không muốn” của nàng cho nên hắn mới nhất thời giận dữ không ra tay, cuối cùng lại làm hắn bỏ lỡ.

Theo Triệu Đoạt đi vào thiện đường, tiệc rượu sớm đã dọn xong, khi mọi người ngồi xuống liền có trong phủ cơ nga tiến đến hầu hạ.

“Tam hoàng huynh, huynh nghĩ lần này hoàng thượng sẽ cử ai làm chủ soái để canh phòng biên giới?” Triệu Thanh là một người có chí lớn, đang ngồi trong bàn tiệc mà hắn ta cũng đem chuyện quốc gia đại sự để nói.

Triệu Đoạt hơi nheo mắt lại ý vị thâm trường mà nhìn Triệu Thanh: “Ta biết đệ muốn đi, nhưng lão hồ ly sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Theo ta thấy, lúc này đệ nên đi Không thành thì hơn.”

“Đi Không thành?” Triệu Thanh không vui mà cau mày: “Trừ bỏ đệ, còn có ai đủ tư cách?”

“Hứa Xuất Trần.”

“Hắn? Hắn không phải?”

“Luận dũng luận mưu hắn không thua với đệ. Quan trọng là, hắn không thuộc phe chúng ta vừa không phải là người của lão hồ ly, người như vậy mới có thể yên tâm mà sử dụng.”

Lời của Triệu Đoạt giống như đánh thẳng vào trong ngực Triệu Thanh. Ngực hắn phập phồng lên xuống, ngay sau đó đem ánh mắt chuyển về phía Triệu Phi: “Đệ nói đi là ta hay là hắn?”

Triệu Phi cười cười không nói gì lại bùng một ly rượu lên. Triệu Thanh thấy vậy liền quay đến hỏi Triệu Liên: “Thất đệ, đệ nói đi.”

Triệu Liên vẫn còn đang nghĩ đến một màn ở trên núi giả, bốn dáng xinh đẹp kia luôn ở trong đầu hắn không đuổi đi được. Triệu Liên hoàn toàn không để ý đến lời nói của bọn họ, cho đến khi Triệu Thanh hỏi hắn, hắn mới hồi phục tinh thần về mặt không hiểu chuyện gì ám cho Triệu Thanh tức muốn học máu.

Triệu Liên thất thần lại làm Triệu Đoạt cảm thấy không vui, hắn cảm thấy như có một khối đá to đè lên ngực làm cho hắn đến thở cũng thấy khó khăn.

Triệu Đoạt gọi quá Vương công công, ở bên tai ông phớt phỏ vài câu liền bảo ông lui xuống. Mọi người thấy dáng vẻ thần bí của Triệu Đoạt, cũng không biết hắn có chủ ý gì cho đến thấy Hoa Tường Dung một thân tố y yếu điệu đi tới, lúc này mới kinh ngạc mà mở to hai mắt mà nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Tiền Đặt Cuộc

Hoa Tường Dung không nghĩ tới trong phòng sẽ có nhiều người như vậy. Nàng chậm rãi đi, cố gắng duy trì dáng vẻ ưu nhã của tiểu thư tướng phủ. Nàng cuối người hành lễ mở miệng bình tĩnh nói: “Thiếp thân gặp qua phu quân, gặp qua các vị Vương gia.”

Trước mặt người ngoài một câu phu quân là không thể tránh, Hoa Tường Dung biết nếu là ngày thường nàng gọi hắn là “Phu quân” thì hắn nhất định sẽ giận tím mặt.

Mà một câu “Phu quân” của Hoa Tường Dung lại làm tâm tình của Triệu Đoạt cực kỳ tốt. Triệu Đoạt liếc mắt nhìn Triệu Liên quả nhiên thấy sắc mặt Triệu Liên tái nhợt làm cho hắn không khỏi đắc ý mà cong khóe môi, vẫy tay nhẹ nhàng nói: “Ái thiếp tới đây ngồi xuống.”

Hoa Tường Dung thụ sủng nhược kinh mà nhìn Triệu Đoạt, chỉ thấy trong mắt hắn chỉ có ôn nhu và sùng nịch đối lập với hình ảnh thô bạo mấy ngày trước. Hô hấp nàng cứng lại, sau đó lại khôi phục lí trí: Hắn lại đang diễn kịch.

Ở dưới ánh mắt mọi người, nàng chậm rãi đi đến bên cạnh Triệu Đoạt nhẹ nhàng mà ngồi xuống. Nàng ngồi còn chưa ổn định lại lập tức ngã vào lòng của Triệu Đoạt.

“Vương gia” Hoa Tường Dung giật mình muốn giãy giụa để ngồi dậy. Khuôn mặt nàng đỏ ửng còn có tiếng kêu nho nhỏ ở trong mắt Triệu Liên những hành động này đều như chim nhỏ nép vào lòng Triệu Đoạt để làm nũng.

Triệu Liên cau mày nhìn cánh tay Triệu Đoạt đang quàng ở bên hông Hoa Tường Dung. Trong lòng Triệu Liên liên đau đến khó thở.

Hắn hỏi hận, hắn hỏi hận bỗng dừng lại đến Nam Dương Vương phủ để tự rước lấy nhục. Nếu hắn không tới thì ít nhất sẽ không chịu dâm kích như vậy.

Triệu Đoạt không coi ai ra gì mà ôm Hoa Tường Dung vào trong lòng, làm như không có phát hiện tâm tư Triệu Liên. Hắn làm như không có việc gì mà cười nói: “Thất đệ, đệ nói xem lần trú biên này ai sẽ là người được chọn?”

Triệu Liên nắm tay thành nắm đấm, đem hết chua xót ép vào trong lòng, trả lời: “Theo đệ thấy chính là lục hoàng huynh.”

Triệu Thanh nghe nói vậy liền ha ha cười nói: “Tam ca, huynh xem quả nhiên là đúng ý ta mà.”

Triệu Đoạt không để ý tới, lại nói: “Thất đệ, tại sao đệ lại khẳng định không phải là Hứa Xuất Trần?”

Triệu Liên không để bụng mà nói: “Tin ai cũng không bằng tin người nhà của mình. Nếu Tam hoàng huynh không tin, chúng ta có thể đánh cược.”

“Đánh cược? Thật là ý hay.” Triệu Đoạt ý vị thâm trường mà nhìn Hoa Tường Dung ngồi ở bên cạnh, thấy nàng rũ mi không nói hắn âm thầm dùng sức nhéo vào eo của nàng.

“A.” Cảm nhận được đau đớn từ bên hông truyền đến, Hoa Tường Dung nhin không được hô nhỏ, cuối cùng nàng nâng mắt lên, vô tội mà nhìn Triệu Đoạt.

Triệu Đoạt vươn ngón tay thon dài nâng mặt Hoa Tường Dung. Hắn chậm rãi cúi người xuống tiến đến tai nàng nói: “Ái thiếp, nàng nói xem đánh cược lần này rốt cuộc là bốn vương sẽ thắng hay là thất đệ sẽ thắng đây?”

Một hơi thở như có như không mà xẹt qua gương mặt nàng. Tại nơi này trước mặt bao nhiêu người lại bày ra tư thế ái muội như vậy làm Hoa Tường Dung xấu hổ không thôi, nàng run rẩy trả lời: “Đương nhiên là phu quân thắng.”

“Ái thiếp đã muốn phu quân thắng, như vậy phu quân tất nhiên sẽ thắng.” Triệu Đoạt một bên nói, một bên nhìn về phía Triệu Liên đang ngồi cách đó không xa: “Thất đệ, tiền đặt cược của đệ là cái gì?”

Triệu Liên ngẩn người, ngay sau đó từ bên hông cõi xuống một khối thẻ bài: “Tam hoàng huynh luôn cảm thấy hứng thú đối với việc tiểu đệ huấn luyện một đám ân vệ, đây chính là lệnh bài để chỉ huy bọn chúng, hoàng huynh nghĩ như thế nào?”

“Thất đệ thật là hào phóng, có thể lấy ân vệ ra để đánh cược, không biết thất đệ muốn ta dùng thứ gì để đánh cược với đệ đây?”

Triệu Phi cùng Triệu Thanh dù bận nhưng vẫn ung dung mà nhìn bọn họ đánh cược, trong lòng không khỏi âm thầm suy đoán: Không biết Triệu Liên rốt cuộc nhìn trúng thứ gì trong Nam Dương Vương phủ, mà đến ngay cả ân vệ cũng có thể đưa lên, chẳng lẽ trong Nam Dương Vương phủ còn có cái gì có giá trị liên thành sao?

Trong lúc mọi người đang suy đoán, thì Triệu Liên mặt không đổi sắc mà giơ lên tay, thông dong giơ một ngón tay. Tiếp theo, mọi người đều không khỏi hít một ngụm khí lạnh, Triệu Phi càng không thể tin được, hắn thiếu chút nữa té ngã mà dựa vào cánh tay Triệu Thanh.

Tin tưởng tất cả mọi người đều đoán được, Triệu Đoạt muốn tiền đặt cược là cái gì đi? Trong nhà trang hoàng, vòng đi càng vắng, thời gian không chừng, kính thỉnh thông cảm. Cảm tạ đại gia duy trì, muốn phiếu phiếu nga. Đề cử kết thúc tác phẩm 《Cuồng Tình tổng giám đốc》

Chương 40: Lửa Giận

Bầu không khí trong phòng dường như đông lại, bốn phía đều im lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng hít thở. Mọi người đều cảm thấy một áp lực xưa nay chưa từng có.

Mọi người đều nhìn vào Hoa Tường Dung, Triệu Liên là si mê, Triệu Phi và Triệu Thanh là tìm tòi nghiên cứu tất cả đều làm nàng cảm thấy trên người giống như có một tảng đá lớn làm nàng không thở nổi.

Nàng không tự chủ được mà lui về phía sau, nàng không thể thừa nhận kết quả này. Nàng cùng Triệu Liên căn bản là không có gì, mà ánh mắt kia của hắn lại không che dấu chút dục vọng nào làm nàng cảm thấy sợ hãi.

Phía sau, một bàn tay nóng hổi kéo thân thể đang sắp ngã đổ của nàng, không cần xem cũng biết, đó là Triệu Đoạt.

Triệu Đoạt phẫn nộ mà nhìn Triệu Liên. Hoa Tường Dung dựa vào hắn gần trong gang tấc thậm chí có thể nghe thấy tiếng hắn cắn răng. Một dự cảm không lành dần lên trong lòng nàng, đột nhiên người nàng co rụt lại. Ngay sau đó nàng ngẩng đầu lại nhìn thấy bão nổi lên trong đôi mắt của Triệu Đoạt, nàng liền cảm thấy chột dạ mà cúi thấp đầu xuống.

“Thật tệ, tệ xác định tệ dùng ẩn vệ để đánh cuộc với ta sao?” Trong âm thanh của Triệu Đoạt lộ ra uy nghiêm, tạo ra một loại khí thế làm cho mọi người đều cảm thấy áp lực.

Triệu Đoạt trừng mắt nhìn Triệu Liên, trong lòng hắn như bị lửa giận thiêu đốt. Lợi dụng người khác không chú ý, Triệu Phi đi đến phía sau Triệu Liên để kéo vạt áo hắn nhưng Triệu Liên vẫn như cũ không dao động, vẫn là nhìn chăm chăm Hoa Tường Dung mà gương mặt nàng hiện tại đã sớm hoa dung thất sắc.

Triệu Đoạt thấy Triệu Liên vẫn không có ý hối hận, không có ý định lùi bước. Tay của Triệu Đoạt vẫn còn đặt trên lưng Hoa Tường Dung, lúc này tay hắn hơi dùng sức đem nàng đẩy ra: “Một khi đã như vậy, ta cũng tệ đánh cuộc.”

Mất đi trọng tâm Hoa Tường Dung liền lao về phía trước thiếu chút nữa té ngã, mà Triệu Phi và Triệu Thanh vốn muốn đỡ nàng nhưng rồi lại e ngại không dám tiến lên.

Hoa Tường Dung tuyệt vọng, nàng lẻ loi mà đứng ở giữa phòng, muốn khóc nhưng lại không thể khóc.

Nàng bị vứt bỏ, hắn không muốn bảo vệ nàng, ở trong mắt hắn nàng bất quá chỉ là một quân cờ.

Hắn thật sự dùng nàng đổi lấy ẩn vệ mà hắn đã mong muốn từ lâu.

Sự cương quyết của Triệu Đoạt làm Triệu Phi và Triệu Thanh hoảng sợ. Hai người nhìn nhau sau đó ăm ý mà kéo cánh tay của Triệu Liên.

“Tam hoàng huynh, thật tệ đã uống quá chén huynh đừng tin lời tệ ấy nói là thật. Hắn đã hao hết tâm tư để huấn luyện một đám ẩn vệ, sao có thể đem ra đánh cuộc dễ dàng như vậy được.”

Triệu Thanh cũng vội vàng phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy, lại nói, không phải chỉ là một vị trí chủ soái sao, tệ không ngồi nữa, tệ nhường cho Hứa Xuất Trần là được.”

Triệu Liên không có giấy giũa, hắn biết nếu hắn có giấy giũa cũng là tốn công vô ích. Nhưng mắt hắn, lòng hắn tâm, vẫn không rời đi bóng dáng của nàng. Hắn liền như vậy gắt gao mà nhìn nàng, như là trước khi chia tay muốn đem nàng khắc vào trong lòng, hòa vào trong máu.

“Tam hoàng huynh, hôm nay rượu liền uống đến đây thôi, chúng ta cũng không tiện quấy rầy, xin cáo từ.”

Triệu Phi và Triệu Thanh không đợi Triệu Đoạt trả lời liền lôi kéo Triệu Liên đi ra ngoài. Bọn họ lo lắng nếu ở lại thêm một giây thì sẽ xảy ra chuyện lớn.

Trong đại sảnh, chỉ còn có Triệu Đoạt cùng Hoa Tường Dung. Hai người trầm mặc, vô cùng trầm mặc.

Im lặng như vậy gây ra sợ hãi, tuy rằng Triệu Đoạt không nói gì nhưng Hoa Tường Dung vẫn có thể cảm thấy hắn đang phẫn nộ.

“Vương gia nếu không có phân phó, thiếp thân cũng xin cáo lui.” Hoa Tường Dung cố gắng lấy hết dũng khí để mở miệng.

Nàng đứng dậy, lui ra phía sau, bước thật nhanh ra ngoài. Nhưng Triệu Đoạt lại không buông tha cho nàng, lúc nàng chuẩn bị bước ra khỏi cửa thì hắn lại đuổi kịp.

Hắn nắm lấy cổ áo nàng, động tác không chút nào thương tiếc mà giống như nắm lấy một con mèo nhỏ. Hắn lập tức đóng cửa lại, từng bước một mà đem nàng đẩy vào góc tường, thân thể nhỏ nhắn của nàng liền bị bức tường che khuất.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đoạt Lấy

Nàng đứng dậy, lui ra phía sau, bước thật nhanh ra ngoài. Nhưng Triệu Đoạt lại không buông tha cho nàng, lúc nàng chuẩn bị bước ra khỏi cửa thì hắn lại đuổi kịp.

Hắn nắm lấy cổ áo nàng, động tác không chút nào thương tiếc mà giống như nắm lấy một con mèo nhỏ. Hắn lập tức đóng cửa lại, từng bước một mà đem nàng đẩy vào góc tường, thân thể nhỏ nhắn của nàng liền bị bức tường che khuất.

“Vương gia” cảm giác áp bách này làm cho Hoa Tường Dung không thờ nổi. Nàng lui từng bước một về phía sau, âm thanh của nàng run rẩy như là một dây đàn bị gảy mạnh.

“Ngươi nói, bốn vương nên như khen thưởng cho ngươi như thế nào? Vì ngươi, hán nguyện ý thế chấp ả nê vệ mà hán mất tám năm để đào tạo.”

Tiếng của Triệu Đoạt khàn khàn lộ ra vài phần mê ly, hán cong cong khóe môi, đường cong không có nửa phần nhu hòa mà là lạnh băng làm người ta cảm thấy hít thở không thông.

Hoa Tường Dung cắn cắn môi, giải thích: “Vương gia, Tiệp Thiếp sao có thể có giá trị đến vậy, chẳng qua là Bình Dương Vương uống quá chén nên không biết ngài ấy đang nói gì thôi”

“Sao? Ngươi cũng nói giúp cho hán? Hán đã cho ngươi thứ gì? Chẳng lẽ là lần trước tiến cung, ngươi cùng hán có quan hệ mờ ám?” Triệu Đoạt neho neho mắt. Đôi mắt kia như sắp phun lửa nhắc nhở Hoa Tường Dung nguy hiểm sắp đến.

Trong lòng Hoa Tường Dung căng thẳng, nàng không khỏi trừng mắt hô nhỏ lên: “Tâm thần trong sạch của thiếp Vương gia đã đoạt lấy chẳng lẽ còn không đủ để chứng minh?”

“Chính là vì khi đó, ngươi vẫn còn trong sạch, cho nên ngươi mới có thể sống đến bây giờ” Triệu Đoạt vươn tay, nắm cổ tay trắng nõn của nàng, đem nàng kéo đến gần hán hơn. Hắn ngửi thấy trên người nàng có mùi thơm nhàn nhạt thì trong lòng càng thêm phần nộ, “Thế nhưng hôm nay hán lại không đem bốn vương để vào mắt, ngươi nói, bốn vương sao có thể tin ngươi và hán trong sạch?”

“Tiệp Thiếp thật không có liên quan đều do tự mình Bình Dương Vương”

“Nếu ngươi không quyến rũ hán, hán sao có thể không màng đến cảm tình huynh đệ hơn hai mươi năm qua của chúng ta? Hoa Tường Dung, ngươi không thể chịu được tịch mịch sao?” Mấy kiếm nhún lại tựa như mũi dao sắc bén, trong mắt hán giờ đây chỉ có nghi kỵ và tức giận.

“Vương gia, Tiệp Thiếp không ôm mơ tưởng quyến rũ hán, chỉ cầu sống trong yên tĩnh như vậy còn chưa đủ sao?”

“Nói thật dễ nghe, ngươi rõ ràng là một nữ nhân lả loi ong bướm lại dám làm trò trước mặt người ngoài, về sau, ngươi chẳng phải sẽ cho bốn vương đội một cái nón xanh thật lớn?”

Trong lòng Hoa Tường Dung đã lạnh, hán căn bản không nghe nàng giải thích, hán khẳng định nàng cho hán đội nón xanh, khẳng định nàng không trinh không khiết, như vậy nàng giải thích với hán cũng còn ý nghĩa?

“Muốn ghép tội thì sợ gì không có lí do. Vương gia nếu nhận định Tiệp Thiếp không trinh làm Vương gia mất mặt, như vậy Vương gia liền hưu Tiệp Thiếp đi.”

Triệu Đoạt oán hận mà nhìn gương mặt tái nhợt của nàng. Trong lòng tràn đầy tức giận, hán phóng đến như một ngọn lao đem nàng áp lên trên vách tường. Tay hán tùy ý vô loạn hai, ba cái liền đem nàng áo ngoài cởi xuống lộ ra bờ vai trắng nõn. Đôi mắt thô bạo lóe chút tia máu, hán đột nhiên cúi đầu xuống cắn vào cổ nàng. Lúc này, hán hận không thể bóp nát nàng, cắn đứt cổ của nàng.

Đau đớn khó nhịn, Hoa Tường Dung gất gao mà cau mày. Nàng kêu to ra tiếng, tiếp theo liền gãy giữa muốn đẩy hán ra.

Đầu lưỡi nếm được một chút tanh ngọt, hán rút cuộc buông lỏng nàng ra. Trên bờ vai trắng nõn của nàng liền xuất hiện một dấu răng nhuộm máu tựa như là một đóa hoa kiều diễm in sâu vào đầu óc hán.

“Hoa Tường Dung, ngươi cho rằng bốn vương sẽ thành toàn ngươi cùng hán? Nói cho ngươi biết, tuyệt đối làm không được. Nếu như ngươi đã không chú ý đến thanh danh, không bằng để cho bốn vương thỏa mãn ngươi?”

Hắn đề nàng thật chặt, hơi thở của hắn càng thêm dày đặc. Nàng phấn nộ, nàng tuyệt vọng, tất cả của nàng đều làm cho hắn muốn đoạt lấy.

“Không” Hoa Tường Dung quyết đoán cự tuyệt, đây là chuyện nhục nhã lớn nhất đối với nàng, nàng không cần hắn lại đụng vào nàng, không cần.

“Ngươi phải biết rằng, ngươi sinh là người của Nam Dương Vương phủ, chết đi thì là ma của Nam Dương Vương phủ, chẳng lẽ bản vương còn không được phép chạm vào ngươi? Không cần chọc giận bản vương, bản vương không có kiên nhẫn như vậy”

Nói xong, hắn liền không hề do dự, nhanh nhẹn mà cõng đi y phục trên người nàng, mặc kệ sự kháng cự của nàng hắn mạnh mẽ tiến vào.

Một đêm trôi qua, Hoa Tường Dung suy yếu mà nằm ở trên mặt đất lạnh lẽo, nước mắt của nàng đã bị nhiệt độ cơ thể làm bốc hơi hết, thân thể của nàng đều như được mồ hôi rửa qua.

Nam nhân bên cạnh hơi thở hỗn hển lảng lảng mà nhìn cơ thể đầy vết xanh tím của nàng. Hắn không nhớ rõ chính mình muốn nàng bao nhiêu lần, hắn chỉ biết là hắn cảm thấy có muốn bao nhiêu cũng thể thấy đủ.

Hắn không muốn tổn thương nàng, hắn chỉ là quá tức giận mà thôi. Không một nam nhân nào có thể chịu đựng được chuyện một nam nhân khác ở trước mặt mọi người nói muốn nữ nhân của hắn, đó là một sự sỉ nhục.

Trên khuôn mặt nàng vẫn là ánh mắt vô thần, thân hình vẫn mỏng manh như vậy, nhưng nàng hiện tại lại khác xa với nàng ngày đó khi đứng ở mảnh đất trống đưa ở Mai viên ngày đó.

Triệu Đoạt sửa sang lại quần áo, bước chân hắn có chút nặng nề. Hắn mở cửa ra, bên ngoài trời đã sáng, ánh mặt trời từ cửa chiếu vào bên trong phòng, chiếu lên thân thể cao gầy của hắn.

Nàng bước bình, nàng mạnh mẽ, nàng tức giận, nàng tuyệt vọng, nàng thân nhiên còn có hơi thở nhàn nhạt của nàng, đều như có ma lực hấp dẫn hắn. Đến cuối cùng nàng là người của ai, đến cuối cùng nàng có mục đích gì, dường như đều không quan trọng nữa. Hắn thở dài nhẹ lẩm bẩm: “Bản vương đã ngầm đồng ý cho nàng trông đưa ở Mai Viên, nàng muốn như thế nào nữa?”

Hắn quay đầu lại nhìn nàng, nàng vẫn không nhúc nhích. Sự dịu dàng trong mắt hắn lại một lần hòa tan trong chốc lát lại trở nên lạnh lẽo. Hắn trừng mắt gọi Vương công công đang chờ ở cửa: “Vương Hoàn, rót thuốc cho nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hẹn Hò

Từ lúc Triệu Liên công nhiên dùng ân vệ đối đánh cuộc để đối lấy Hoa Tường Dung ở Nam Dương Vương phủ thì quan hệ giữa Triệu Đoạt và Triệu Liên đã trở nên căng thẳng. Trên triều đình, ý kiến của bọn họ lúc nào cũng trái ngược nhau lại không ai chịu nhường ai dẫn tới hoàng đế Triệu Cờ cũng phải khó xử.

Triệu Phi và Triệu Thanh đều âm thầm lo lắng. Ở trong mắt bọn họ, Triệu Liên thật là đáng thương, rõ ràng là Vương phi của mình lại vô duyên vô cớ mà gả vào Nam Dương Vương phủ làm thiếp, sao hắn có thể cam tâm.

Nhưng Triệu Đoạt cũng không có sai nha, hắn đầu tiên là cự hôn nhưng bởi vì thái phi cùng Hoàng Thượng tạo áp lực mới đáp ứng cưới Hoa Tường Dung. Bọn họ là cưới hỏi hoàng gia, hiện giờ hắn phát hiện được sự tốt đẹp của Hoa Tường Dung muốn sủng nàng thì cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Chuyện này chung quy là bởi vì Hoa Tường Dung. Trong lúc nhất thời, Hai người Triệu Phi và Triệu Thanh đều thầm nghĩ nàng chính là hồng nhan họa thủy.

Sau khi ta triều, Triệu Đoạt trước sau như một mà đi nhanh ra ngoài, đến nửa đường thì bị một tiểu thái giám ngăn lại giao cho hắn một tờ giấy. Hắn nghi hoặc mà mở tờ giấy ra, lại thấy là kia một hàng chữ hẹn hắn gặp mặt trong rừng cây Ngự Hoa Viên.

Hắn hơi do dự nhưng ngay sau đó lại mừng rỡ như điên mà chạy về phía rừng cây.

“Mi Nhi, Mi Nhi, muội ở đâu vậy? Mau ra đây đi!” Mới vừa bước vào rừng cây, Triệu Đoạt liền gấp không chờ nổi mà tìm kiếm cái người mà hắn ngày đêm thương nhớ. Mùi hương quen thuộc kia thì ở quanh đây nhưng đôi mắt lại nhìn không thấy một bóng dáng nào cả.

“Ha ha, Đoạt ca ca, huynh thật ngốc, cũng không biết ngẩng đầu nhìn xem” Mi Nhi ngồi ở trên ngọn cây híp mắt, cười đến hết sức sáng lạn, nàng ta mặc quần áo màu đỏ rực rất là tươi sáng làm cho khuôn mặt nhỏ của nàng ta cũng ửng đỏ.

Triệu Đoạt ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy sùng nịch mà nhìn chằm chằm nàng, bỗng nhiên hắn vươn đôi tay, ôn nhu nói: “Xuống dưới, ta sẽ đỡ muội.”

Mi Nhi nở một nụ cười xinh đẹp, ngay sau đó từ trên cây nhảy xuống lọt vào vòng tay ấm áp của Triệu Đoạt.

Triệu Đột ôm Mi Nhi thật chặt, trong mắt toàn hân hoan là nhu tình: “Hôm nay lại cùng mẹ của muội tiến cung? Khi nào thì trở về?”

“Không sớm đâu, thái phi truyền mẹ muội tiến cung nói chuyện, chỉ sợ là đến trời tối còn chưa nói xong đâu.”

Người được mùi hương tỏa ra từ trên người Mi Nhi, Triệu Đột liền động tâm, không khỏi càng ôm chặt nàng ta: “Mi Nhi, ta nhớ muội.”

Mi Nhi thẹn thùng mà cúi đầu: “Đột ca ca, muội cũng nhớ huynh. Muội vốn dĩ không nghĩ sẽ không tìm huynh, nhưng muội lại nhẹn không được”

“Mi Nhi” không đợi Mi Nhi nói hết, Triệu Đột liền dùng sức mà đem nàng áp trên thân cây, hân gấp không chờ nổi mà chặn lời của nàng lúc môi lưỡi chạm nhau.

Môi răng trần trọc, triền miên không thôi, từng tiếng thở dốc nặng nề, thân cây lay động không thôi, xua tan toàn bộ sự tối tăm của rừng cây.

Âm thanh rên rỉ dồn dập, còn có ngẫu nhiên có âm thanh của nụ hôn làm người miên man bất định, ngay cả chim chóc trong rừng cũng đều xấu hổ với không gian xung quanh. Sau một lúc lâu, lá cây kia rốt cuộc cũng không hề lay động, bốn phía lại yên tĩnh như trước.

Mặt Mi Nhi ửng hồng, tay nàng ta nắm lấy quần áo từ đầu vai chảy xuống, thở gấp không ngớt mà dựa vào trong lòng ngực Triệu Đột. Triệu Đột nhẹ nhàng lấy xuống những chiếc lá dính trên tóc nàng ta rồi để cho nàng ta dựa vào lòng mình.

“Đột ca ca, huynh gần đây có tốt không? Tân phu nhân có làm huynh vừa lòng?”

“Sao lại nhắc đến chuyện này?” Nhắc tới Hoa Tường Dung làm cho Triệu Đột không khỏi mím chặt môi.

Tay Mi Nhi càng nắm chặt quần áo Triệu Đột: “Mi Nhi nghe nói, nàng ở trong Mai Viên, còn nghe nói Đột ca ca rất cưng chiều nàng”

“Những thứ này đều danh cho muội” Triệu Đột giúp nàng ta kéo lại vai áo sau đó đem đầu tất cả chụm vào trong lòng hít sâu một hơi nói: “Chính là muội lại khinh thường không nhận.”

“Đột ca ca ta” Mi Nhi thoát khỏi ôm ấp của Triệu Đột rồi nhìn lên đường cong cương nghị trên gương mặt hắn.

“Mi Nhi, thời gian không còn sớm, ta cần phải trở về, muội cũng nên đi gặp thái phi đi. Muội nếu có việc tìm ta thì kêu người đi vương phủ truyền tin, ta nhất định sẽ đến, nhất định sẽ”

“Đột ca ca”

“Mi Nhi, nghe lời.”

Đây là trong cung, không nên ở lâu, hân cuối cùng đã đi rồi. Mi Nhi muốn kéo hắn lại kéo không kịp, chỉ có thể đứng nhìn hắn rời đi.

Trong bóng tối có người đã thấy tất cả sự việc, người nọ cong khóe miệng trong mắt mang theo một tia quỷ dị, chờ Triệu Đột đi khỏi, hân mới chậm rãi đi ra, cùng Mi Nhi nói điều kiện (Triệu Đột lại cùng Mi Nhi không nói gì bỏ đi)

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Họa Người Trong

Ngọt ngào, trừ bỏ ngọt ngào vẫn là ngọt ngào, hân rốt cuộc lại tìm về cảm giác trước kia. Triệu Đột từng bước một mà bước lên núi giả trong hoa viên, hân nhìn thấy khắp nơi đều là cảnh đẹp hoàng hôn hân là vu sư trong lòng.

Từ bấy lâu nay, hân vẫn luôn vì thái độ của Mi Nhi mà ưu sầu. Có mấy lần, hân thật hận không thể chạy đến tướng quân đem bắt Mi Nhi lại. Hiện tại, Mi Nhi rốt cuộc đã phát hiện ra điểm tốt của hân. Nàng đã rốt cuộc nhẹn không được, nhìn đáng vẻ vội vàng hôm nay thật làm cho hân luyến tiếc. Nhưng là, nơi đó chung quy là hoàng cung, chuyện trong rừng cây của bọn họ vẫn là không thể cho người khác biết được.

Ai, chuyện Mi Nhi phải nghĩ ra biện pháp gì mới được.

Lắc lắc đầu, tạm thời không nghĩ tới chuyện phiền não này nữa. Hân quay đầu, đập vào trong mắt hân chính là mảnh đất xanh xanh của Mai Viên.

“Đột đột” của hân rốt cuộc có mọc ra chưa? Chắc là sẽ không nhanh như vậy đâu? Nơi đó có thể mọc ra bao nhiêu quả dưa nhỏ? Quả nào mới thuộc về hân đây?

Phiền lòng, lại phiền lòng.

Bỗng dung ngực hần như bị thứ gì đụng trúng , hần đột nhiên phát hiện, nằng hôm nay không có ra tưới nước. Nàng sao lại không kiên nhẫn như vậy? Nói thế nào đi nữa, chính tay nàng đã trồng mảnh dưa này, chẳng lẽ nàng lại không muốn trông tiếp nữa?

Trong lòng đang trầm suy nghĩ, thì Hoa Tường Dung cùng Tiểu Thúy ôm thùng nước chậm rãi mà đi tới. Nàng vẫn ăn mặc đơn giản như cũ, mái tóc đen của nàng tựa như dây lụa phiêu diêu trong gió, hần không thấy rõ sắc môi nàng, chỉ cảm thấy nàng ngày càng gầy.

“Tiểu thư, người nói dưa nhỏ của chúng ta trồng đã mọc ra hay chưa?” Tiểu Thúy múc một gáo nước đưa cho Hoa Tường Dung, về mặt nàng ta đây khát khao.

Hoa Tường Dung ngồi xổm xuống thật cẩn thận xúc lên một mảnh dưa xanh, quả nhiên thấy được nơi dây dưa đã mọc ra một quả dưa nho nhỏ.

“Thật sự đã kết quả, em xem nó thật là nhỏ, thật là đáng yêu nga.” Hoa Tường Dung vui sướng mà chỉ vào quả dưa nho nho cười càng thêm xán lạn.

Dưới hoàng hôn gương mặt nàng như được mạ thêm một lớp vàng làm cho nụ cười của nàng càng thêm sáng lạn. Triệu Đoạt nhìn dưa trong đất, nhìn đến hai người đang cười đùa ở đó, Triệu Đoạt càng nhìn càng không thể dời đi tầm mắt.

Nhìn các nàng vui bỗng dung sự nghiêm túc trong mắt hần cũng trở nên nhu hòa. Từ trên người các nàng hần thấy được hạnh phúc thỏa mãn. Hần đứng xa xa mà nhìn, thấy các nàng quơ chân múa tay, nhìn các nàng tùy ý mà đem tưới dưa, hất nước lung tung vào người đối phương dần dần hần cũng cong cong khóe miệng.

“Vương gia, Lan phu nhân sai người tới hỏi người có qua dùng bữa hay không.” Phía sau hần Vương công công đứng yên thật lâu, cuối cùng là không muốn quấy rầy sự yên tĩnh của Triệu Đoạt . Nhưng phía Đinh Lan cứ thúc giục làm cho Vương công công cuối cùng cũng phải mở miệng.

Triệu Đoạt lưu luyến mà dời đi ánh mắt, nhàn nhạt mà nói: “Hồi Thanh Hiên Các.”

Đứng ở án thư trước, hần mở giấy mặc ra, ngón tay thon dài của hần cầm lấy bút . Triệu Đoạt mặc một thân trường bào màu trắng, trong tay cầm cây bút mà vẽ, vẻ phong độ trí thức chất chậm rãi hiện ra mà nhuệ khí tranh đoạt trên triều của hần dần dần tiêu tán.

Vừa nghĩ vừa vẽ chỉ trong chốc lát một bức mỹ nhân đang cười liền hiện ra ở trước mắt. Thời điểm dừng bút hần bỗng nhiên cảm thấy bất ngờ, lại có chút khó hiểu : Vì cái gì, vì sao hần lại vẽ ra dung mạo của nàng.

Vì sao lại là nàng? Vì sao lại như vậy? Động tâm sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Dưa Canh

Trong Lan viên, Đinh Lan đứng ở cửa đợi Triệu Đoạt đến nhưng đợi thật lâu cũng không thấy hần đến, đôi mắt nàng dần dần tối lại, cuối cùng đem một tia chờ đợi khóa vào đáy mắt.

Tỳ nữ được phái ra đi tìm hiểu tin tức chạy trở về thở hồng hộc mà hồi bẩm nói: “Phu nhân, phu nhân, Vương gia đã về Thanh Hiên Các. Nghe tiểu Chu Tử nói, Vương gia hôm nay không gặp phu nhân nào cả chỉ là ở trong hoa viên cả ngày.”

Nghe tỳ nữ nói xong, lòng Đinh Lan cuối cùng cũng hạ xuống. Hần đã thật lâu rồi chưa đến đây, nàng cho rằng hần là đi đến chỗ các phu nhân khác.

Nàng cho rằng nàng làm sai cái gì hần mới có thể cố tình vắng vẻ nàng.

Nhưng khi quan sát một thời gian, nàng mới phát hiện không chỉ là chính mình mà các phu nhân khác cũng bị hần vắng vẻ.

Quay đầu lại nhìn sang kia một bàn đã bày đầy đồ ăn, Đinh Lan đành phải lắc đầu trong tiếc nuối: “Đem đồ hết đi.”

Tiểu tỳ vừa nghe mắt liền đỏ lên: “Phu nhân, canh này là do người đã tốn cả buổi trưa để làm mà”

“Thì sao?” Đinh Lan lắc đầu cười khổ, “Hần sẽ không qua đây, không phải sao?”

“Phu nhân Dao Nhi xin nói một câu không nên nói. Thân phận Vương gia cao quý, nữ nhân bên người ngài ấy thì phi hoàn yển gây tranh nhau khoe sắc , nhưng chân chính được cưới vào cửa chỉ có mai, lan, trúc, cúc bốn vị phu nhân. Trước mắt, Mai phu nhân không được sủng ái, tạm thời không nói, chỉ còn lại ba vị phu nhân có thể nói là cân sức ngang tài. Thái độ của Vương gia đối với các phu nhân đều giống nhau, thường Lan viên, liền tất nhiên sẽ thường Trúc viên và Cúc viên, hôm nay tới Lan viên thì ngày mai, thì ngày mai lại đi đến hoa viên của phu nhân khác.”

“Dao Nhi, người rốt cuộc muốn nói cái gì?” Đinh Lan trừng mắt lên nhìn Dao Nhi không chớp mắt, hiển nhiên nàng rất tán đồng lời Dao Nhi nói.

“Phu nhân, ý của nô tỳ là sao người không chủ động tranh thủ tình cảm của Vương gia? Tiểu Chu Tử nói, Vương gia còn chưa dùng bữa, phu nhân, người không sao không tự mình đưa canh tới cho Vương gia?”

“Đưa canh?” Đinh Lan cúi đầu xuống, âm thanh thật thấp không có nửa phần tự tin, “Hắn từ trước đến nay không cho chúng ta đến Thanh Hiên Các, vạn nhất bị mắng thì sao”

“Phu nhân, không thử thử một lần làm sao biết được? Vương gia chính sự bận rộn, nói không chừng lúc này đang cần một người quan tâm đến ngài ấy?”

Dao Nhi nhắc nhở Đinh Lan, nhưng trong lòng nàng ta còn có chút do dự. Nếu Triệu Đoạt thích thì tốt, còn nếu chọc giận hắn chẳng phải là tự vác đá nện vào chân mình sao? Ai, cái này chủ ý thật đúng là “gân gà”, ăn vào thì không ngon, bỏ thì thật đáng tiếc.

Ở trong phòng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Đinh Lan cũng không chịu nổi cảm dỗ đành hạ quyết tâm bảo Dao Nhi bưng thố canh đi đến Thanh Hiên Các.

Triệu Đoạt nhẹ nhàng mà làm khô nét mực trên bức họa sau đó hắn thật cẩn thận mà treo lên rồi đứng ở xa xa lẳng lặng mà thưởng thức. Bút pháp rất sinh động làm cho hắn cảm thấy lại về tới núi già trong hoa viên.

“Vương gia, Lan phu nhân cầu kiến.”

Vương công công nhỏ giọng đánh gãy tâm tư của Triệu Đoạt làm cho hắn có chút không vui mà nhăn mày lại: “Nàng ta tới đây làm gì?”

Vương công công trả lời: “Hồi Vương gia, lan phu nhân nghe nói ngài chưa dùng bữa liền đích thân làm canh bô đưa tới”

Canh bô? Triệu Đoạt lấy tay sờ sờ bụng, hình như cũng có chút đói bụng vì thế phát phát tay nói: “Đề cho nàng vào đi.”

Đinh Lan thấy Vương công công gọi thì lập tức đi vào. Nàng vui mừng giống như được đại xá bèn chỉnh lại đầu tóc. Phải biết rằng không có nữ nhân nào được bước vào Thanh Hiên Các, mà nàng sẽ là nội thiếp duy nhất được tiến vào Thanh Hiên Các, đây là vinh hạnh như thế nào chứ?

Chậm rãi tiến vào Thanh Hiên Các, nàng nhìn đến bóng dáng cao lớn của Triệu Đoạt, nghĩ hắn cũng là một người có tình cảm vì vậy trái tim nàng nhẹn không được mà run rẩy, nàng ta yếu điệu thi lễ nói: “Thiếp thân tham kiến Vương gia.”

“Đứng lên đi.” Triệu Đoạt quay đầu lại, cười như không cười mà nói, “Nghe nói, nàng đưa canh bô?”

“Vâng ạ.” Sắc mặt Đinh Lan đỏ lên, âm thầm phát tay, ý bảo Dao Nhi đem bô canh đặt ở trên bàn ngay sau đó giải thích nói: “Thiếp thân thấy Vương gia trăm công ngàn việc, mệt nhọc không thôi, cho nên cố ý làm chút canh bô tới, mong rằng Vương gia không ghét bỏ.”

Triệu Đoạt hiểu rõ mà cong khóe miệng: “Đã là như thế, bốn vương sao có thể cô phụ tâm ý của Lan nhi? Để canh lại, nàng có về hồi Lan viên.”

Đinh Lan trong lòng rung mình, một cỗ thất vọng cùng hàn ý tràn tới. Nàng đột nhiên ngẩng đầu sau đó lại không khỏi ngây ngẩn cả người.

Bức tường phía sau Triệu Đoạt có treo một bức họa, trong họa là một nữ tử đang cười, nữ nhân này rõ ràng là nữ nhân dê tiền ở Mai Viên.

Bỗng chốc tim nàng đập chậm nửa nhịp, tiếp theo, nàng cơ hồ nghe thấy được âm thanh trái tim rách nát. Sao lại như vậy? Vương gia không có khả năng, tuyệt đối không thể, lúc trước Vương gia còn hung hăng mà giáo huấn tiện nhân này sao có thể yêu nàng ta chứ? Nhưng mà nếu Vương gia không yêu nàng sao lại về nàng ta?

Trong lúc nhất thời, ghen ghét, phẫn nộ như giồng như thủy triều lần lượt đánh tới. Nàng ngơ ngác mà đứng ở nơi đó cơ hồ quên mất hô hấp.

Sự thất thần của Đinh Lan khiến cho Triệu Đoạt chú ý, nhìn theo nàng ánh mắt hắn mới phát hiện, nàng nhìn chằm chằm bức họa đang được treo trên tường. Triệu Đoạt lập tức thu hồi vẻ mặt hiền hoà, mang lên vẻ mặt uy nghiêm, hắn ho khan vài tiếng hỏi: “Lan nhi còn có chuyện gì sao?”

Đinh Lan hoảng hốt lại nhìn thấy thần sắc của Triệu Đoạt có vẻ như đang không vui. Nàng ta không thể không tạm thời đem hận ý trong lòng áp xuống, ngay sau đó cung kính nói: “Thiếp thân không quấy rầy Vương gia nghỉ ngơi, xin cáo lui.”

Từ Thanh Hiên Các đi ra, lòng bàn tay Đinh Lan đã sớm ướt bởi mồ hôi. Nàng nghiêng răng nghiêng lợi mà cầm chặt khăn trong tay, không tự chủ được mà nhìn về phía Mai viên.

Mai Viên, sớm đã tắt ánh nến hòa vào trong bóng tối. Mà người ở bên trong người vì dựa nhỏ đã mọc ra trong lúc đang ngủ cũng mở ra một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Mi Nhi ước hẹn

Một ngày nữa lại trôi qua, sóng gió đã bắt đầu nổi lên mặc cho chẳng có ai để ý.

Hôm nay, Triệu Đọat ngoài ý muốn nhận được thư mời của Mi Nhi, vai từ ít ỏi, nét chữ xinh đẹp cũng có thể làm cho trong lòng Triệu Đọat rung động.

Hắn thay đổi một bộ trường sam màu trắng không có bất kỳ hoa văn gì. Nhưng ở cổ tay áo, cổ áo có viền chỉ vàng thủ công thật phần tinh tế. Trên đầu đội ngọc, dưới chân mang một đôi giày đen, trong tay lại nắm lấy một cây quạt, làm cho uy nghiêm của hắn giảm bớt lại thêm vài phần nho nhã.

Đúng hẹn Triệu Đọat đi vào rừng hoa đào ở ngoại thành, trong rừng đào hoa đã héo tàn hơn phân nửa, chỉ còn sót lại vài cây vẫn nở hoa. Một trận gió nhẹ thổi qua làm cho con người cảm thấy mát mẻ thoải mái, không khí xung quanh thoáng thoang mùi hoa đào làm cho Triệu Đọat cũng cảm thấy thật là nhẹ nhõm.

Xa xa, Mi Nhi nắm chặt khăn trong tay, âm thầm đứng ở phía sau Triệu Đọat. Nàng ta lẳng lặng nhìn chăm chăm Triệu Đọat, trong lòng ngũ vị tạp trần. Trước kia, mặc kệ nàng ở nơi nào, cho dù là ở bên trong một đám người, Triệu Đọat luôn là người đầu tiên phát hiện ra nàng. Mà hiện giờ, hắn lại không hề phát hiện ra nàng đang đứng ở phía sau của hắn.

Qua hồi lâu, nàng rốt cuộc nhin không được hô một tiếng: “Đọat ca ca.”

“Mi Nhi” Triệu Đọat quay đầu, vui sướng tiến lên đem nàng ôm vào trong lòng ngực, cầm đem để ở đỉnh đầu nàng, thấp giọng nói: “Muội sao lại hẹn ta đến nơi này có việc gì sao?”

Mi Nhi không tự giác mà cau mày, ngay sau đó nói: “Chẳng lẽ không có việc gì liên không thể hẹn huynh sao? Đọat ca ca, huynh không muốn nhìn thấy Mi Nhi sao?”

“Làm sao có thể? Ta chỉ là tò mò thôi.”

“Đọat ca ca, cha của muội nói muốn muội lấy chồng” Mi Nhi vừa nói nước mắt vừa trào ra có vẻ đầm đìa đáng yêu.

Về mặt Triệu Đọat nghiêm lại, đột nhiên đẩy Mi Nhi ra, hỏi: “Gả cho ai?”

Mi Nhi cắn cắn môi: “Đại công tử của Hoa phủ Hoa Bẩm Hiên.”

“Hoa gia?” Triệu Đọat neho mắt lại, trong đầu dần hiện ra bóng dáng của Hoa Tường Dung.

“Đọat ca ca, huynh xem muội nên làm cái gì bây giờ?” Mi Nhi bắt lấy ống tay áo của Triệu Đọat, than thở khóc lóc, “Đọat ca ca, muội không muốn gả cho hắn, không muốn gả”

“Mi Nhi, muội trước tiên đừng khóc để ta suy nghĩ lại biện pháp.” Triệu Đọat một bên nhẹ nhàng mà vỗ lưng Mi Nhi trấn an cảm xúc của nàng, một bên lại lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Đây là thời điểm mấu chốt, Đổ gia vì sao muốn cùng Hoa gia liên hôn? Đổ tướng quân cùng lão hồ ly Hoa Thừa tướng rốt cuộc có mục đích gì? Trước mắt, Mi Nhi đã không còn tâm thần trong sạch, hiện giờ nàng hẹn hắn ra để nghĩ đối sách thật là làm cho trong lòng rối loạn mà.

Mi Nhi thấy Triệu Đọat không nói một lời thì trong lòng càng ngày càng hoảng. Nhớ tới ánh mắt cảnh cáo và lời nói của người kia đã làm cho nàng lo sợ không thôi.

Nhưng mà người nọ cũng đưa ra điều kiện để mê hoặc nàng. Không sai, nàng yêu Triệu Đọat, yêu rất nhiều, yêu đến không tiếc đem sự trong sạch của bản thân để cho hắn. Nhưng mà, nàng và hắn lại không thể bên nhau, tình yêu và nàng đã tâm của nàng xung đột với nhau.

“Đọat ca ca” Mi Nhi cắn môi nói, “Có phải rất khó quyết định”

Triệu Đọat khôi phục tinh thần, gật gật đầu: “Lấy thân phận của ta căn bản không có khả năng công khai ngăn cản mối liên hôn này, muốn ngăn cản trừ phi phát sinh một ít chuyện lớn, trước tiên hãy kéo dài chuyện này để ta chậm rãi nghĩ cách.”

“Trừ cách đó không còn cách nào khác sao?” Trong mắt Mi Nhi có chút tuyệt vọng. Nàng muốn hắn cưới nàng, như vậy, nàng có thể giúp “người kia” đạt được mục đích của chính mình, nhưng lại ngoài dự đoán Triệu Đọat lại không hề nhắc tới.

“Cách khác?” Triệu Đọat không khỏi nhíu mày, âm thầm phỏng đoán ý nghĩa trong lời nói của Mi Nhi.

“Đọat ca ca, không phải huynh nói muốn cưới muội sao? Lời thề trước đây còn tính hay không?”

Mi Nhi mang vẻ mặt khát vọng mà nhìn Triệu Đọat, đặc biệt là trong ánh mắt có vẻ bất an làm cho Triệu Đọat cũng cảm thấy căng thẳng. Ngay sau đó Triệu Đọat nắm chặt nắm tay, các khớp xương hiện lên, vừa rồi nếu dùng sức thêm chút nữa móng tay sẽ cắm vào da thịt.

Dã tâm của nàng hắn đều biết, bây giờ sao nàng có thể hỏi hắn như vậy? Triệu Đọat nhếch môi cười một cái, cuối cùng lại lắc đầu: Nàng không phải thật lòng muốn gả cho hắn, nàng đang muốn lợi dụng hắn để tránh né mối liên hôn.

Nàng hắn là biết chỉ cần nàng mở miệng, hắn nhất định sẽ đáp ứng nàng, nàng cần gì phải ủy khuất như vậy.

“Mi Nhi, muội đừng nên khẩn trương, ta sẽ nghĩ cách ngăn cản mối hôn sự này, muội không cần bởi vì như vậy mà ủy khuất gả cho ta. Ta nghĩ kỹ rồi, chỉ cần muội vui gả cho ai đều giống nhau, mà ta nhất định sẽ bảo hộ muội, mãi không rời đi.”

“Đạt ca ca, huynh” là đang cự tuyệt sao? Chẳng lẽ hần đã thay lòng đổi dạ? Mi Nhi trầm mặt khó có thể tin mà nhìn Triệu Đạt.

“Mi Nhi, Đạt ca ca sẽ vì muội quét hết những thứ cản đường, để cho muội có thể thuận lợi đạt thành tâm nguyện, đây là hứa hẹn của ta. Lòng muội, ta hiểu rõ, cho nên đừng nói những chuyện khác sẽ làm cho khoảng cách giữa chúng ta càng ngày càng xa.”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: nhu tình như nước

Triệu Đạt không biết bản thân đã về Nam Dương Vương phủ như thế nào. Hần chỉ nhớ là Mi Nhi khóc lóc chạy đi, bộ dáng hai mắt đầm lệ kia hãy còn ở trước mắt, làm hần một lần hiểu lầm Mi Nhi thật lòng muốn gả cho hần.

Trong lòng cảm thấy phiền muộn, mây đen trên đỉnh đầu đuôi mãi không đi, Triệu Đạt đi dạo đi dạo ở hoa viên. Bước lên núi giả, để nhìn mọi thứ xung quanh, chỉ có đứng ở nơi này mới làm cho hần vui đi cảm giác trông trải.

Nhưng không hiểu tại sao ánh mắt hần lại luôn nhìn về một mảnh xanh xanh của Mai Viên. Một mảnh xanh biếc kia làm cho hần lần thứ hai nhớ tới nàng. Hần không khỏi bắt đầu suy đoán, nàng hiện tại đang cái gì? Thêu hoa? Luyện chữ? Hay là đang gánh nước tưới dưa?

Hai chân không chịu không chế mà từng bước một đi tới Mai Viên.

Hần tiện tay đẩy hàng rào đi vào mảnh đất trồng dưa, bùn đất dính vào đế giày hần cũng không thèm để ý, mà đi đến một nơi sum xuê xóc dây dưa lên.

Quả dưa nho nhỏ đang lẳng lẳng mà nằm, toàn thân lông xù xù trông rất đáng yêu. Hần nhìn không được nghĩ đến biểu tình vui mừng của Hoa Tường Dung khi nhìn thấy quả dưa này.

Hần đứng dậy lại thấy ba chữ “Dưa nguyện vọng”. Hần cong cong khóe môi, đẩy lòng bông dung cảm thấy mềm mại: Trách không được nàng lại để ý dưa nhỏ này như vậy, thì ra mỗi một quả dưa đều đại biểu cho một nguyện vọng. Nhưng nguyện vọng của nàng rốt cuộc là gì?

“Đều tại em, hôm nay đến chậm, dưa nhỏ của ta khẳng định đều khát hỏng rồi.” Hoa Tường Dung một bên oán trách Tiểu Thúy, một bên chạy nhanh đến vườn dưa, vừa mới chạy đến hàng rào nàng liền bị hình ảnh Triệu Đạt khoanh tay đứng đó làm hoảng sợ đến nỗi nàng sững sờ đứng yên tại chỗ.

Tiểu Thúy đang cố hết sức xách thùng nước đi theo Hoa Tường Dung không có dự đoán được Hoa Tường Dung sẽ đột nhiên dừng lại nên thẳng đứng vào lưng của Hoa Tường Dung làm cho nàng ta cùng Hoa Tường Dung đều ngã xuống đất, mà xô nước cũng đổ lên trên người của các nàng.

Triệu Đạt nhìn bộ dạng chật vật của hai chủ tớ nhìn không được cười to ra tiếng. Ngay sau hần tiến lên đưa một bàn tay về phía Hoa Tường Dung.

Nam Dương Vương Triệu Đạt tính tình tàn bạo, âm lãnh vô cùng cư nhiên đang cười? Có phải nàng đang nằm mơ? Hoa Tường Dung ngồi dưới đất ngo ngắc mà nhìn bàn tay đang giơ ra của Triệu Đạt.

“Chẳng lẽ nàng muốn ngồi như vậy cả đời?” Âm thanh khàn khàn vang lên ở bên tai làm cho nàng không tự giác mà vươn tay ra.

Hần nắm chặt tay nàng sau đó hơi dùng lực liền đem nàng kéo lên, ngay sau đó xoay người đem nàng ôm vào trong ngực.

Cảm nhận được bên hông ấm áp, Hoa Tường Dung lập tức tỉnh táo lại, nàng trợn mắt, lập tức giẫy giụa thoát khỏi ôm ấp của hần tiếp theo quỳ trên mặt đất: “Tiên Thiếp không biết Vương gia giá lâm lại va chạm Vương gia, mong Vương gia thứ tội.”

Dưới đáy lòng của Triệu Đạt có một chút thương tiếc. Sự khiêm tốn cùng kháng cự của nàng làm hần không tự chủ được mà nhớ những hành động tàn nhẫn của mình đối với nàng.

“Đứng lên đi, bổn vương không có trách tội các ngươi.” Triệu Đạt phát phát tay, xoay người nhìn phía khắp vườn dưa, sau đó nói, “Dưa này trông không tồi, chỉ là thiếu chút nước, phải biết rằng dưa là thích nhất là nước, về sau cần tưới thêm nước đi.”

“Vâng ạ.” Hoa Tường Dung cung cung kính kính mà đáp.

“Nàng vẫn khỏe chứ? Có còn đau không?” Triệu Đạt trên mặt có chút ửng đỏ, biểu tình có vẻ co quắp.

Hoa Tường Dung sự đòi hỏi vô độ của hần đối với nàng ngày ấy thì mặt lập tức đỏ lên. Nàng cúi đầu, nói nhỏ: “Đã tốt, tạ vương gia quan tâm.”

Ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt ửng đỏ của nàng lại trông giống như thủy tinh có chút bắt mắt. Triệu Đạt ngo ngắc mà nhìn nàng, dường như bị quý

thúc giục lại một lần ôm nàng vào trong lòng ngực. Hắn không để ý đến sự phản kháng của nàng, bá đạo mà bế nàng lên đi nhanh vào trong Mai Viên.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: nùng tình

Đây là chuyện gì? Cảm giác trời đất quay cuồng làm cho đầu óc Hoa Tường Dung trống rỗng, nàng thậm chí không biết đã xảy ra chuyện gì, lúc nàng khôi phục ý thức thì Triệu Đoạt đã ôm nàng về tới tấm điện.

Đến khi nàng bị Triệu Đoạt đặt ở trên giường, nàng cũng như cũ mơ màng hồ đồ không rõ nguyên do.

“Vương gia”

Xoạt, bàn tay dày rộng của Triệu Đoạt liền xé nát vải dệt ở vai nàng, sa mỏng căn bản không chịu được một lực lớn như vậy nên đã rách nát.

Trong mắt Triệu Đoạt tràn đầy tình dục, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đụng chạm xoa xoa bờ vai tuyết trắng kia làm cho Hoa Tường Dung toàn thân run rẩy. Nàng theo bản năng co người lại, nhỏ giọng nhắc nhở: “Vương gia? Ngài muốn làm gì?”

Hoàn toàn không để ý tới câu hỏi của Hoa Tường Dung, Triệu Đoạt cúi người hôn khẽ lên trên vai nàng. Bờ môi ướt át môi có chút phát run, lại đem giấu dục vọng ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng. Triệu Đoạt nhắm mắt lại, tham lam mà ngửi mùi hương nhàn nhạt phát ra từ trên người nàng, môi mỏng dao động từng tắc một trên làn da mềm mịn của nàng.

Chịu không nổi sự trêu chọc mê người của hắn, nàng càng sợ sẽ càng vướng sâu vào trong nhu tình của hắn. Hoa Tường Dung không thể không phá tan cái cảm giác dục hoặc làm người ta sợ hãi này nên bèn nói lớn: “Vương gia, xin ngài xem rõ ràng, Tiệp Thiếp là Hoa Tường Dung, Tiệp Thiếp là nữ nhân ti tiện đến từ Hoa phủ.”

Bỗng chốc, Triệu Đoạt đột nhiên dừng động tác, hắn mở to mắt rồi yên lặng nhìn nàng.

Khuôn mặt nàng bởi vì nôn nóng mà đỏ lên thậm chí có chút phát tím. Lòng ngực bởi vì sốt ruột mà hỗn hển phập phồng. Nét mặt mang theo vẻ phòng bị cùng nghi hoặc. Bộ dáng nửa lo sợ nửa giận dữ càng làm lòng hắn kích động muốn ngừng mà không được.

“Nàng đến tốt cùng có phần bội bốn vương hay không?” Triệu Đoạt khàn giọng hỏi, thống khổ mà áp xuống dục vọng, trong đôi mắt cháy lên một chút mong chờ.

Hoa Tường Dung buồn bã mà lắc đầu, nàng cũng không biết Triệu Đoạt có tin nàng không, nhưng nàng chỉ làm điều không thẹn với lương tâm.

Nàng chưa từng phản bội hắn.

Triệu Đoạt nằm ở trên người nàng, nhìn ánh mắt kiên định của nàng, nhìn nàng cắn chặt đôi môi, hắn tựa hồ như đang lý giải nội tâm nàng.

Khóe mắt hắn hiện lên một sự vui mừng, tiếp theo, hắn cong khóe môi nở một nụ cười mang theo mỉa mai hoặc vô tận cùng chút thoải mái.

Nàng nói không có vậy không có đi, hắn quyết định tin nàng, quyết định thuận theo thân thể kêu gào, thuận theo khát vọng của bản thân.

Dễ dàng bắt được đôi môi mềm mọng của nàng, hắn dùng đầu lưỡi dịu dàng mà bầy hàm răng của nàng ra lại không thương tiếc mà đưa lưỡi vào, tùy ý đoạt lấy cánh môi mềm mại. Cái miệng nhỏ thom tho âm thầm không thể tự khống chế, hắn gắt gao giữ chặt lấy nàng mà đòi hỏi càng nhiều hơn.

Chẳng lẽ, chuyện như vậy lại sắp xảy ra sao? Nàng còn nhớ rõ hai lần trước hắn ở trên người nàng điên cuồng. Hoa Tường Dung đang đưa thân hình lung tung muốn cự tuyệt khả năng hắn mang đến thương tổn cho nàng.

Nhưng mà, người nọ căn bản không có từ bỏ lại tùy ý xâm chiếm cái lưỡi thom tho của nàng. Nàng muốn nói mà không thể nói không ra, muốn cắn mà không dám cắn đánh phải ngó ngó đề phản kháng.

Nàng vận vẹo thân hình cùng vài câu ngổ ngô làm Triệu Đoạt càng thêm mà hưng phấn. Hắn không hề chờ đợi, thuận thực mà đem quần áo đang ướt đầm dề trên người nàng cởi ra sạch sẽ sau đó ngấm lấy vành tai nàng, cắn nhẹ. Cô, bả vai, xương quai xanh, ngực nơi nơi đều để lại dấu vết của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: tâm ý

Hoa Tường Dung căn bản không biết nàng đã thỏa hiệp thế nào dưới ôn nhu của hắn. Nàng chỉ biết là, lúc nam nhân này phủ lên người nàng thì nàng đã bị một cảm giác quái dị đánh úp làm nàng mệt mỏi không thôi.

Cảm giác giống như chậm rãi đi lên trên đám mây, giang hai tay cánh tay bay lượn làm nàng vô lực gãy giữa, càng không thể thoát khỏi, chỉ có thể cùng hắn trầm luân.

Nghe hắn nặng nề thở dốc ở nàng bên tai, nàng mệt mỏi nhắm mắt lại.

Không muốn nghĩ cũng không dám nghĩ tiếp, cứ như vậy trầm luân.

Hoặc là như cũ đợi hạnh phúc qua đi thì chính là Tu La địa ngục, nàng cũng chỉ có thể tiến về phía trước.

Hô hấp của nàng dần trở nên đều đều, Triệu Đoạt ý thức được nàng ngủ rồi mới chậm rãi tách ra khỏi cơ thể nàng.

Hắn nghiêng người lẳng lặng mà nhìn nàng. Ứng hồng trên mặt nàng chưa tan hết, lông mi theo hô hấp mà run rẩy, cái miệng nhỏ bởi vì hắn mà có chút sưng đỏ giống như quả anh đào đang phát sáng. Nàng điềm tĩnh ngủ như thế, làm hắn muốn đem nàng ôm vào trong ngực. Hắn nhẹ nhàng nâng tay lên nhưng cuối cùng lại treo ở giữa không trung không có rơi xuống. Hắn không muốn đánh thức nàng bởi vì hắn lưu luyến nơi khúc môi nàng nhàn nhạt ý cười.

Hắn muốn cứ như vậy nhìn nàng, cứ như vậy ở bên cạnh nàng. Lúc hắn cười khê biểu đạt nội tâm thì thân thể lại bỗng nhiên cứng đờ. Từ khi nào hắn lại có ý nghĩ như vậy? Nhịn không được lại một lần cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ của Hoa Tường Dung, ánh mắt Triệu Đoạt dần trở nên thâm thúy lên.

Nàng nói nàng không có phản bội hắn thì hắn có thể dễ dàng tha thứ cho nàng sao? Nàng chỉ là lắc lắc đầu, hắn liền tin, loại hết lòng tin tưởng này là sao? Là yêu sao? Không phải, tuyệt đối không phải.

Hắn chỉ yêu một mình Mi Nhi, vì nàng, hắn thậm chí có thể hy sinh tình cảm của bản thân để thành toàn cho dã tâm của nàng. Mà đối với Hoa Tường Dung thì chỉ là tình cảm bình thường của một nam nhân đối với nữ nhân mà thôi.

Nguyên nhân chính là vì nàng bất đồng với những nữ nhân khác trong phủ, cho nên hắn mới có thể cảm nhận được một loại cảm giác xưa nay chưa từng có, nhưng tình cảm này giới hạn trong nàng là hắn thiếp, hắn đối nàng có thể là ta cần ta cứ lấy.

Xác nhận tâm lý của chính mình, Triệu Đoạt liền từ trên giường ngồi dậy, mặc xong quần áo lại liếc mắt nhìn Hoa Tường Dung đang ở ngủ say một cái, liền nhanh chóng rời đi.

Vương công công sớm đã bung chén thuốc ở ngoài phòng đợi ở ngoài phòng, Triệu Đoạt ghé mắt nhìn chén nước thuốc đen đặc kia, do dự một lát rồi nhẹ giọng nói: “Chờ nàng tỉnh rồi đưa cho nàng uống đi.”

Trở lại Lạc hiền các, Triệu Đoạt liền gọi Trác Ngôn vào. Trác Ngôn vẫn mặc trang phục hộ vệ như cũ, bên hông đeo kiếm lộ ra ánh khí, môi mím chặt biểu thị hắn đang bình tĩnh vững vàng.

“Hoa phủ gần đây có động tĩnh gì không?”

Trác Ngôn lắc lắc đầu: “Hồi Vương gia, thuộc hạ phái người quan sát nhất cử nhất động của Hoa phủ, nhưng đến nay vẫn không thấy có cái gì khác thường. Nhưng, Hoa phủ gần đây khách thăm càng ngày càng nhiều, không biết có phải có âm mưu gì hay không.”

Triệu Đoạt hơi nhíu mày kiểm lại nói: “Phái người viết ra cái danh sách những người tới Hoa phủ, bốn vương muốn nhìn xem lão hồ ly kia lại có quỷ kế gì.”

“Tuân mệnh.”

“Còn nữa, bốn vương nghe nói Đỗ gia muốn cùng Hoa gia liên hôn, người đi tra tra rõ chuyện này một chút.”

“Thuộc hạ sẽ đi ngay.” Trác Ngôn gật đầu, lại trong nháy mắt thoáng nhìn qua bức họa đang treo trên tường. Hoa Tường Dung tươi cười sáng lạn tự làm cho hô hấp hắn không khỏi cứng lại, ngay sau đó không thể tin được mà nhìn về mặt nghiêm túc của Triệu Đoạt.

Ngại với thân phận, hắn không dám hỏi nhiều, càng không dám lưu luyến với bức họa kia, ngay sau đó xoay người rời đi Lạc hiền các.

Trác Ngôn thi triển khinh công bay thẳng đến ngọn cây, ở đó cuộc tìm được nơi chính mình thường ngủ. Bây giờ, Trác Ngôn mới thu hồi khí công, nằm ở một nhánh cây to.

Trác Ngôn đem đôi tay trở thành gối đầu, bắt chéo chân. Bộ dạng có vẻ rất thanh thoi, nhưng tâm lý rồi như tơ vò.

Vương gia lại lặng lẽ về nàng rồi mang treo ở Lạc hiền các, có phải hay không chứng tỏ Vương gia đã động tâm với nàng? Có phải hay không những ngày tốt đẹp của nàng đã tới?

Hắn hẳn là chúc phúc nàng đi, nhưng vì sao trong lòng sẽ có chút chua xót như vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: chân tướng

Trác Ngôn giám thị nhất cử nhất động của Hoa phủ chưa bao giờ dám lơ lửng. Buổi tối hôm nay, hắn lại lén lút leo lên nóc nhà Hoa phủ lại bắt ngờ gặp được một người khách không mời mà đến.

Người đó là địch là bạn chưa rõ , Trác Ngôn không dám hành động thiếu suy nghĩ, đành nằm yên một chỗ. Người kia cũng phát hiện được Trác Ngôn, hắn cũng không có bất cứ hành động gì, chỉ xa xa mà nhìn Trác Ngôn.

Hai người đều che mặt nên không biết rõ mặt của đối phương nên hai người cứ như vậy giằng co. Rốt cuộc, người nọ cũng mở miệng nói: “Người tới là ai? Hãy xưng tên ra.”

Trác Ngôn nghe thấy liền phát hiện âm thanh này quen thuộc, hắn mãi suy nghĩ nên không có đáp lại. Người nọ có chút nóng nảy, lại nói: “Huynh đài, là địch là bạn, hãy xưng tên ra!”

“Lạc Vũ?” Trác Ngôn nghe ra người nọ thanh âm cùng chia lia nhiều năm sư đệ có chút tương tự, rồi lại không dám tương nhận, thử hỏi: “Là người sao, Lạc sư đệ?”

Đối diện người sắc mặt buồn lòng, ngay sau đó thu hồi ám tiễn được giấu trong tay áo, một tay kéo xuống khăn che mặt, kích động nói: “Trác sư huynh, là huynh à?”

Trác Ngôn thấy người đối diện cũng nhận ra mình, nên kéo khăn che mặt xuống . Hai huynh đệ gặp mặt hết sức cao hứng, hai người nằm trên nóc nhà Hoa Phủ nói chuyện cũ : “Sư huynh, mấy năm nay huynh đã đi đâu ?” Lạc Vũ vừa quan sát động tĩnh vừa đặt câu hỏi.

“Vương phủ.” Trác Ngôn nhìn chăm chăm mấy bóng người lui tới trong đại sảnh Hoa Phủ : “Ta giờ là thị vệ phụ trách an toàn cho Nam Dương Vương”

Lạc Vũ nghe được tên Nam Dương Vương , không khỏi hừ lạnh một tiếng nói: “Sao có thể làm chuyện không tự do như vậy?”

Trác Ngôn cười lắc đầu nói: “Năm đó ta khẳng khái xuống núi, cũng là vì trừ bạo an dân, một mình lang bạt, đáng tiếc sự không được như ý . Mới vừa xuống núi , ta còn quá non nớt, không hiểu được lòng người hiểm ác bị người âm toán may nhờ Nam Dương Vương cứu ta. Hiện giờ, ta bảo hộ hân an toàn cũng coi như là báo đáp ân cứu mạng . Còn đệ hiện tại còn ở Nguyệt Cung sao?”

Lạc Vũ gật đầu: “Sư phó rất nhớ huynh, ông tuổi đã lớn không tiện đi lại nếu có cơ hội huynh trở về thăm ông đi.”

Nhớ tới sự dạy dỗ ân cần của sư phó , Trác Ngôn cảm thấy chua xót trong lòng . Hắn bỗng nhiên nghĩ đến bản thân còn có nhiệm vụ, lập tức hỏi: “Sư đệ, đệ tới đây có chuyện gì? Chẳng lẽ Nguyệt Cung và Hoa phủ có cái gì liên quan?”

Lạc Vũ nói: “Sư huynh, thật không dám dấu diếm, lần này ta đến đây là vì tìm một người.”

“Ai?”

“Chính là tiểu Lưu Li bị đại sư huynh bắt cóc. Năm đó sư phó vì con gái út bị bắt cóc mà khóc đến sắp mù mắt. Đại sư huynh thật đáng giận, không nhớ đến ân dưỡng dục của sư phó mà làm ra chuyện tàn tạt lương tâm như vậy.”

“Tiểu Lưu Li?” Trác Ngôn kích động hỏi: “Quả thật là Lưu Li sao?”

Lạc Vũ gật đầu: “ Sự việc đã được điều tra rõ ràng, chính là nàng .”

“Nàng ở Hoa phủ? Chẳng lẽ Đại sư huynh đem nàng bán cho Hoa phủ làm nha hoàn hay sao?”

Lạc Vũ sau khi nghe xong, lắc đầu cười nói: “Cũng không phải, nàng hiện tại chính là thiên kim tiểu thư của Hoa Phủ .”

Trác Ngôn vừa nghe thân phận của Lưu Li là thiên kim Hoa phủ liền không tự chủ được mà hỏi tiếp: “Đệ là đang nói đến Hoa Tường Dung?”

“Đúng vậy, trước đây ta vào Hoa Phủ xem bệnh cho hoa tiểu thư , thì phát hiện nàng bị hạ ‘ di tâm tán ’, y thuật của ta không tinh, giải không được loại quái độc này, chỉ đành trở về Nguyệt Cung, hỏi qua sư phó mới trở về đây

.”

Trác Ngôn nghe Lạc Vũ nói xong , liền không thể tin được mà lắc đầu nói: “Không đúng, ta nghe Vương gia nói, Hoa Tường Dung vốn là kỹ nữ thanh lâu sao có thể là tiểu Lưu Li con gái sư phó được?”

Lạc Vũ nói: “Sư huynh, huynh cũng đừng hoài nghi, chúng ta đã điều tra rồi . Năm đó, Đại sư huynh sau khi xuống núi liền đem tiểu lưu li bán vào thanh lâu. Sau này, chúng ta tra được thanh lâu kia, tú bà lại nói nàng bị thiếu gia Hoa phủ mua đi rồi. Vừa vặn, Hoa phủ lại có tin nói là tiểu thư bị bệnh lạ bỏ ra số tiền lớn tìm thầy trị bệnh, ta liền trà trộn vào, trải qua tra hỏi cuối cùng cũng xác định nàng chính là Tiểu Lưu li năm đó.”

Trác Ngôn vẫn là không tin, lại hỏi: “Nói không chừng kia tú bà nhớ lầm, tôi tôi lui lui nhiều người như vậy sao có thể nhớ rõ Lưu Li là bị thiếu gia Hoa phủ mua đi?”

Lạc Vũ nói: “Ta cũng từng có ý nghĩ như vậy, nhưng tú bà kia nói rõ lúc ấy Bình Dương Vương thường xuyên đi đến gặp Hoa Tường Dung, còn muốn chuộc thân cho nàng, kết quả nàng không đồng ý, ngược lại lại đi theo thiếu gia Hoa phủ . Vì chuyện này, tú bà kia tức giận đến mấy ngày không ăn cơm bởi vì kiếm được ít bạc lại cảm thấy đáng tiếc cho nàng.”

Trác Ngôn gật đầu, bởi vậy hết thảy đều rõ ràng: Hoa Tường Dung là con gái của sư phó bị Đại sư huynh bắt cóc bán vào thanh lâu, sau lại bị mua vào Hoa phủ. Hoa Thừa tướng cho nàng ăn di tâm tán, cho nàng thân phận tiểu thư Hoa gia, nghĩ mọi cách đem nàng gả vào Nam Dương Vương phủ, chính là muốn lợi dụng nàng liên hệ tin tức, kết quả không thể ngờ được chính là, lần đầu tiên đã bị Vương gia bắt được.

“Sư huynh, hiện tại huynh đã biết hết thảy, có muốn cùng ta đi vào để cứu nàng ra?”

Trác Ngôn cười chua xót, lắc đầu không nói gì.

Lạc Vũ thấy hần không chịu, có chút tức giận nói: “Sư huynh, mấy năm không gặp, trong lòng huynh cũng chỉ có Nam Dương Vương, chỉ nguyện ý làm việc cho hần mà không niệm tình đồng môn sao? Thật là uổng phí năm đó sư phó thương huynh như vậy.”

Trác Ngôn muốn mở miệng cãi lại, lại nghe Lạc Vũ nói: “Huynh nếu không chịu đi, ta liền đi một mình. Sư phó đã đợi nhiều năm như vậy, vô luận như thế nào, ta cũng muốn cứu nàng, làm sư phó sinh thời còn có thể nhìn thấy con gái.”

Dứt lời, Lạc Vũ khí vận đan điền muốn phi thân mà đi. Trác Ngôn vội vàng nói: “Lạc sư đệ chậm đã, Hoa Tường Dung đã không còn ở Hoa phủ.”

Lạc Vũ quay đầu lại, nghi hoặc nói: “Không còn ở Hoa phủ?”

Trác Ngôn nói: “Chẳng lẽ lúc đệ vào thành không có nghe nói chuyện Nam Dương Vương có một ái thiếp sao?”

Thấy Lạc Vũ lắc đầu, Trác Ngôn lại tiếp tục nói: “Hoa Tường Dung đã gả vào Nam Dương Vương phủ, hiện tại thân phận là thị thiếp của Nam Dương Vương”

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: gặp lên

Nghe được tin Hoa Tường Dung đã có gia đình, Lạc Vũ trong lòng run lên, trong lòng bỗng dưng có cảm giác khác thường.

“Hiện tại, nàng có khỏe không?”

Trong mắt Trác Ngôn hiện lên vẻ đau lòng, hần nhăn nhó cắn răng nói: “Vương gia luôn đề phòng nàng, cưới nàng vào phủ cũng là vì bị Hoàng Thượng và thái phi ép đến đường cùng. Vương gia đem nàng an trí ở Mai Viên, cho nàng làm ‘Tiện Thiếp’, bị người khác hãm hại, đệ nói nàng có thể khỏe không?”

Lạc Vũ mở to hai mắt nhìn, quả thực không thể tin được lời Trác Ngôn nói đều là thật sự, tim hần thất lại đau khổ vạn phần, cảm thấy trong lòng như là bị vũ khí sắc bén từng chút, từng chút một khắc vào tim. Im lặng một hồi lâu, hần mới nói: “Sư huynh, mang ta đi đến chỗ nàng xem nàng có khỏe không?”

“Không được, vương phủ được bảo vệ nghiêm ngặt, nếu bị người khác phát hiện, đến cái mạng nhỏ của ngươi cũng không giữ được. Hơn nữa là nửa đêm, dù sao cũng tránh bị nghi ngờ. Ta không phải lo cho đệ, mà là nàng thật sự đã không còn sức chịu đựng thêm chuyện gì. Lần trước đã chịu rồi, chỉ sợ lần này Vương gia không động đao mới là lạ.”

“Nhưng nếu ta không thấy được nàng thì làm sao cho nàng thuốc giải được?”

“Thuốc giải? Đệ có thuốc giải?” Trác Ngôn hưng phấn mà bắt lấy tay Lạc Vũ, nói: “Sống ba mươi năm, ta chưa bao giờ nghe qua có người có được thuốc giải của ... , đệ làm thế nào mà có được?”

Lạc Vũ thất vọng nói: “Thuốc này được chính tay sư phụ điều chế, ông đem hết một đời tâm huyết sưu tập thảo dược nhưng lại thiếu một loại thảo dược gọi là Mạn Tường Đằng. Trong tay đệ có thuốc giải tuy rằng nói có thể giải được nhưng lại trị được ngọn không trị được gốc, chỉ có thể kéo dài sinh mệnh, nhưng độc trong cơ thể lại không thể hoàn toàn mất đi, trừ khi có thể tìm được Mạn Tường Đằng, nếu không...”

Nghe thế, Trác Ngôn từ nét mặt mừng rỡ chuyển sang thất vọng tột cùng.

“Sư huynh, huynh dẫn ta đến gặp nàng đi, mặc kệ có như thế nào. Ta cũng phải xem bệnh cho nàng, cho nàng uống thuốc giải này trước đã.”

Trác Ngôn do dự một lát, sau đó gật đầu.

(Bên ngoài Mai Viên).

Trác Ngôn trốn ở trên cây, chờ người nhìn ánh sáng của nến phát ra từ bên trong vườn. Hắn không nghĩ tới, Hoa Tường Dung chính là Tiểu Sư muội mất tích nhiều năm của mình, không nghĩ tới nàng cùng Bình Dương Vương sẽ có chuyện liên quan, càng không nghĩ tới Hoa Thừa tướng ác độc như thế, vì đạt được mục đích của mình không từ mọi thủ đoạn, lại có thể cho nàng ăn di tâm tán.

Chính cái gọi là: Di tâm tán dễ tìm, giải được khó tìm.

Di tâm tán không chỉ có thể làm người đã quên chuyện quá khứ mà độc tố còn tích tụ ở trong cơ thể, ba năm không giải được độc, chất độc sẽ từ não vận hành đến toàn thân, đến lúc đó có là thần tiên cũng khó cứu chữa được.

Di tâm tán, nàng trúng loại độc nguy hiểm như vậy. Chẳng lẽ, hắn có thể tro mắt mà nhìn Hoa Tường Dung sự sống từng chút từng chút mà trôi đi sao?

Vào lúc này, Lạc Vũ cứ như vậy thần không biết quỷ không hay mà xuất hiện ở trước mặt Hoa Tường Dung,

Hoa Tường Dung sợ ngây người, nàng chớp chớp mắt, sau đó vỗ nhẹ vào mặt vài cái, mới dám tin tưởng đây là thật sự.

“Lạc đại phu, sao huynh lại đến đây?”

Lại một lần nữa thấy Hoa Tường Dung, Lạc Vũ xúc động: “Nàng lại gầy đi nhiều rồi.”

Trên mặt hắn mang vẻ thương tiếc nhưng lại làm ra vẻ tiêu sái đạm nhiên, cười nói: “Là ta trở về để xem bệnh mất trí nhớ của nàng. Lần trước sau khi trở về, ta cùng sư phó điều chế cho nàng chút thảo dược, có thể trợ giúp nàng khôi phục ký ức.”

“Có thật không. Cảm ơn huynh.” Lạc Vũ đưa thuốc cho Hoa Tường Dung.

Nàng đưa thuốc lên ngửi thử, ngạc nhiên nói: vốn dĩ cứ nghĩ thuốc là sẽ hôi, không thể ngờ thuốc này thơm đến vậy.”

“Thích là được, sau khi uống xong bảo đảm thuốc đến bệnh trừ.” Lạc Vũ nói, thỉnh thoảng nắm cánh tay Hoa Tường Dung.

Mới đầu, Hoa Tường Dung không biết hành động Lạc Vũ có ý gì. Nàng có chút mặt đỏ, chờ nàng hiểu rõ Lạc Vũ làm thế để bắt mạch giúp mình, liền điềm tĩnh đưa tay cho hắn.

Bởi vì đã từng bị thương nên độc tố tăng lên, đã chậm rãi đi vào lục phủ ngũ tạng, nếu không thể khống chế lập tức sẽ xâm nhập vào cốt tủy. Lạc Vũ dò ra hư thật, không nói hai lời, lập tức từ trong lòng ngực lấy ra một viên Duyên lăng đan nhét vào nàng trong miệng.

Duyên lăng đan có thể giảm bớt độc tố lan tràn. Nó đối với người luyện công có thể nói là thánh dược. Nó là dùng mười tám loại thảo dược quý hiếm phối chế mà thành, không nói đến quá trình luyện chế phức tạp, chính là nói tìm đủ mười tám loại dược này cũng tốn rất nhiều sức lực. Tự nhiên, hắn không thể cùng Hoa Tường Dung nói thêm vì sợ nàng sẽ hỏi, liền lừa nàng nói: “Rất tốt, rất tốt, thân thể nàng có chút hư nhược, ta vừa mới cho nàng ăn vào một viên bổ thuốc. Bây giờ, ta sẽ vận công bức hóa nó, làm nó ở trong cơ thể nàng nhanh chóng phát huy tác dụng.”

Nói xong, Lạc Vũ liền đỡ Hoa Tường Dung ngồi ở trên giường.

Hoa Tường Dung vừa mới đem giày cởi ra, chợt nghe một tiếng vang lớn ở ngoài cửa, cửa liền mở ra.

Hai người đang muốn vận công bức dược giết náy mình. Cả hai ngẩng đầu thì nhìn thấy Triệu Đoạt cau mày đứng ở cửa, đôi mắt hung ác nham hiểm nhìn qua hai người, tức khắc từ đáy lòng hắn nổi lên một trận sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: bắt gian

Lửa giận điên cuồng tuôn ra, Triệu Đoạt quả thực khó có thể hình dung tâm trạng của mình lúc này. Lúc ban đầu biết được tin tức này, hấn căn bản là không tin. Nhưng khi hấn một chân đá văng cửa, thấy đôi nam nữ đang ngồi ở trên giường, lòng tin của hấn đối với nàng lập tức tan rã.

Hoa Tường Dung ngồi ở trên giường, đồ ửng trên mặt chưa rút đi, lại nhìn bên cạnh, nam nhân kia lại mang một vẻ mặt thần nhiên. Lúc này, sự tức giận trong lòng Triệu Đoạt liền càng thêm lớn.

“Thật to gan, nàng dám gặp lên nam nhân ở Mai Viên của bản vương?” Triệu Đoạt nhú mày hét lớn, khí phách mười phần.

Hoa Tường Dung sùng sốt, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt lên: “Ta không có, Lạc đại phu là tới xem bệnh cho.”

Triệu Đoạt hừ lạnh một tiếng nói: “Xem bệnh? Nàng có bệnh gì, sao bản vương không biết? Rõ ràng là nàng cùng nam nhân lai lịch không rõ tại đây gặp lên, bị bản vương gặp được liền bịa đặt lý do để lừa gạt bản vương.”

Hoa Tường Dung biện giải nói: “Không phải, thật sự không phải, huynh ấy thật sự là đại phu, lúc trước ở phủ Thừa tướng huynh ấy đã từng xem bệnh cho ta.”

“Ngà? Nói như vậy, các người ở tướng phủ thì đã bắt đầu câu kết làm bậy, có đúng như vậy không?”

Nghĩ bọn họ đã từng ở Tướng phủ gần bó tương dựa, Triệu Đoạt liền càng cảm thấy không thoải mái. Hấn nhìn chăm chăm Hoa Tường Dung oán hận nói: “Ta thật là hồ đồ, thế nhưng lại tin tưởng một nữ nhân ai cũng có thể làm chồng như nàng, chẳng lẽ là lần trước máu xừ nữ của nàng là làm giả sao?”

“Nam Dương Vương, người không cần ngậm máu phun người!” Lạc Vũ nghe được lời nói của Triệu Đoạt, không kềm được giận dữ nói: “Ta cùng nàng thanh thanh bạch bạch, không có dơ bẩn như lời của người, người không cần nghi oan cho nàng mà hủy đi thanh danh của nàng.”

Nghe được Lạc Vũ bênh vực cho Hoa Tường Dung, Triệu Đoạt càng tức giận. Hấn nhú mày hét lớn nói: “Nam Dương Vương của ta không có chỗ cho người nói chuyện? Người đâu bắt nam nhân lại cho bản vương.”

Triệu Đoạt vừa dứt lời, lập tức từ ngoài cửa có vài tên thị vệ tiến vào, bao vây Lạc Vũ lại.

Lạc Vũ nhìn đám người đang tiến tới, cong cong khóe môi, đột nhiên nheo mắt ám tiến từ trong bay áo liền bay thẳng vào ngực của hai tên thị vệ. Hai tên thị vệ kia còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe “Phác” một tiếng, ám tiến liền đâm trúng ngực bọn họ. Tức khắc máu tươi văng khắp nơi, hai gã thị vệ sớm đã không còn hô hấp.

Những thị vệ khác vừa thấy, liền lập tức đồng loạt tiến lên, Lạc Vũ nhuyển kiếm bên hông đánh trái chấn phải, nhưng cuối cùng là bởi vì đối phương người đông thể mạnh, dần dần mà hấn có chút chống đỡ không được.

Hoa Tường Dung lần đầu tiên gặp qua trường hợp như vậy, mắt thấy hai người đã chết, lại nhìn thấy đao kiếm vây xung quanh Lạc Vũ. Nàng liền bị dọa, đứng ở góc tường hô to: “Dừng tay, không cần đánh nữa, Lạc đại phu, huynh đi nhanh đi, huynh không phải đối thủ của bọn họ!”

Triệu Đoạt đang quan sát trận chiến thì nghe thấy tiếng la của Hoa Tường Dung. Hấn quay đầu, thấy nàng kinh sợ mà nhìn chăm chăm Lạc Vũ. Bọn thị vệ mỗi lần đánh về hướng Lạc Vũ, nàng liền sẽ run rẩy một chút, Lạc Vũ mỗi lần tránh thoát một đao, mày của nàng mày đều sẽ buông lỏng một phần.

Nàng là lo lắng cho nam nhân kia sao? Nữ nhân này quả thực là to gan lớn mật, cư nhiên ở Mai Viên cùng nam nhân gặp lên, hoàn toàn không đem hấn để vào mắt. Hiện giờ, còn ở đây mà quan tâm an nguy của hấn.

Triệu Đoạt càng nghĩ thì càng xúc động muốn đi giết người. Tay hấn nắm chặt đến nỗi gân xanh cũng nổi lên.

Hấn vòng qua đám người đang đánh nhau, một tay đem Hoa Tường Dung bắt lại. Hoa Tường Dung hoảng sợ, vừa muốn kêu to, lại bị Triệu Đoạt bưng kín miệng, đem nàng khiêng trên vai từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Âm phòng

Hoa Tường Dung bị Triệu Đoạt khiêng trên vai, đầu nàng mơ màng, dạ dày nàng cuộn lại rất khó chịu.

Trong bóng đêm, Triệu Đoạt cứ như vậy khiêng nàng đi về phía trước. Hoa Tường Dung im lặng rất lâu nhưng lại sợ hãi trong lòng nàng cùng với thân thể lại cảm thấy không khỏe nên hai cái đùi cứ lung tung giãy giụa.

Triệu Đoạt cảm giác được thân thể nàng đang đang dần trượt xuống, ngay sau đó hấn liền nâng nàng cho nàng khỏi rơi xuống. Hành động này càng làm cho Hoa Tường Dung sợ hãi, nàng cho rằng hấn muốn đem nàng ném xuống nên lại hét ta và dùng móng tay cào lên lưng hấn.

Móng tay nàng giống như mèo nhỏ cào mạnh lên da thịt Triệu Đoạt. Triệu Đoạt nhin không được nhiều mày, ngay sau đó đánh vào móng nàng, lớn tiếng nói: “Nàng tốt nhất là nằm yên cho bốn vương, bằng không, bốn vương liền thật sự ném nàng xuống.”

Triệu Đoạt cứ như vậy khiêng Hoa Tường Dung đi vào một nơi mà ở Nam Dương Vương phủ ít người biết—— ám phòng.

Mở ra ám phòng đại môn, cây đuốc trên vách tường tự nhiên sáng lên chiếu sáng đường đi, Triệu Đoạt hít sâu một hơi nhìn về phía nơi xa u ám.

Hắn đã thật lâu đã không có tới nơi này, hắn chỉ nhớ người cuối cùng đi vào nơi này là một người tên Tư Không Hẫu. Người này là thám tử tình báo của nước láng giềng, trước nay vẫn luôn che giấu tung tích, sau một đêm đột nhập vào vương phủ thì Trác Ngôn bắt được rồi nhốt vào nơi này.

Lúc sau Triệu Đoạt tự mình khảo vấn Tư Không Hẫu, đánh đến roi đều gãy đứt, Tư Không Hẫu cũng không khai ra nửa chữ. Sau này, Triệu Đoạt bắt cha của Tư Không Hẫu đến. Tư Không Hẫu kia là hiếu tử, vừa thấy cha hắn, hắn liền lập tức nói ra toàn bộ những chuyện mà hắn biết.

Hiện giờ, lại một lần cánh cửa trần ngập huyết tinh lại được mở ra, ở trong lòng Triệu Đoạt cũng có chút phát run. Hắn vĩnh viễn không quên được cảnh tượng, hắn cầm bàn ủi được thiêu đỏ từng bước một hướng tới Tư Không Hẫu. Tư Không Hẫu theo bản năng cau mày, lại cắn chặt răng, cho đến khi bàn ủi sắt kia ở trước mặt hắn.

Không khí có chút ẩm ướt, từng khối gạch đều che kín rêu xanh, trong góc tường có một thùng nước, nước trong thùng đang từng giọt mà rỏ xuống. Trong phòng rất yên tĩnh, trong phòng thường xuyên truyền đến âm thanh của xích sắt, chờ nhiều người đến, toàn bộ những người đó đều là những người nghiêm hình khảo vấn cùng với âm thanh Tư Không Hẫu đau đớn nóng giận, biến thành từng đợt âm thanh kinh thiên động địa.

Chính là như vậy căn phòng trần ngập mùi máu tanh, hôm nay lại một lần nữa, không phải là bọn phản nước cũng không phải kẻ cấp mà chỉ là một nữ tử nhu nhược.

Hoa Tường Dung bị Triệu Đoạt buông xuống, ngay sau đó nghe được những âm thanh của roi sắt ,... . Nàng cảm thấy đầu choáng váng không đứng vững, cố sức đứng thẳng người nhưng lập tức hai chân nhũn ra, quả muốn ngã xuống trên mặt đất lạnh lẽo kia.

Nàng không biết đây là nơi nào, nhưng những lo lắng cứ không ngừng nảy ra trong lòng nàng. Nàng lạnh run nhìn quanh. Trên vách tường, ngoài gạch trên còn có xích, nơi nơi toàn là vết máu, tuy rằng sớm đã không còn hôi tanh, nhưng vẫn cho người ta có cảm giác lạnh lạnh.

Hoa Tường Dung lập tức ý thức được, nơi này là nhà tù, nếu số mạng không tốt nơi này cũng có thể biến thành một tử lao. Nhưng này đã làm gì sai? Tại sao lại muốn nhốt nàng ở đây?

Nàng hoảng loạn nhìn ở cọc gỗ bên ngoài đứng chấp tay đôi mắt như muốn hiện lên lời thỉnh cầu: “Vương gia, thả ta ra ngoài đi, ta không muốn ở lại nơi này.”

Triệu Đoạt đứng ở bên ngoài, cách cọc gỗ nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lùng, vốn đã không có những ngày xưa ôn nhu, ánh nhìn hoàn toàn như là một người xa lạ.

“Tiện nhân, còn nghĩ đến việc ra ngoài để gặp nam nhân kia sao? Ta khuyên nàng đừng có si tâm vọng tưởng nữa, ta nghĩ hiện tại hẳn ta đã thịt nát xương tan rồi.”

“Người đã làm gì huynh ấy rồi?” Huynh ấy là vô tội, sao người hại huynh ấy, vì cái gì?” Hoa Tường Dung kích động đưa tay bắt lấy cọc gỗ, có thể thấy được nàng dùng hết sức lực toàn thân để chất vấn Triệu Đoạt.

“Vào đến nơi này, người còn không thành thật? Kỹ nữ quả nhiên cũng là một kỹ nữ, vĩnh viễn cũng không thể làm c người khác xem trọng, thế nhưng muốn cấm sừng bốn vương, bốn vương còn chưa trị tội nàng, nàng còn bảo vệ hắn?”

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: phản bội

Hoa Tường Dung không màng đến bộ dáng chật vật, vội vàng nói: “Vương gia, ta cùng với Lạc đại phu thật sự không có gì.”

“Không có gì? Trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, ở trên giường lén lút lút, nàng tưởng bốn vương là người mù sao?” Triệu Đoạt nắm chặt tay, nhớ tới lúc hắn vừa mới phá cửa vào liền nhìn thấy Hoa Tường Dung cùng nam nhân kia đáng về hoàng hốt, hắn liền hận mình không thể giết người.

“Ta thật sự không có, Vương gia, xin người hãy tin tưởng ta, ta cùng Lạc đại phu là trong sạch, chúng ta cái gì cũng chưa làm qua!”

Triệu Đoạt neho đôi mắt lại, tỉ mỉ quan sát Hoa Tường Dung, hắn là muốn nhìn xem nàng có thể mạnh mẽ như tể nào, nhưng không ngờ Hoa Tường Dung kia ánh mắt kiên định, khiến hắn nhìn không ra chút sơ hở nào.

Hoặc là những lời nàng nói đều là sự thật? Triệu Đoạt bắt đầu có chút dao động, đây là lần đầu tiên hắn cãi nhau với Hoa Tường Dung mà lại có chút dao động. Hắn nghĩ, có lẽ là Đinh Lan các nàng mấy ngày gần đây không được sung ái, nên cố ý tìm ra khuyết điểm của nàng, cố tình mà an bài một tuồng kịch, sao đó đem hắn dẫn tới nơi này, sau đó gặp được như vậy một cảnh tượng như thế này. Những chuyện tính kế như vậy hắn gặp cũng không ít, như thế suy nghĩ ngược lại cũng hợp tình hợp lý.

Cùng lúc này ánh mắt hắn chuyển đến nhìn đôi chân của tới Hoa Tường Dung đôi chân không có mang giày, hắn liền không còn lý do nào để tin tưởng nàng.

Kia một đôi chân nhỏ nhắn, không có mang giày. Hiện giờ chứng cứ đều nói rõ Hoa Tường Dung không trinh, không có gì chứng minh mình trong sạch, kêu hắn làm như thế nào mà tin tưởng lời nàng nói là sự thật?

Hoa Tường Dung ý thức được Triệu Đoạt đang nhìn đôi chân của mình, cũng cúi đầu nhìn xuống chân của mình, khi phát hiện nàng đang đi chân trần, sắc mặt tức khắc trở nên trắng bệch, ánh mắt nàng không còn trong trẻo mà là sưng mù chiều chiều làm người khó có thể nhìn thấu.

Triệu Đoạt nhìn thấy phản ứng của Hoa Tường Dung liền lập tức nghĩ nàng có tật giật mi. Sắc mặt hắn lập tức trở nên lạnh lùng. Không khí lập tức đông lại lên.

“Bốn vương tự nhận đối với nàng không tệ, nàng lại làm ra những chuyện không biết xấu hổ này!”

Hoa Tường Dung nhìn biểu tình tức giận của Triệu Đoạt, đặc biệt là bàn tay hắn đang nắm lại làm cho các mạch máu đều nổi lên. Nàng biết lúc này nàng nói cái gì đi chăng nữa, hắn cũng sẽ không tin tưởng giống như lúc mới vừa mới vào phủ, hắn hoài nghi nàng. Hiện tại nàng cũng không giả thích mà chỉ đem thân mình rứt lại dựa vào góc.

“Như thế nào, không nói? Chột dạ hay là sợ hãi? Bốn vương nói cho nàng biết, đừng xem thường căn phòng nhỏ này, nàng nhìn xem bốn phía ghé hùm, thiết lạc bàn, đuổi gân triển, lăn nghiêng phạm là người tiến vào không chết cũng bị lột da. Hôm nay đợi bắt được nam nhân kia xử lý hắn xong, bốn vương lại đến xử trí nàng, những hình cụ này bốn vương đều muốn nàng đồng loạt thử qua!”

Nói xong, Triệu Đoạt đột nhiên vung tay áo, quyết tuyệt mà đi.

Trong mắt Hoa Tường Dung dâng lên một nỗi kinh sợ, vừa mới sự căm phẫn trong mắt hắn làm cho nàng cảm thấy thương tâm. Đột nhiên, nàng run lập cập, nghĩ lại lúc trước hắn dùng roi để quất nàng, nàng liền tin tưởng hắn nói là sẽ làm, đem những hình cụ này cho nàng thử qua một lần.

Tuyệt vọng lớn hơn với sợ hãi, nguyên lai ở hắn trong lòng, nàng trước sau chỉ là một kỹ tử ti tiện, hắn chưa bao giờ có một khắc tin tưởng nàng, cũng chưa từng có sự trung thành và tình yêu của nàng dành cho hắn.

Khóe miệng nàng nở ra một nụ cười khổ, trong mũi cảm thấy đau xót, một giọt lệ từ trong hốc mắt trào ra nàng dùng tay nhẹ nhàng mà lau nó. Khóe mắt kia cứ như âm thầm thể Lạc ngôn cầu nguyên.

Triệu Đoạt nổi giận đùng đùng mà từ ám phòng đi ra liền lập tức chạy tới Mai Viên, phát hiện một đám thị vệ bị đánh nằm lăn ra trên mặt đất, mà nam nhân cùng Hoa Tường Dung yêu đương vụng trộm lại không thấy bóng dáng đâu.

“Người đâu rồi?” Triệu Đoạt trừng mắt nhìn xung quanh làm cho bọn họ đều cảm thấy hoảng sợ.

Một cái thị vệ ôm bụng đau đớn nói: “Vương gia, chúng tiểu nhân làm việc không tốt, vốn dĩ chúng tiểu nhân đã bao vây người nọ, không ngờ Trác thị vệ nửa đường ra tay cứu giúp làm chúng tiểu nhân không kịp trở tay. Chúng tiểu nhân cấp bậc không cao bằng hắn, công phu lại không bằng hắn, cho nên l bọn họ đã trốn thoát”

“Người nói ai?” Triệu Đoạt mở to mắt, không dám tin tưởng vào lỗ tai hắn, vì thế lạnh giọng quát, “Người nói lại một lần nữa cho bốn vương, người cứu nam nhân kia là ai?”

Thị vệ kia nhìn ra trong mắt Triệu Đoạt có sát khí, do dự một chút, ấp a ấp úng mà trả lời: “Hồi Vương gia, là Trác Ngôn trác thị vệ.”

“Trác Ngôn?” Triệu Đoạt khó có thể tin mà nhìn thị vệ kia, trong lòng lửa giận sục sôi bùng bùng. Nữ nhân phản bội hắn, hiện tại thị vệ của hắn, người trong lòng hắn coi như bằng hữu Trác Ngôn cũng phản bội hắn, sao hắn có thể tiếp thu?

Triệu Đoạt tức giận, nhin không được mà khí vận đan điền, vượn tay chưởng làm cho thị vệ kia bay ra ngoài.

Ngay sau đó, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Triệu tập tất cả thị vệ trong phủ, trước khi trời sáng nhất định phải đem Trác Ngôn bắt trở về cho bốn vương.”

Một đêm chưa ngủ, Triệu Đoạt ở Thanh Hiên Các ngồi nằm khó an. Chuyện Hoa Tường Dung cùng Trác Ngôn phản bội như là một con rắn lớn, quấn lấy hắn ngực làm hắn cảm thấy hô hấp cũng khó khăn.

Nam nhân thần bí kia rốt cuộc là ai? Hoa Tường Dung cùng Trác Ngôn đều quen biết hắn, ba người bọn họ rốt cuộc có quan hệ như thế nào, bọn họ rốt cuộc có kế hoạch gì, vì cái gì lại đi vào Nam Dương Vương Phủ? Trong đầu Triệu Đoạt hồi tưởng lại tình cảnh năm đó cứu Trác Ngôn, không khỏi ở trong lòng thầm nghĩ: Trác Ngôn mấy năm trước đã vào vương phủ, Hoa Tường Dung vào phủ mới mấy tháng, mà nam nhân thần bí kia càng là chưa từng gặp qua, nếu ba người bọn họ là cùng một hội, sao lại trăm phương ngàn kế vào vương phủ, rốt cuộc mưu đồ gì đây?

Chương 54: thẩm vấn

Sắc trời dần dần sáng lên, ánh mặt trời xuyên các qua khe hở tiến vào thư phòng dần dần thay thế ánh nến. Triệu Đoạt dùng khuỷu tay chống ở trên bàn mà ngủ thiếp đi. Lúc này, từ ngoài cửa truyền đến bước chân. Hắn cảnh giác mà tỉnh dậy, thoáng chốc từ ánh mắt hẩn lộ ra vẻ âm u lạnh lẽo cùng lúc cũng có chút ảm áp, cảm xúc chậm rãi mà mâu thuẫn, hòa hợp.

“Khởi bẩm Vương gia, thuộc hạ đã tìm cả một đêm nhưng vẫn không thể tìm được tung tích của Trác thị vệ.” Người thị vệ quỳ ngoài phòng lo lắng nói: “Thuộc hạ bất tài, xin Vương gia trị tội.”

Triệu Đoạt chân mày co lại, hần tức giận lên, ngay sau đó đánh rơi giọt mực trong tay, làm mực văng vào giấy. Triệu Đoạt quay đầu lại, thỉnh thoảng phát hiện, trên vách tường người trên bức họa sớm bị nhiễm đen môi.

Gió bỗng thổi mạnh, xen vào cửa sổ thổi vào phòng, tùy ý mà đùa nghịch thổi bay những trang sách trên bàn, từ nhanh đến chậm, lời kéo trang sách xôn xao đùa nghịch. Trên bàn giấy khắp nơi bay loạn, nương theo sức gió mà bay lên.

Triệu Đoạt đôi mắt trước sau cứ chăm chú nhìn vào bức họa thiếu nữ ở trước mặt, mặc cho gió thổi loạn tóc của hắn, thổi qua môi mi. Bức họa của nàng có một nụ cười hút hồn có vài phần linh khí lại còn có chút hồn nhiên khiến người khác thật phải vấn vương.

Triệu Đoạt nhíu mày tạo thành một chữ “Xuyên”, bàn tay nắm chặt. Cuối cùng vẫn là không thể tha thứ cho sự phản bội của nàng, đặc biệt là nghĩ đến nàng toàn tâm toàn ý mà giữ gìn cho nam nhân thần bí kia. Trong lòng hắn như bị lửa thiêu đốt càng thiêu càng lớn.

Cửa Thanh Hiên Các mở ra, Triệu Đoạt chấp tay đi ra, trên mặt đầy vẻ uy nghiêm.

Thị vệ nghiêm mặt quỳ gối trước cửa để chờ trách phạt, thấy hắn đi ra cung kính nhỏ giọng nói: “Vương gia.”

“Đi theo bốn vương.”

Trong Âm phòng, Hoa Tường Dung để chân trần, ôm cánh tay ngồi ở trong góc suốt một đêm. Nơi này âm u ẩm ướt, khiến cho trên người Hoa Tường Dung vừa đau vừa ngứa, giống như bị cắn bởi hàng ngàn con kiến.

Gió đêm lạnh lẽo, thổi vào phòng, Hoa Tường Dung nhắm mắt lại, cố gắng để không nghe thấy tiếng sói tru giống như tiếng quỷ kêu rào rệu nhưng mà chính nàng cũng không biết nơi này đã chết bao nhiêu người, tồn tại bao nhiêu cô hồn dã quỷ.

Bao nhiêu đau đớn cùng sợ hãi tra tấn nàng nhưng nàng vẫn nỗ lực giữ bình tĩnh, hy vọng cho trời mau sáng. Mà sắc mặt nàng dần dần trở nên tái nhợt. Thân thể càng thêm suy yếu, nàng run rẩy giống như một con mèo nhỏ, nàng thật sự sợ hãi, nàng sợ đợi không được đến khi trời sáng.

Tiếng bước chân vang lên, càng lúc càng gần, thẳng đến nơi nàng bị giam, nàng vẫn là vô lực mở to mắt.

Triệu Đoạt nhìn Hoa Tường Dung, giữa đầu dựa vào tường, khuôn mặt nhỏ của nàng nhợt nhạt như tờ giấy. Hắn nghĩ đến đêm đông lạnh lẽo. Thì trong lòng phát sinh khoái cảm trả thù.

“Già chết sao?” Triệu Đoạt cười lạnh hỏi.

Hoa Tường Dung không muốn cử động, cũng không còn sức lực để cử động, nàng chỉ là nhân nhợt mà kéo kéo khóe miệng mà tiếp tục chịu đựng toàn thân bị đau đớn.

Cứ như vậy bị làm lơ? Có thể thấy được, nữ nhân này còn không biết chính mình đã phạm phải một lỗi không thể tha thứ, hay căn bản nàng không đem hắn để trong mắt.

Triệu Đoạt nghiêng răng nhìn nàng, chỉ hận là không thể hủy hoại nàng: “Người đâu, đánh thức nàng ta vậy.”

Cứ thể nước lạnh như từ trên trời mà giáng xuống người Hoa Tường Dung, nàng cảm thấy cả người giống như rơi vào một động băng lạnh đến thấu xương. Nàng mở mắt nhìn Triệu Đoạt.

Triệu Đoạt nhăn mày, lạnh nhạt nói: “Không cần dùng ánh mắt này nhìn bốn vương, nếu nàng còn chờ mong bốn vương sẽ tha thứ cho nàng thì hãy tỉnh mộng đi.”

Đúng vậy, là nàng không thanh tỉnh a. Triệu Đoạt sao có thể đối xử tốt với nàng được? Đã có lúc hắn ôn nhu cũng là bởi vì hắn muốn nàng. Trong lòng nàng nếu muốn Triệu Đoạt đối tốt với nàng thì chắc nàng chỉ đối lại sự thất vọng. Hiện tại, trong đầu nàng chẳng còn dám nghĩ đến tình cảm của nàng cùng Triệu Đoạt nữa, nàng chỉ cần biết tin tức của Lạc Vũ, dù sao thì hắn cũng vì nàng mà bị liên lụy, nếu hắn có bất trắc gì nàng sẽ vì vậy mà ái ngại cả

đòi.

Nghĩ đến đây, Hoa Tường Dung bỗng giật mình, lại cảm thấy cảm giác đau đớn chột ủa đến, tức khắc mồ hôi lạnh hòa cùng nước cùng nhau chảy xuống. Nàng cố nén đau, cắn răng hỏi: “Lạc đại phu, Lạc đại phu huynh ấy”

Nghe được Hoa Tường Dung vừa tỉnh đã hỏi tới nam nhân kia, Triệu Đoạt liền tức giận. Hắn hừ lạnh một tiếng nói: “Tiện nhân, nàng vừa tỉnh dậy đã hỏi đến hắn sao không lo cho bản thân nàng còn khó giữ? Được, bản vương nói cho nàng biết, hắn đã bị bản vương băm thành thịt nát, vĩnh không siêu sinh.”

“Cái gì!” Hoa Tường Dung mở to hai mắt nhìn, dù như thế nào cũng không dám tin tưởng đây là thật sự, nhất thời khí huyết dâng lên, hô hấp cứng lại, ngất đi.

“Đánh thức nàng ta !” Triệu Đoạt vô tình nói, bọn thị vệ không dám chậm trễ, lại dùng nước đánh thức Hoa Tường Dung.

Hoa Tường Dung tỉnh dậy, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, mơ hồ không rõ mà nói: “Lạc đại phu là vô tội, nếu là bởi vì ta mà chịu khổ, ta chẳng phải là vĩnh viễn tây không được tội này này hay sao.”

“Đúng vậy, nàng như thế nào tẩy được tội? Nàng thông đồng cùng người khác, hợp mưu tiến vào Nam Dương Vương phủ, ý đồ gây rối, lại còn không biết xấu hổ, làm ta phải hổ thẹn, nàng còn tưởng rửa sạch cái gì?”

.” Triệu Đoạt run rẩy mà gầm nhẹ, “Hoa Tường Dung, bản vương khuyên nàng nên thành thật, nàng cùng nam nhân thân bí kia còn Trác Ngôn rút cuộc có âm mưu gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Dụng hình

Hoa Tường Dung nghe được vừa kinh ngạc vừa tức giận nói: “Thì ra trước giờ trong mắt ngươi, ta chính là một tội tệ như vậy, ngay từ đầu ngươi chưa bao giờ tin tưởng ta, ngươi có thể đối xử với ta như thế nào cũng được, ta sẽ không oán dù chỉ nửa lời, cho dù là ông trời không có mắt, khiến ta thân đi đến Tu La địa ngục, ta cũng sẽ không có nửa phần khiếp đảm.

Nhưng Lạc đại phu huynh ấy thực sự là vô tội, ngươi đã không chịu phân trắng đen rõ ràng, giờ lại liên lụy đến cả Trác thị vệ. Nam Dương Vương, thực ra lương tâm ngươi để ở đâu? Trác thị vệ huynh ấy đã vì ngươi mà vào sinh ra tử sao ngươi có thể hoài nghi huynh ấy như vậy chứ!”

Sau khi nói hết những gì ở trong lòng, nàng run rẩy lui về sau vài bước, đau lòng mà nói: “Thật đáng buồn cười, uống phỉ ta vẫn luôn sùng bái ngươi, yêu say đắm ngươi, cho rằng ngươi là một người đáng để ta nương tựa, là một bậc anh hùng, không nghĩ tới ngươi lại là một loại người vô si như vậy. Là do ta ngu ngốc đã nhìn lầm ngươi .Nam Dương Vương, từ giờ trở đi, ta với ngươi không còn gì để nói , ta hận ngươi.”

“Nàng hận bản vương? Nếu không phải là nàng một mực đòi gả cho bản vương, bản vương lại làm sao có thể mất đi cơ hội lấy Mi Nhi chứ? Mai Viên vốn dĩ là dành cho Mi Nhi, lại bị nàng cướp lấy.

Chuyện của nàng và Bình Dương Vương ta còn chưa tính đến, giờ lại để bản vương phát hiện nàng cùng họ Lạc còn có Trác Ngôn mưu đồ gây rối, nàng nói, bản vương làm sao có thể không hận nàng? Hoa Tường Dung, nàng không nên thử thách lòng kiên nhẫn của bản vương. Ta hỏi nàng , nàng cùng họ Lạc còn có Trác Ngôn đến là có mưu đồ gì?”

Hoa Tường Dung hoàn toàn tuyệt vọng, đau đớn trên người dù có đau đến đâu thì cũng chẳng bằng nỗi đau của trái tim nỗi đau như dao cắt. Nàng lạnh lùng cười, buồn bã mà tuyệt mỹ, nhìn thấy vẻ mặt thê lương này của nàng càng khiến người ta không thể quên được.

Triệu Đoạt hẳn không biết vì cái gì mà lòng có một chút dao động. Nhưng hắn làm sao có thể dao động được? Hắn đường đường là Nam Dương Vương, đối nữ nhân phản bội hắn một chút nương tay cũng không có, hắn như thế nào mà cho phép lòng mình dao động? Hắn lạnh giọng quát: “Nàng có nói hay là không?”

“Muốn ghép tội thì sợ gì không có lí do? Ngươi nghĩ ta có mưu đồ gì cứ xem như là ta có mưu đồ đó đi, dù sao ta hiện giờ thứ gì cũng không có, cái gì đều không để bụng.”

Hoa Tường Dung cứ như vậy làm cho Triệu Đoạt tức giận, hắn là không quen nhìn nàng ta với pho bộ dáng như thế này, hắn chính là không thích nàng ta có loại thái độ này, vì thế nghiêng răng nói: “Được, một khi đã như vậy thì đừng trách sao bản vương không khách khí với nàng.”

Hoa Tường Dung cũng nào chịu thua ánh mắt quật cường mà nhìn hắn

không khí cứ như vậy càng ngày càng lạnh.

Triệu Đoạt mặt lạnh như băng nói: “Thiên đường có đường nàng không đi, địa ngục không cửa nàng lại muốn vào! Hoa Tường Dung nàng đừng trách bốn vương không cho nàng cơ hội, bốn vương đã cho nàng cơ hội là do nàng không biết nắm bắt. Nếu đã như vậy, xem ra bốn vương không thể không dụng hình. Người đâu, để nàng ngồi lên ghế hùm.”

Vừa dứt lời, liền có mấy tên thị vệ đến để hành hình. Triệu Đoạt tỉnh tê mà quan sát thần sắc của Hoa Tường Dung, hẳn cho rằng Hoa Tường Dung chỉ là một nữ nhi yếu đuối, nhất định sẽ sợ đến tội gì cũng nhận. Nhưng điều làm hắn không ngờ là Hoa Tường Dung chỉ là nhú nhú mày, sắc mặt không có vẻ gì thể hiện sự sợ hãi.

Triệu Đoạt trong lòng buồn bực, chính là tên đã trên đây, lại không thể không phát, vì thế gằn dữ hét: “Gia hình!”

Vài tên thị vệ đem Hoa Tường Dung áp lên ghế hùm, để cho nàng ngồi ở mặt trên, một người thị vệ đem nửa người trên của nàng ấn thẳng xuống góc cùng bảo trì của hoành ghế, tiếp theo lại đem nàng trói gô ở trên hình cụ, để ngừa nàng gãy giữa. Tiếp theo, hai chân nàng cũng bị trói rồi đặt lên trên ghế, để cho hai chân nàng thẳng tắp mà hướng về phía trước.

Sau khi làm xong hết thảy, vài tên thị vệ đứng qua một bên. Triệu Đoạt nhìn Hoa Tường Dung yếu đuối mong manh, lại chuyển mắt nhìn nhìn bên kia ghế hùm bên kia sớm đã chuẩn bị mấy hòn đá, trong mắt lộ ra một tia âm ngoan: “Hoa Tường Dung, đây là cơ hội cuối cùng của, nàng có nói hay không?”

Hoa Tường Dung cắn chặt răng, mắt ôm hận mà nhìn Triệu Đoạt, nhưng lại không rên một tiếng.

“Dụng hình!” Hắn nói một cách quyết tuyệt. Bọn thị vệ vừa thấy Triệu Đoạt căn bản không có ý dừng lại, không thể không bê ta một cục đá, lót ở dưới chân Hoa Tường Dung.

“A!” Âm trong phòng vang lên tiếng la hét đau đớn của Hoa Tường Dung, nghe giống như tiếng kêu gào điên cuồng của sư tử, lại như tiếng hú của sói. Mồ hôi ở trong nháy mắt chảy ra, giống như nước mưa chảy xuống hòa với nước mắt của nàng.

“Nói hay không? Nàng rốt cuộc có nói hay không?” Triệu Đoạt trừng mắt rống lên trong tức giận. Hắn không tin, nàng miệng có thể cứng như thế, cho dù là dụng hình, nàng cũng không mở miệng.

Hoa Tường Dung suy yếu mà ngẩng đầu, nhìn Triệu Đoạt đậm đậm cười, sau đó liền nhắm mắt, nhắm mắt tiếp tục chịu đựng đau đớn.

Lại là biểu tình đáng chết này, Triệu Đoạt phẫn hận mà căn răng: “Hảo, hảo, hảo, nói cho nàng biết nàng có bao nhiêu đam mê, bốn vương liền ban cho nàng bao nhiêu thống khổ, bốn vương muốn nhìn xem rốt cuộc nàng có bao nhiêu cốt khí! Tiếp tục, thêm một cục đá.”

“Vương gia”

Bởi vì thân phận Hoa Tường Dung, bọn thị vệ sôi nổi suy đoán Triệu Đoạt bất quá là muốn giáo huấn nàng một chút thôi, cho nên do dự không dám tiến lên. Trong đó một vị thị vệ nói: “Vương gia, hình phạt này đến nam nhân còn không chịu nổi, phụ nhân thân kiều thể nhược, sao có thể chịu đựng?”

Triệu Đoạt quay đầu, lạnh lùng nhìn Hoa Tường Dung, thấy nàng không dao động chút nào vẫn cứng đầu mà không chịu khuất phục, liền cũng không hề khoan dung, căn răng quát to: “Thêm!”

Bởi vì đầu gối không thể cong lại, hai chân Hoa Tường Dung phi thường đau đớn, mà đôi tay nàng bị trói ra sau lưng, hai chân cũng bị trói lại, cho nên căn bản không thể phản kháng, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn một hòn đá lại được thêm dưới gót chân.

Bọn thị vệ thật cẩn thận nhắc chân Hoa Tường Dung lên và để thêm một hòn đá dưới chân nàng. Mỗi lần hòn đá nhích vào thêm một chút, Hoa Tường Dung đều sẽ thống khổ mà la lên, mà toàn thân nàng cũng sẽ run lên thêm một chút.

Sau một lúc lâu, kia hòn đá mới nhích đến một nửa, mà người bọn thị vệ sớm đã đầy mồ hôi. Mọi người đều nặng nề hô hấp, động tác cực kỳ cẩn thận, bọn họ biết rõ loại này hình phạt có khả năng tạo thành tàn tật, nếu không cẩn thận nữ nhân trước mắt sẽ xong đời.

Triệu Đoạt cau mày, đối với động tác thông thả của bọn thị vệ thập phần bất mãn: “Các ngươi đang làm gì? Chẳng lẽ là đang muốn biểu diễn tiết mục thương hoa tiết ngọc sao?”

Nói xong, không đợi bọn thị vệ giải thích, hắn liền vận dụng nội lực, đánh một chương làm cho hòn đá bị đẩy vào.

Chân bộ đột nhiên bị lót càng đau tê tâm phế liệt, Hoa Tường Dung căn răng kêu to giống như đôi chân đang bị cắt rời ra khỏi người nàng.

Triệu Đoạt nhìn bộ dạng thống khổ của nàng, hẳn làm không rõ ràng lắm đây là làm sao vậy. Trước kia, thời điểm hắn xem người khác chịu hình thì trong lòng luôn luôn bình thản mà hôm nay, trong lòng có một chút cảm giác khác thường.

Nhưng hắn không có thời gian cẩn thận cân nhắc, chỉ cho đây là một loại kích động khi sắp đạt được kết quả vì thế lớn tiếng quát: “Nàng rốt cuộc có nói hay không?”

Hoa Tường Dung suy yếu mà nhìn Triệu Đoạt, nàng miễn cưỡng mở miệng nhưng âm thanh cực nhỏ làm người khác không thể nghe được nàng đang nói cái gì.

Triệu Đoạt nhú mày, nhìn môi nàng lúc đóng lúc mở thì không khỏi hoảng hốt. Hắn phát hiện hẳn cư nhiên lại sợ hãi, hẳn sợ từ miệng nàng nghe được những điều mà hắn không muốn nghe cho dù đó là sự thật.

Từ khi nào, chính mình lại để ý đến nàng như vậy, thậm chí thà rằng nàng lừa hấn, hấn cũng không muốn nghe nàng thừa nhận nàng và nam nhân thần bí kia có tư tình, không muốn nghe nàng chính miệng nói ra nàng cùng nam nhân thần bí còn có Trác Ngôn có liên quan.

Hắn chậm rãi đến gần nàng, nhẹ nhàng chạm đến nàng khuôn mặt, duyên dáng tinh xảo từng chút từng chút mà chạm. Hắn nhìn nàng một cách nghiêm túc, đôi mắt hấn sâu không thấy đáy làm cho người khác nhìn vào sẽ nghĩ rằng hấn yêu say đắm nàng.

Nhưng mà, trong khoảnh khắc này, bỗng nhiên hấn lại nắm nàng cằm, dùng sức nâng cằm nàng lên khiến cho nàng phải đối diện với hấn.

“Nàng vừa mới nói gì đó? Lớn tiếng một chút!”

Cầm Hoa Tường Dung bị Triệu Đoạt dùng sức nắm liền đỏ lên. Một vài sợi tóc ướt dán lên gương mặt nàng, mồ hôi theo tóc chảy xuống trong rất chật vật. Khóe miệng nàng nở ra một nụ cười trào phúng: “Người muốn biết, ta càng không nói để cho người tức chết? Ha hả, nhìn người tức giận, ta thật là cao hứng, người nghe rõ, ta hận người, ta hận người, ta hận người”

“Nàng dám dám trêu chọc bốn vương?” Triệu Đoạt hoàn toàn bị chọc giận, sao nàng dám làm như vậy? Trong lòng hấn tuyệt đối không cho phép bất cứ một ai miệt thị, châm chọc, lừa gạt cùng cười nhạo hấn. Hấn sao có thể sự vô tri cùng khiêu khích của nàng?

Hắn phần nộ mà nắm tóc Hoa Tường Dung kéo mạnh về phía trước. Hấn híp mắt, tinh tế mà nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra mấy chữ: “Nàng muốn chết?”

Hơi thở thô bạo của hấn ngày càng đậm tán ở trong không khí, làm người cảm thấy hô hấp càng thêm khó khăn.

“Ha hả, ha hả a người quả nhiên tức giận” Hoa Tường Dung nhìn Triệu Đoạt, trong mắt nàng mênh mông nước mắt tựa như sương mù. Bỗng nhiên, nàng lại cười ha ha lên, nước mắt càng rơi điên cuồng: “Nhìn người thật buồn cười, không nghĩ tới, đường đường Nam Dương Vương cũng sẽ bị dắt mũi, ta thật không biết có phải là vinh hạnh của ta không đây”

Triệu Đoạt nhìn trong mắt Hoa Tường Dung có chứa lệ quang, tuy rằng nàng đang cười, nhưng lại lộ ra sự tuyệt vọng. Hấn thật sự có chút đau lòng. Nhưng mà, tay nàng bị nam nhân kia nắm qua, môi bị nam nhân kia hôn qua, toàn thân trên dưới đều bị nam nhân chạm qua. Hấn nghĩ sự phản bội của nàng liền không thể khống chế sự giận trong lòng.

“Đem thiết lạc lại đây!”

Triệu Đoạt ra lệnh một tiếng, bọn thị vệ liền hoảng sợ lại không tự chủ được mà lui về sau một bước.

“Như thế nào? Các người đều bị nàng mua chuộc, hay là bị bộ dáng hồ mị của nàng mê hoặc nên không nghe lệnh của bốn vương? Tốt thôi, các người không lấy, bốn vương tự mình đi lấy.”

Lửa giận cuối cùng che lấp lý trí, Triệu Đoạt buông Hoa Tường Dung ra, đi đến thiết lạc bàn, cầm lấy cây sắt ở trong lò than đến trước mặt Hoa Tường Dung, như là ở nhắc nhở nàng hình phạt có bao nhiêu tàn khốc.

Hoa Tường Dung nhìn cây sắt bị đốt đến nóng đỏ thì trong lòng căng thẳng, môi nhin không được run rẩy một chút. Triệu Đoạt từng bước một về phía nàng tới gần, nàng tựa hồ đã có thể cảm nhận được sức nóng của cây sắt kia.

Nàng theo bản năng lùi về sau nhưng đã không có đường lui, sợ hãi xâm nhập nàng ý chí, nàng thấp giọng ní non: “Không cần, không cần đối với ta như vậy, không cần”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: thiết lạc

Triệu Đoạt trong mắt lóe quả tuyệt, từng bước một mà bước tới Hoa Tường Dung.

Trong mắt Hoa Tường Dung tràn đầy sợ hãi, nàng hoàn toàn bị thiết lạc kia làm cho sợ hãi. Nàng theo bản năng mà lùi về phía sau đến khi đụng và bức tường, nhưng nàng vẫn tiếp tục bước lùi, hận bản thân sao lại không có khả năng đi xuyên tường để thoát khỏi nhà giam, rồi xa cái nơi nguy hiểm này.

Nét mặt của Triệu Đoạt không có vẻ thương tiếc một chút nào, hấn thậm còn cảm thiết lạc đưa đến trước mặt nàng chính là cố ý làm nàng cảm thụ được độ nóng của thiết lạc.

“Nàng khẳng định muốn lừa gạt bốn vương sao? Vì bảo vệ Trác Ngôn? Tên họ Lạc kia đã chết, nếu nàng còn không nói thật thì bốn vương sẽ lập tức giết chết Trác Ngôn.”

Nghe vậy, Hoa Tường Dung ngăn cả người, lâm vào sợ hãi nàng đột nhiên nhớ tới, Lạc đại phu đã chết, chết như thế nào nàng cũng không rõ đến cả xác cũng chẳng thấy. Hiện tại, hẳn lại muốn giết Trác Ngôn, hẳn thực sự muốn nàng cả đời phải sống trong sự hối hận.

Hoa Tường Dung tuyệt vọng mà nhìn Triệu Đoạt, hiện giờ đối với nàng hẳn đã không còn là người mà nàng hết lòng yêu thương. Trong lòng nàng bao nhiêu kỉ niệm, niềm tin cũng coi như là hoàn toàn sụp đổ, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, cười ha ha.

“Nàng cười cái gì? Phạm phải tội nặng như thế mà còn cười sao?” Triệu Đoạt vừa nói vừa quơ quơ thiết lạc trong tay hẳn.

“Ta cười, ta đương nhiên muốn cười, ta cười người là đồ ngốc, cười người là cái kẻ đáng thương, ta cùng Lạc đại phu chúng ta chính là ở bên nhau thân thiết, thì thế nào?”

Không chờ Hoa Tường Dung nói xong, Triệu Đoạt đã vung bàn tay lên, tấn nàng. Bang mà một thanh âm vang lên.

Dấu tay của Triệu Đoạt in trên khuôn mặt tái nhợt của nàng, một vết máu liền xuất hiện ở khóe miệng.

Hoa Tường Dung che lại sung đỏ trên mặt, trong mắt ngậm nước, cười càng thêm dữ dội: “Người đánh ta? Cho dù người đánh ta cũng không thể thay đổi sự thật. Nói cho người biết, ta căn bản không coi người ra gì, ta gả cho người, cũng bất quá là vì cái danh hào thôi, người mà ta yêu chính là Lạc Vũ, là người mà đã bị người giết chết, Lạc Vũ”

Lòng Triệu Đoạt như bị thứ gì đó đâm trúng, tiếng cười Hoa Tường Dung làm hẳn cảm thấy như bị chìm vào trong nước, hô hấp khó khăn.

Hắn trừng mắt, hét lên như một con sư tử hung hãn: “Im miệng! Im miệng! Nàng im miệng! Hoa Tường Dung, ta không được nàng nói nữa, nàng không được nói nữa”

“Không cho ta nói, trừ phi giết ta. Người là Vương gia, Nam Dương Vương trong tay có trọng quyền muốn giết một người đơn giản như nghiền chết một con kiến, chỉ cần người hạ lệnh một tiếng ta cũng chỉ là quỷ dưới đao của người. Nhưng mà cho dù là như thế này, người cũng quản không được ta, ta tới rồi âm tào địa phủ cũng muốn nói, ta vĩnh không siêu sinh cũng sẽ nói”

“Hoa Tường Dung, nàng muốn chết, bốn vương sẽ thành toàn cho nàng!” Triệu Đoạt bị Hoa Tường Dung chọc cho tức giận đưa tay bóp cổ nàng.

Hoa Tường Dung theo bản năng mà giãy giụa một chút, vậy mà có thể thoát khỏi tay hẳn, thuận thế quay người đi, không cho hẳn có cơ hội chạm vào người nàng. Triệu Đoạt dùng chút sức quần áo của nàng liền bị rách.

Da thịt trắng như tuyết như ẩn như hiện, Triệu Đoạt lạnh lùng nhìn một mảnh cánh xuân. Bàn tay hẳn du tẩu trên da thịt của nàng: “Hắn, chính là như vậy chạm vào nàng?”

Hoa Tường Dung trong lòng đau xót chịu đựng không cho nước mắt chảy ra, cắn đôi môi run rẩy vẫn không hé răng.

Triệu Đoạt tiếp tục hẳn động tác, ánh mắt nghiêm túc mà thâm trầm: “Hắn hôn qua nơi này của nàng? Nơi này? Hay là nơi này?”

Hoa Tường Dung chán ghét nhắm mắt, mặc cho hẳn nhục nhã. Bỗng nhiên, Triệu Đoạt neho mắt trong mắt sâu thăm hàn quang. Tiếp theo, một tay cầm thiết lạc đặt lên lưng Hoa Tường Dung.

“A!!!” Một làn khói trắng bay lên, trong ám phòng tràn ngập một tiếng kêu thảm. Dưới thiết lạc làn da trắng nõn đã co rút lại, nhăn thành một mảnh, nơi đó còn chảy ra vài vết máu, bên ngoài còn vài cạnh cháy đen.

Hoa Tường Dung không thể chịu nổi khổ hình sớm đã ngắt đi, toàn thân quần áo bị mồ hôi làm ướt, cơ hồ toàn bộ dán vào thân thể nàng phác họa ra đường cong là lướt.

“Vương gia, lỗi tai phu nhân đã đổ máu”

Triệu Đoạt nghe vậy, đem ánh mắt dừng ở trên lỗi tai Hoa Tường Dung, quả nhiên nhìn thấy máu đỏ trong lỗi tay nàng chảy ra. Trong lòng hẳn hiểu rõ, là vừa rồi mình dùng lực quá nặng, một cái tát roi xuống làm lỗi tai nàng bị thương.

Nhưng là do nàng gieo gió gặt bão, là nàng phản bội trước đều là do nàng, đều là do nàng

Triệu Đoạt nhìn Hoa Tường Dung, hừ lạnh một tiếng nói: “Làm cho nàng tỉnh, bốn vương muốn tiếp tục hỏi chuyện.”

“Vương gia”

Thị vệ vẻ mặt khó xử mà nhỏ giọng nhắc nhở: “Phu nhân thân mình gầy yếu, chỉ sợ”

Triệu Đoạt bất mãn mà nhìn thị vệ, uy nghiêm nói: “Sợ cái gì? Nàng còn không chết được, các người hãy làm nàng tỉnh đi.”

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng chân. Triệu Đoạt vội vàng mà nhẹ nhàng quay đầu lại thấy Vương công công.

Ngay sau đó, hẳn không kiên nhẫn hỏi: “Chuyện gì? Đã bắt được Trác Ngôn sao?”

Vương công công nhân cơ hội liếc mắt qua Hoa Tường Dung một cái, lại bị bộ dạng chất vật của Hoa Tường Dung dọa sợ. Ông hấn ỏn định tâm thần, lắ đầu, lớn tiếng nói: “Khởi bẩm Vương gia, Mi Nhi tiểu thư tới.”

“Mi Nhi?” Triệu Đoạt tâm tình tối tăm rớt cuộc có một tia sung sướng, hấn liếc nhìn Hoa Tường Dung một cái, ngay sau đó sửa sang lại quần áo, lạnh lùng mà hừ một tiếng, phát tay áo bỏ đi. Vương công công thấy Triệu Đoạt đi xa mới nhẹ nhàng mà tới gần Hoa Tường Dung, vưon một bàn tay đặt ở mũi nàng để thăm dò hơi thở. Ông cảm nhận được nàng mỏng manh hô hấp, mới thu hồi ngón tay, một đường chạy theo phía sau Triệu Đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: nhỏ nhỏ đoạt

Đón khách cư là nơi chiêu đãi khách của Nam Dương Vương phủ, bọn hạ nhân sau khi dâng trà liền đi ra ngoài, chỉ còn một mình Mi Nhi ở trong phòng chờ Triệu Đoạt.

Trên người Mi Nhi mặc một bộ váy áo màu hồng nhạt, lắ lắ mà dựa vào cửa sổ lại đem cửa sổ mở ra thẳng đến khi thấy Triệu Đoạt vội vàng mà đến lúc này mới an tâm đóng cửa sổ lắ như không có việc gì mà ngồi lên trên ghế, uống trà.

“Mi Nhi, Mi Nhi” người còn chưa vào nhà mà đã vội vàng kêu gọi. Mi Nhi hí hí mắt, ngay sau đó liền nở ra nụ cười tươi sáng, đặt ly trà xuống bàn đứng dậy đi ra ngoài.

“Đoạt ca ca”

“Mi Nhi” Triệu Đoạt đẩy cửa tiến vào, thấy Mi Nhi một thân hồng nhạt, nhanh chóng ôm nàng vào trong lòng ngực, không đợi nàng lại mở miệng, liền hôn xuống.

Vương công công vốn dĩ đi theo phía sau Triệu Đoạt phía sau, còn chưa bước vào liền nhìn thấy một màn kia, lập tức thức thời đi ra ngoài đóng cửa lại.

Triệu Đoạt đem Mi Nhi đề ở trên tường, dùng sức cắn từ khóe mắt đến bên môi, lại từ bên môi đến cổ.

Dục vọng bị đè nén trong thời gian dài bởi vì thân hình mềm mại kia mà sinh sôi. Mùi hương nhàn nhạt, da thịt mềm mại ấm áp đều làm cho Triệu Đoạt cơ hồ không thể khống chế.

“Mi Nhi, sao muội lại tới đây?” Triệu Đoạt một bên hỏi, một bên không ngừng hôn nàng giống như chỉ cần buông lỏng tay người trong ngực sẽ hóa thành làn khói mà bay đi.

“Đoạt ca ca, huynh phải giúp muội, phải giúp muội” Mi Nhi một bên nói, một bên chảy nước mắt.

Triệu Đoạt thấy nàng chua xót, lập tức buông ra nàng, thấp thỏm gấp nói: “Thực xin lỗi, Mi Nhi, mấy ngày này ta có chút vội, trong phủ xảy ra chút chuyện, cho nên mới trì hoãn chuyện của muội. Bất quá ta đã phái người đi giám thị Hoa phủ, một khi có cơ hội, ta nhất định sẽ ngăn cản hôn sự của muội cùng Hoa Bẩm Hiến.”

“Đoạt ca ca, muội”

Mi Nhi gắ gao lôi kéo váy áo của Triệu Đoạt.

Triệu Đoạt lại không cho Mi Nhi nói, mà là vưon một ngón tay đề ở trên môi nàng, nghiêm túc nói: “Mi Nhi, muội đừng nói nữa, ta nói giúp muội, liền nhất định sẽ làm được. Ta nói sẽ thay muội dẹp đi tất cả chướng ngại, ta sẽ không quên đâu.”

Mi Nhi lắ đầu, vội la lên: “Đoạt ca ca”

“Mi Nhi, cho ta được không?” Âm thanh của Triệu Đoạt mềm nhẹ tựa như thỉnh cầu, nhưng hấn lại không cho Mi Nhi cơ hội lựa chọn, trực tiếp dùng miệng phong bế miệng nàng, dùng tay xốc váy áo của nàng lên, dùng tay đi vào tiện đã tùy ý xoa nắn.

Hai người lắ lên giường lớn, Triệu Đoạt cỡi xuống ngọc quan, vẫn không quên kéo xuống màn lụa.

Hấn nằm ở trên người nàng, điên cuồng đòi lấy. Trên giường, chấn mỏng nhắ lại thành một mảnh, quần áo bị vứ ở bốn phía trong rất hỗn độn. Tiếng thờ dắc và rên rỉ hòa chung vào nhau.

Hết thấy chậm rãi trôi qua, Triệu Đoạt đình chỉ động tác, Triệu Đoạt nằm cạnh Mi Nhi thở hổn hển rồi lại đem Mi Nhi ôm vào trong lòng ngực.

Bỗng nhiên, Mi Nhi nhú nhú mảy, đột nhiên đẩy ra hấn, ngồi dậy nỏn khan không ngừng.

Triệu Đoạt khẩn trương mà ngồi dậy theo, một bên vỗ lên lưng nàng, một bên quan tâm hỏi: “Làm sao vậy? Không thoải mái sao? Có muốn ta gọi người đến hay không?”

Mi Nhi nghe vậy, lắc lắc đầu: “Không cần, muội chính là người được huynh ‘cái kia’, cảm thấy có chút tanh thôi.”

Nói xong, Mi Nhi mặt thề nhưng có chút đỏ.

Triệu Đoạt nhìn Mi Nhi, bỗng nhiên lại nhớ tới Hoa Tường Dung đang ở ám phòng. Nàng cũng là như vậy đẹp a, đặc biệt là lúc mặt đỏ, như là có loại ma lực đặc thù, luôn hấp dẫn hẳn đi tới gần, đi tìm kiếm.

Chính là, nàng thật là quá không biết tốt xấu, cứ nhiên dám quyến rũ nam nhân khác, cứ nhiên dám mang theo mục đích khác vào Nam Dương Vương phủ. Nàng nhất định là cố ý, nàng cố ý làm hẳn chủ ý, cố ý tiếp cận hẳn để đạt được mục đích của nàng.

Nghĩ đến đây, đáy lòng Triệu Đoạt liền nồng đậm hận ý, hẳn không tự chủ được mà cắn chặt khớp hàm, nắm tay thật chặt giống như muốn bóp chết ai đó.

“Đoạt ca ca, đoạt ca ca ô a”

“Mi Nhi, muội vẫn là tìm người đến xem đi, muội luôn muốn ói mà không thể, có phải hay không ăn sai rồi thứ gì rồi?”

Mi Nhi dùng tay vuốt lên chân mày đang nhíu chặt của Triệu Đoạt, cười nói: “Ngốc tử, huynh thật là ngốc không thể chịu được.”

“Ta làm sao?” Triệu Đoạt bị Mi Nhi làm cho mê muội, không rõ nguyên do.

Mi Nhi lôi kéo tay Triệu Đoạt đặt lên bụng của nàng, vẻ mặt hạnh phúc mà nói: “Đoạt ca ca, nơi này giống như là đã có Tiểu Đoạt, huynh sờ sờ có cảm giác được không?”

“Muội nói là thật sự?” Triệu Đoạt nghe vậy, lấp bắp kinh hãi, “Muội vì sao không sớm nói cho ta biết? Lúc này, có phải ta quá dùng sức?”

Mi Nhi cúi đầu, giả ý thẹn thùng không nói lời nào, Triệu Đoạt lại vui vẻ mà cười rộ lên, giống như hài tử ăn vụng mút hoa quả, cười đến sáng lạn vô cùng. Hắn dùng tay vỗ nhẹ lên bụng của Mi Nhi, không khỏi cảm thán nói: “Thật thần kỳ nha, trong này cứ nhiên có cốt nhục của ta.”

Mi Nhi nhìn Triệu Đoạt đang vui vẻ, trong mắt tràn đầy đắc ý nhưng rồi lại xụ mặt, thờ dãi nói: “Nhưng mà Đoạt ca ca, đứa nhỏ này muội không thể để, muội còn chưa có gả chồng, truyền đi ra ngoài sẽ bị người ném chết. Huynh giúp muội lấy chút được tới, muội muốn bỏ hẳn.”

“Cái gì?” Triệu Đoạt mở to hai mắt nhìn, không thể hiểu được mà nhìn Mi Nhi, bá đạo mà mệnh lệnh, “Sinh hạ, ta muốn muội đem hài tử sinh ra. Chuyện hiện giờ, ta tuyệt không thể để tùy ý muội nữa. Đã có hài tử, như vậy ngày mai ta liền tiến cung đi thỉnh chỉ, muội cần phải gả cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Thỉnh Chỉ

Sau khi bãi triều, Triệu Đoạt tâm tình không tốt lắm hẳn và Bình Dương Vương Triệu Liên luôn có xung đột với nhau. Trong lòng hắn đương nhiên là biết Triệu Liên vì quan hệ của hắn và Hoa Tường Dung mà bất mãn. Mặc kệ nói như thế nào, Hoa Tường Dung là người của hắn, Triệu Liên lại là đệ đệ hắn, hắn tuyệt đối không thể cho phép bọn họ có bất cứ quan hệ gì.

Triệu Đoạt tâm tình phiền muộn mà đi gặp thái phi, thái phi nhìn thấy hắn, ý cười rồi mời hắn ngồi xuống.

“Mẫu phi, gần đây người có khỏe không?”

Thái phi gật đầu, nắm lấy tay Triệu Đoạt, lo lắng hỏi: “Ta vẫn khỏe nhưng gần đây rất thường mơ thấy ác mộng. Đoạt nhi, con nói cho mẫu phi biết, con gần đây như thế nào? Có khỏe không?”

Triệu Đoạt nắm chặt nắm tay, trấn an thái phi nói: “Mẫu phi yên tâm, nhi thần hết thấy mạnh khỏe.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi” thái phi gật đầu, vẻ mặt an tâm hơn rất nhiều. “Đúng rồi, sao hôm nay con lại rảnh rỗi đến đây thăm ta?”

“Nhi thần” Triệu Đoạt ở trong lòng không biết phải trả lời như thế nào mới tốt.

Thái phi cười cười nói: “Ta và con là mẹ con có gì con cứ nói?”

Triệu Đoạt do dự vài giây, vẫn là quyết định phải nói “Mẫu phi, nhi thần muốn cưới Mi Nhi làm phi.”

Sau khi nghe Triệu Đoạt nói, thái phi sắc mặt có biến sắc , lo sợ hỏi: “Đoạt nhi, con nói cái gì? Con muốn cưới Mi Nhi?”

Triệu Đoạt kiên định gật đầu trả lời: “Đúng vậy.”

“Đoạt nhi, con không phải là mới cưới Hoa Tường Dung sao? Nhanh như vậy lại muốn cưới thêm Mi Nhi? Lại nói, con cưới ai không cưới, sao lại một hai phải cưới Mi Nhi? Con là muốn gây sóng gió hay là muốn xem náo nhiệt?”

Triệu Đoạt nói: “Mẫu phi, nhi thần thích nàng người không thể thành toàn cho nhi thần sao?”

Thái phi thấy có khuyên cũng không có kết quả nên tức giận nói: “Đoạt nhi, không được làm như thế, con cũng biết, Hoa Bẩm Hiên là ca ca của Hoa Tường Dung cũng coi như là ca của con sao có thể cướp vị hôn thê của anh vợ mình như vậy được. Con muốn nhận sự chê cười của thiên hạ sao?”

Triệu Đoạt trong lòng buồn bã nói: “Mẫu phi, tên Hoa Bẩm Hiên kia là người như thế nào người cũng biết rõ. Kêu Mi Nhi gả cho hần, không phải hủy hoại nàng sao?”

“Điều con nói, mẫu phi đương nhiên là biết, Mi Nhi cũng đã chạy tới chỗ bốn cung khóc lóc kể lể, chỉ là, hôn sự này là Hoa Thừa tướng tìm Hoàng Thượng đề xin ban hôn, bốn cung cũng không thể làm trái ý hoàng thượng được.”

Triệu Đoạt vừa nghe xong , tia hy vọng trong lòng hần như chớp tắt, hần tiến lên quỳ gối trước mặt thái phi, khổ cầu nói: “Mẫu phi, người thành toàn cho hài nhi đi, hài nhi đợi nàng nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng có cơ hội? Chẳng lẽ cứ như vậy mà mất đi?”

Thái phi nhíu mày hỏi: “Đoạt nhi, con lúc trước từ hôn là vì Mi Nhi?”

Triệu Đoạt không dám lừa gạt, chỉ phải gật đầu thừa nhận.

Thái phi lại nói: “Con cùng Mi Nhi có phải đã có chuyện gì rồi không?”

Triệu Đoạt nghe vậy, sững sốt , ngay sau đó mặt đỏ lên.

“Như thế nào? Có gan làm không có gan nhận? Bốn cung sao có thể sinh ra đứa con như con?”

“Mẫu phi, không phải nhi thần không dám nhận, chỉ là chỉ là”

“Chỉ là cái gì?” .

“Mi Nhi nàng mang thai, nhi thần sợ nói ra sẽ hủy thanh danh của nàng.”

Ở trước mặt thái phi, Triệu Đoạt chợt dạ không thôi, âm thanh nói ra càng ngày càng nhỏ. Dĩ nhiên, thái phi nghe xong hần nói, tát hần, nổi giận nói: “Nếu sợ hủy thanh danh nàng ta thì đừng làm ra những chuyện như vậy. Đây là những chuyện ta dạy con sao. Con thật là làm ta cảm thấy thất vọng”

“Mẫu phi, nhi thần biết sai rồi, từ nhỏ nhi thần đã thích nàng. Nhi thần vẫn luôn suy nghĩ, như thế nào mới có thể đem nàng lưu tại bên người. Hiện giờ nàng đã có cốt nhục của con . Xin người thành toàn cho con”

Nói đến hài tử, Triệu Đoạt biểu tình lập tức buồn bã lên.

Thái phi cuối cùng là mềm lòng, thở dài nói: “Con về trước đi , ta sẽ giúp con nghĩ cách.”

Triệu Đoạt tâm trạng buồn bã trở lại vương phủ nơi đầu tiên hần đến là ám phòng. Đêm qua hần không yên tâm mà ngủ được. Không biết Hoa Tường Dung tình hình hiện tại như thế nào. Hần thật sự ra tay với nàng, nghĩ tới trên người nàng có hàng ngàn vết thương, đây chính là kiệt tác do hần tạo ra.

Triệu Đoạt trong lòng lo lắng, tưởng tượng nếu không phải Mi Nhi tới, không biết hần đánh mất lý trí còn hành hạ nàng ra sao nữa. Hần bước nhanh hơn, muốn sớm biết được tình trạng hiện giờ của nàng, đúng lúc này, một người thị vệ từ lộ sườn bước tới, chặn đường đi của hần.

“Vương gia, Trác thị vệ đã trở lại, hiện tại đang chờ người ở Thanh Hiên Các

059 Thiếu Huyệt

“Trác Ngôn? Hần không phải đã chạy rồi sao, còn có gan dám trở về?” Triệu Đoạt mày nhăn lại, vẻ mặt uy nghiêm

Triệu Đoạt theo thị vệ đi vào Thanh Hiên Các, Trác Ngôn đang quỳ gối trong viện, vẻ mặt thành tâm ăn năn , nhìn thấy Triệu Đoạt, cúi đầu, chờ lãnh phạt.

Triệu Đoạt nhìn Trác Ngôn, trong lòng có chút ngượng ngùng, hần vây quanh Trác Ngôn đi qua lại vài vòng. Bỗng nhiên, hần dừng lại bước chân, ánh mắt tức khắc trở nên sắc bén hơn vạn phần: “Trác Ngôn, ngươi dám phổng thích phạm nhân, phải xử thế nào?”

Trác Ngôn tự biết đuối lý, âm thanh lại giống chuông lớn, kiên định lãnh lút mà trả lời: “Vương gia, thuộc hạ biết tội, thỉnh Vương gia trách phạt.”

“Trách phạt?” Triệu Đoạt nhìn Trác Ngôn, ngay sau đó hạ lệnh nói: “Người đâu, trói Trác Ngôn lại cho bốn vương.”

Vừa dứt lời, lập tức có thị vệ bước tới, đem Trác Ngôn trói chặt lại.

Triệu Đoạt chấp tay sau lưng, đôi mắt hần tràn đầy hàn ý. Trác Ngôn thẳng tắp mà quỳ làm cho hắn cảm thấy chói mắt vô cùng.

Bên ngoài rất nóng bức, trong viện, Trác Ngôn quỳ gối cũng không nhúc nhích, mồ hôi từ giữa trán chậm rãi chảy xuống.

Thị vệ chuyển ghế bành đến cho Triệu Đoạt, lại có nha hoàn giương dù lên, tay cầm quạt lá cọ đứng ở hai bên quạt cho hắn.

Triệu Đoạt tiếp nhận ly trà lạnh do Vương công công dâng lên uống một ngụm, mát lạnh ngon miệng, ngay sau đó ngồi ở trên ghế bình tĩnh nhìn Trác Ngôn.

Quần áo trên người Trác đã bị mồ hôi thấm ướt hoàn toàn dán ở trên người, hắn mím chặt môi không rên một tiếng.

Triệu Đoạt chờ có chút không kiên nhẫn. Hắn biết, muốn cho Trác Ngôn mở miệng cầu xin tha thứ trước, cơ hồ là không có khả năng vì thế, hắn cả giận nói: “Trác Ngôn, bốn vương hỏi ngươi, ngươi có nguyện trả lời đúng sự thật hay không?”

Trác Ngôn mở miệng nói: “Biết gì nói hết.”

Nghe vậy, Triệu Đoạt nhíu chặt mày, lập tức nói: “Hảo, thực hảo, một khi đã như vậy, ngươi trước tiên nói cho bốn vương biết, ngươi cùng nam nhân kia có quan hệ gì.”

“Vương gia, ngài còn nhớ rõ nhiều năm trước, Vương gia đã từng đã cứu thuộc hạ không? Kỳ thật lúc ấy, thuộc hạ mới rời khỏi môi Nguyệt Cung, đơn thương độc mã muốn một mình lang bạt, hành hiệp trượng nghĩa, nhưng lúc ấy thuộc hạ mọi việc đều không hiểu đặc tội với người cũng không biết, còn bị người ám toán, may mắn Vương gia cứu giúp, mới lưu lại được một mạng. Thuộc hạ cảm kích thế muốn đi theo Vương gia để bảo hộ Vương gia chu toàn, Vương gia lại không chê, giữ thuộc hạ bên cạnh, thuộc hạ mới có thể an cư lạc nghiệp. Mà người Vương gia muốn bắt kỳ thật là sư đệ của thuộc hạ, tên là Lạc Vũ, hiện giờ hắn xuống núi cũng là vì làm thay cho sư phó một tâm nguyện.”

“Nga? Sư đệ?” Triệu Đoạt nheo đôi mắt, nổi giận nói: “Nếu ngươi đã từ môi Nguyệt Cung ra lại dẫn thân vào vương phủ, sao có thể vì tình xưa mà phản bội bốn vương? Ngươi cũng biết, họ Lạc kia phạm phải tội gì?”

Trác Ngôn cắn cắn môi, nói nhỏ: “Thuộc hạ nghe Lạc sư đệ nói qua, nhưng bọn họ là vô tội, giữa bọn họ không có phát sinh chuyện gì.”

Triệu Đoạt trong lòng khó chịu, giận dữ hỏi nói: “Ngươi làm sao biết được bọn họ cái gì cũng chưa làm? Nghe họ Lạc kia nói?”

“Vương gia!” Trác Ngôn do dự vài giây, vẫn là lớn tiếng nói, “Lạc sư đệ là người như thế nào, thuộc hạ rất rõ ràng, hơn nữa phu nhân tính tình dịu dàng, càng sẽ không làm việc hồ đồ xin Vương gia đừng nghi oan cho bọn họ.”

“Nghi oan? Ngươi đi ám phòng nhìn xem, ta nếu là nghi oan bọn họ, như vậy giày Hoa Tường Dung chạy đi nơi nào? Thời điểm bốn vương đẩy cửa, bọn họ đang ở trên giường lén lút, chẳng lẽ ngươi muốn bốn vương làm bộ không phát hiện chuyện gì?”

Triệu Đoạt càng nói càng hận, nắm tay càng nắm càng chặt.

“Ám phòng?” Trác Ngôn trong lòng căng thẳng, nghĩ đến ám phòng âm trầm khủng bố, không khỏi buột miệng thốt ra.

“Không tồi, bốn vương đã đem nàng nhốt ở ám phòng, nàng đã thừa nhận cùng họ Lạc kia dâm dục”

“Nàng thừa nhận?” Trác Ngôn không thể tin được mà nhìn Triệu Đoạt, hồ hồ nói, “Nàng thế nhưng thừa nhận?”

Triệu Đoạt hừ lạnh một tiếng nói: “Dưới khổ hình, ngươi cho rằng nàng có thể không khai sao?”

Trác Ngôn vừa nghe Triệu Đoạt động hình đối với Hoa Tường Dung, trong lòng khổ sở không thôi, hắn thậm chí cảm nhận được một loại đau đớn người. Hắn cắn chặt răng, đem chính mình vùi lấp sự đau lòng của mình, lớn tiếng nói: “Vương gia, xin ngài tạm thời bảo những người khác lui xuống, thuộc hạ sẽ đem sự tình đều nói cho ngài.”

“Có chuyện gì yêu cầu những người khác lui xuống? Ngươi cho rằng như vậy có thể giấu được chuyện đáng xấu hổ này sao? Nói không chừng, trên đường cái sớm đã nổi lên lời đồn đãi rồi.”

“Vương gia, khẩn cầu Vương gia cho những người khác lui xuống” Trác Ngôn kiên định mà nhìn Triệu Đoạt. Trong giọng nói mang theo thỉnh cầu.

Triệu Đoạt cau mày, cân nhắc một phen, phát phát tay, Vương công công lập tức hiểu ý, mang theo mọi người chung quanh lui xuống.

Triệu Đoạt nhăn mày, đi đến bên người Trác Ngôn: “Có cái gì, ngươi có thể nói, bất quá, ngươi nếu có nửa điểm lừa gạt, bốn vương tuyệt không sẽ lưu tình.”

Trác Ngôn quỳ trên mặt đất, đem chuyện Lạc Vũ nói cho mình biết về thân thể của Hoa Tường Dung kể cho Triệu Đoạt nghe. Hắn không muốn làm Hoa Tường Dung lại chịu thương tổn nên cố tình đem giấu chuyện Triệu Liên có ý muốn chuộc Hoa Tường Dung.

Triệu Đoạt nghe xong Trác Ngôn nói, trong lòng trăm vị tạp trần, hẳn không nghĩ tới Hoa Tường Dung là con gái của mồi Nguyệt Cung cung chủ, càng không nghĩ tới nàng lại có cảnh ngộ như vậy, mà chính mình lại cứ hoài nghi nàng, liền tiếp thương tổn nàng, hiểu lầm nàng.

Sau một lúc lâu, hẳn mới hỏi: “Người nói Lạc Vũ cho nàng ăn được, ta đi vào thời điểm, hẳn vận công bức được cho nàng, như vậy, trên người nàng kỳ độc đã giải rồi sao?”

Trác Ngôn lắc lắc đầu: “Độc này vẫn chưa giải được, thuốc sư đệ cho nàng, cũng chỉ có thể làm nàng chậm rãi khôi phục ký ức kéo dài mấy năm sinh mệnh thôi, trừ phi tìm được Mạn Tường Đằng, nếu không”

“Mấy năm?” Triệu Đoạt nắm chặt bả vai Trác Ngôn, vội vàng hỏi: “Nàng còn có mấy năm?”

Biểu tình của Triệu Đoạt xem ra có chút vội vàng, Trác Ngôn tình tường nhìn đến, hẳn nắm chặt tay, không khỏi hạ thấp giọng đáp: “Nếu không uống thuốc không quá ba năm nàng sẽ đi, đã ăn được cũng sẽ không vượt qua 5 năm. Chính là, nàng hiện tại bị hình, thể xác và tinh thần đều tổn hại, chỉ sợ trong vòng hai, ba năm, độc tính liền sẽ phát tác.”

“Hai ba năm”

Triệu Đoạt âm thầm ni non, hẳn ngẩng đầu, nhìn về hướng ám phòng, trong lòng cảm giác thiếu hụt càng ngày càng nặng, lại nháy mắt, thể nhưng phát hiện có vài giọt nước mắt bùng lên.

060 chăm sóc

Thời điểm Hoa Tường Dung bị người diu từ ám phòng đi ra mọi người đều chạy đến xem, một là quan tâm thương thế của nàng, thứ hai là ngạc nhiên vì một tiện phụ phản bội Vương gia, cư nhiên có thể từ trong ám phòng đi ra.

Đinh Lan xen lẫn trong đám người, nhìn Hoa Tường Dung đang bất tỉnh nhân sự, nàng ta lặng lẽ gọi lên khóc môi, mà hai vị phu nhân khác cũng đều ở âm thầm vui sướng trong lòng.

Hai mắt Tiểu Thúy đỏ lên, đứng ở cổng lớn của Mai Viên khóc giống như một đứa trẻ. Nàng một bên nhắc nhở bọn thị vệ tay chân nhẹ một ít, một bên cẩn thận quan sát miệng vết thương của Hoa Tường Dung.

Mọi người đều vì chữa trị Hoa Tường Dung mà bận rộn, Triệu Đoạt và Vương công công theo đám người nhưng lại không thể giúp được gì chỉ có thể đứng nhìn, âm thầm mà lo lắng.

Mọi người đem Hoa Tường Dung nằm lên trên giường, Tiểu Thúy lập tức buông màn lụa, đón đại phu tiến lên bắt mạch. Trương đại phu ngồi ở trước giường, lấy bao lót ở cổ tay Hoa Tường Dung sau đó mới bắt đầu bắt mạch.

Triệu Đoạt nghiêm túc mà nhìn chăm chăm Trương đại phu, chỉ thấy ông đặt ba ngón tay lên cổ tay trắng nõn của t Hoa Tường Dung. Ông nhũn mày nhắm mắt, nghiêng tai nhẹ ngửi, thần sắc càng thêm ngưng trọng.

Sau một lúc lâu, ông mới buông tay Hoa Tường Dung ra, lại có ý bảo Tiểu Thúy đem một cánh tay khác của Hoa Tường Dung từ màn ra.

Tiểu Thúy dứt khoát trực tiếp bò lên trên giường để làm theo yêu cầu của đại phu. Đại phu lại đem ba ngón tay đặt lên cổ tay của Hoa Tường Dung.

Triệu Đoạt càng ngày càng bất an, biểu tình của Trương đại phu làm hẳn cảm thấy khủng hoảng, mắt nhìn Trương đại phu tay vừa mới rời xuống, hẳn lập tức hỏi: “Thế nào?”

Trương đại phu lắc đầu nói: “Vương gia, ngoại thương của phu nhân cũng không có gì đáng lo ngại, chân bị thương đến gân cốt chỉ cần tĩnh dưỡng là có thể lành lại. Bất quá từ mạch tượng của phu nhân có thể thấy là đã bị trúng độc. Độc này thế tới rất, nếu chậm trễ giải thì hậu họa khôn lường.”

Triệu Đoạt nghe vậy, lập tức sáng tỏ đây là di tâm tán, ngay sau đó lại hỏi: “Loại độc tố này ông có thể giải được hay không?”

Trương đại phu đáp: “Tại hạ tài hèn học ít, không biết độc tố ra sao, càng không có cách giải độc này, xin Vương gia thứ tội.”

Triệu Đoạt nhũn mày, mới không cam lòng nói: “Vậy trước tiên ông hãy trị ngoại thương cho nàng đi.”

Trương đại phu lại nói: “Vương gia, độc trong thân thể phu nhân rất quái lạ, nếu lão phu cấp phu nhân thi được, rất có khả năng sẽ xuất hiện phản ứng kháng được. Vết thương có thể chữa khỏi, nhưng có khả năng sẽ xuất hiện một ít phản ứng không tốt, tỷ như nôn mửa.”

Thần sắc của Triệu Đoạt nhất thời âm đạm. Hẳn thở dài, thất vọng mà phát phát tay, không kiên nhẫn mà bảo mọi người lui xuống: “Đi xuống đi, đều đi xuống đi.”

Một mình Triệu Đoạt ở lại trong phòng, hẳn ngồi ở mép giường, gương tay chạm vào gương mặt nhỏ đã không còn chút huyết sắc nào của Hoa Tường Dung.

Nàng thật gầy, gương mặt nàng rất nhỏ a. Hẳn nhẹ nhàng chạm đến khuôn mặt nhỏ của nàng, nhẹ lắm nắm: “Thực xin lỗi, là ta trách oan nàng, là ta bị che mắt, mới có thể đối xử với nàng như vậy, chính là, thể cục trong triều không cho phép ta thiếu cảnh giác a. Ta biết ủy khuất cho nàng, thương tổn

nàng. Bây giờ, ta giải thích thế nào cũng vô dụng, nhưng ta cam đoan, về sau sẽ không, tuyệt đối sẽ không.”

Một lần lại một lần, Triệu Đoạt ở mép giường Hoa Tường Dung sảm hỏi, mặc kệ nàng có thể nghe thấy hay không. Hắn hy vọng nàng có thể tha thứ cho hắn, nếu có thể, hắn còn muốn cùng nàng hạnh phúc ở bên nhau. Nhưng mà, hắn sợ Hoa Tường Dung sẽ không mỉm cười với hắn nữa.

Tiểu Thúy bưng chén thuốc đến, Triệu Đoạt tự mình tiếp nhận, lại bảo Tiểu Thúy lui ra. Tiểu Thúy đề phòng mà nhìn Triệu Đoạt, lại nhìn nhìn Hoa Tường Dung, không tình nguyện mà đi ra.

Triệu Đoạt đỡ Hoa Tường Dung, để nàng dựa vào vào giường. Hắn bưng chén thuốc tới cẩn thận mức từng muỗng thuốc đưa tới bên miệng Hoa Tường Dung. Hoa Tường Dung hôn mê bất tỉnh nên không cách nào làm cái muỗng vào trong miệng của nàng.

“Uống vào đi, mau uống” Triệu Đoạt nôn nóng mà ra mệnh lệnh, nhưng Hoa Tường Dung không động, ngay cả mày cũng không nhăn một chút.

“Dung Dung Nhi, uống thuốc đi, uống lên thân thể mới có thể tốt lên” Triệu Đoạt thay đổi khẩu khí. Hắn biết nàng đã từng yêu say đắm hắn, mà hắn chưa bao giờ ôn nhu mà kêu Dung Nhi thân mật như vậy. Hắn nghĩ lúc này đây, nàng nhất định sẽ có phản ứng. Ai ngờ, nàng vẫn giống như từ thi, thẳng tắp mà nằm.

Triệu Đoạt bất đắc dĩ, chỉ phải bưng chén, ngẩng đầu lên uống vào một ngụm thuốc. Hắn lại cúi xuống quyết đoán mà hôn lên môi Hoa Tường Dung. Nước thuốc từ từ mà chảy vào trong miệng Hoa Tường Dung càng ngày càng nhiều, Hoa Tường Dung cũng không thể nuốt thuốc xuống, chỉ có thể để nước thuốc chảy ra từ trong miệng nàng.

“Không cho nhỏ ra!” Lúc ngẩng đầu lên Triệu Đoạt phát hiện ra tình huống này, hắn lại lập tức cúi người xuống, dùng môi của mình để chặn môi của nàng không cho nước thuốc chảy ra ngoài. Sau một lúc lâu, Hoa Tường Dung rốt cuộc cũng nuốt nước thuốc xuống.

Cứ như thế, một canh giờ sắp qua cuối cùng Hoa Tường Dung cũng nuốt xuống được nửa chén thuốc, Triệu Đoạt cẩn thận cầm khăn lau khóe miệng của Hoa Tường Dung, lau xong lại im lặng mà nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng.

Tiểu Thúy đứng ở xa xa mà nhìn Triệu Đoạt dốc lòng chăm sóc Hoa Tường Dung. Hận ý trong lòng Tiểu Thúy đối với Triệu Đoạt bắt đầu tiêu tán, nàng cũng chủ động giúp đỡ Triệu Đoạt làm một ít việc nhỏ, bọn họ đều hy vọng Hoa Tường Dung có thể sớm tỉnh lại.

Ba ngày trôi qua, Hoa Tường Dung trước sau vẫn hôn mê bất tỉnh, mà Triệu Đoạt cũng cực nhọc ngày đêm, hắn không thể yên ổn nghỉ ngơi mà canh giữ ở bên người Hoa Tường Dung, một tác cũng không rời.

Tiểu Thúy nhìn Triệu Đoạt đang gục ở bên mép giường, trong lòng Tiểu Thúy có chút cảm động, nàng cảm thấy Vương gia là thiệt tình mà thích tiểu thư, chính là vì cái gì, bọn họ lại như hôm nay?

061 thanh tịnh

Gió lạnh chợt ủa vào làm cho Triệu Đoạt co người lại. Tiểu Thúy thấy thế, lập tức lấy một tấm áo phủ thêm cho hắn, còn chưa khoác được liền nghe thấy Hoa Tường Dung nhẹ nhàng mà kêu một tiếng.

“Tiểu thư?” Tiểu Thúy vừa mừng vừa sợ, bất chấp chưa khoác áo xong cho Triệu Đoạt lập tức đổ một chén nước đi qua.

Lúc này, Triệu Đoạt cũng bị Tiểu Thúy làm cho tỉnh, lúc hắn nghe thấy Hoa Tường Dung nhỏ giọng lầm bầm, hắn vui mừng khôn xiết mà cầm tay Hoa Tường Dung, rồi lại đem nhu tình che dấu lạnh nhạt nói: “Nàng đã tỉnh?”

Hoa Tường Dung từ từ mà tỉnh dậy, lại cảm thấy vô đau đớn, nàng nhìn không được nhú nhú mày, hừ nhẹ một tiếng, không thể tin được nói: “Ta, còn sống sao? Ta không phải là đã chết sao?”

“Như thế nào, cho rằng đã chết là có thể trốn tránh hết thảy? Nhưng nàng vẫn còn sống, muốn giải thoát còn không có dễ dàng như vậy đâu.”

“Tồn tại?” Hoa Tường Dung trong mắt hiện lên một chút nghi hoặc, làm như không thể tin được.

Triệu Đoạt kiên định gật đầu: “Nàng còn sống, rõ ràng chính xác mà tồn tại.”

“Đây là ta đang nằm mơ sao?” Hoa Tường Dung vươn tay, nhẹ nhàng mà vỗ ở Triệu Đoạt trên mặt,

Bỗng nhiên, Hoa Tường Dung ánh mắt co rút lại, ngay sau đó thu tay về, về mặt phòng bị hỏi: “Ngươi là ai? Ngươi sao lại giống Nam Dương Vương đến như vậy?”

Triệu Đoạt nheo lại mắt, nghiêm túc mà nhìn Hoa Tường Dung, ánh mắt thâm thúy như giếng: “Nàng hy vọng ta là ai? Là họ Lạc kia? Nàng cho rằng trừ bỏ Nam Dương Vương còn có thể có mặt khác nam nhân ngồi ở bên cạnh nàng sao?”

“Không có khả năng, ngươi như thế nào sẽ là hắn? Nam Dương Vương sao lại có bộ dáng lồi thối lếch thếch như vậy, ngươi nhìn ngươi đi, râu như vậy cũng không để ý tới”

Triệu Đoạt nghe vậy, suy sụp tinh thần, chẳng lẽ tôn dung của hắn hiện giờ kém như vậy?

“Hoa Tường Dung, nàng là cố ý, đúng hay không? Ta khuyên nàng vẫn là nên đừng suy nghĩ quá nhiều, hảo hảo dưỡng thương, bổn vương còn chưa tính hết chuyện với nàng đâu.”

Hoa Tường Dung tựa hồ còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, nàng nghe có chút hồ đồ, bỗng nhiên, nàng chú ý tới Tiểu Thúy đang đứng ở bên cạnh, lúc này mới chấn động gọi: “Tiểu Thúy?”

“Tiểu thư, em là Tiểu Thúy đây.”

“A, vậy người này thật là Nam Dương Vương?”

Triệu Đoạt gật gật đầu, muốn cầm tay nàng. Hoa Tường Dung a mà hét to một tiếng, bỗng nhiên dùng sức mà đẩy ra hắn, kích động mà nói: “Ngươi sao không giết chết ta? Ngươi vì cái gì không giết ta? Lạc đại phu đã chết, Trác thị vệ sinh tử không rõ, ta sống làm gì? Ta là yêu tinh hại người, bọn họ đều là bởi vì ta mới rơi vào kết cục như thế, ta là tội nhân, chết đi ngược lại tốt hơn. Ngươi giết ta, ngươi giết ta đi”

Lòng Triệu Đoạt bị cắt thành từng khúc, đau đớn không thôi, hắn nắm chặt bả vai nàng không cho nàng lộn xộn, trừng mắt quát: “Đúng vậy, là ta giết họ Lạc kia, phật Trác Ngôn, thì tính sao? Nàng đau lòng phải không? Nàng chết đi là sẽ không chịu lương tâm cắn rứt phải không? Nói cho biết, không có chuyện dễ dàng như vậy đâu!”

Hoa Tường Dung buồn bã cười: “Ngươi tốt nhất không cần hỏi hặn, phải biết rằng ta cùng với Lạc đại phu có dan díu, đó là sự thật, hắn đã chết, ta còn sẽ tìm người khác dù sao đối với ta ai cũng giống nhau thôi.”

Nói đến nơi này, Hoa Tường Dung dừng một chút lại nói: “Cho dù là như thế ngươi cũng không giết ta sao? Chẳng lẽ ngươi đội nón xanh đến ghen rồi?”

Triệu Đoạt nghe vậy rung mình, ngay sau đó mở to hai mắt nhìn: “Nàng nói cái gì?”

“Ta nói cái gì ngươi không nghe rõ sao? Ta cùng Lạc đại phu dan díu, ta cho ngươi đội nón xanh”

“Dung Nhi, nàng cảm mến!” Triệu Đoạt rốt cuộc nghe không nổi nữa, mở miệng ngăn cản nàng nói tiếp, “Nàng biết chính mình đang nói cái gì không?”

“Nam Dương Vương, ngài là đang kêu ta sao? Dung Nhi? Thật là hảo thân thiết nha.” Hoa Tường Dung khoe miệng tràn đầy châm chọc, cười nói: “Ta nhớ rõ, ta là tiện nhân, kỹ tử, chưa bao giờ là cái gì Dung Nhi. Nam Dương Vương, thỉnh ngươi bình thường một chút được không, không cần giả mù sa mưa mà bày ra vẻ mặt ôn nhu, như vậy sẽ chỉ làm cho người khác cảm thấy ghê tởm.”

“Hoa Tường Dung, nàng”

“Ta muốn chết.” Không đợi Triệu Đoạt nói xong, Hoa Tường Dung đã bình tĩnh mà nói tiếp, “Ta chính là muốn chết, ta thiếu Lạc đại phu một mạng, nói không chừng còn thiếu trác thị vệ, ta không muốn công nợ mà sống, ngươi vẫn là cho ta chết thống khoái đi.”

Không khí tại đây bắt đầu ngưng kết, Triệu Đoạt cố nén trong lòng lửa giận, trừng mắt nhìn Hoa Tường Dung: “Nàng cứ như vậy nói chuyện với ta sao? Tự đem nước bắn hắt lên trên người mình, chọc giận ta nàng sẽ vui vẻ?”

Hoa Tường Dung trầm mặc, nàng vui vẻ sao? Nàng cảm thấy nàng hẳn là thực vui vẻ, nhưng vì sao nàng lại muốn khóc như vậy?

“Dung Nhi, ta biết ta đối với nàng quá hà khắc, trước sau không chịu tin tưởng nàng, nhưng hiện tại, hết thấy đều rõ ràng nàng cần gì phải lại chấp nhất với chuyện đã qua? Chúng ta lại một lần nữa được không? Ta cam đoan, sẽ làm cho nàng trải qua những ngày hạnh phúc.”

Hoa Tường Dung réo rất thâm thiết cười: “Ngươi nói rất đúng, người hà tất chấp nhất với chuyện đã qua? Ta đã từng chấp nhất mà yêu ngươi, không màng tất cả mà muốn gả cho ngươi, kết quả lại rơi vào kết cục như hiện tại, cho nên, ta không muốn lại chấp nhất, cũng không dám lại chấp nhất. Nam Dương Vương, nếu ngươi không giết ta, vậy nhân từ một chút, hưu ta đi.”

“Nàng mơ tưởng!” Triệu Đoạt không chút nghĩ ngợi liền mở miệng cự tuyệt.

“Ngươi yêu ta sao?” Hoa Tường Dung nhường nhường chân mày, trong mắt lại là bình tĩnh không hề gợn sóng.

“Nàng” Triệu Đoạt mím chặt môi, hắn rất muốn nói ta yêu nàng, nhưng lại không bỏ xuống được tôn nghiêm của Vương gia, đành phải cứng miệng nói: “Không phải nói, không cần quá chấp nhất.”

“Vừa mới khuyên ta không cần chấp nhất, ngươi lại chấp nhất rồi. Hưu ta, khó khăn lắm sao?”

“Nếu ta nói ta yêu nàng, nàng còn muốn ta hưu nàng sao?” Triệu Đoạt hỏi thử.

“Ha ha ha, Tiểu Thúy, nếu hắn nói yêu ta, em có tin không? Thật không biết trái tim của ngươi có thể chia làm mấy ngăn. Ha ha” Hoa Tường Dung cười tuyệt vọng, ánh mắt càng thêm trống rỗng

.

Tiểu Thúy đứng ở một bên, nghe bọn họ đối thoại, trong lòng âm thầm sốt ruột, chợt vừa nghe đến Hoa Tường Dung hỏi chính mình, nàng có chút hơi do

dự nhưng ngay sau đó vội la lên: “Tiểu thư, Tiểu Thúy”

“Đây là chuyện giữa hai chúng ta, nàng cần gì phải hỏi nàng ta?” Triệu Đoạt vội la lên, “Yêu cũng tốt, hận cũng thế, dù sao, bản vương đã không buông tay nàng ra.”

“Không gì đáng buồn bằng tâm đã chết, cho dù ngươi làm cái gì cũng vô dụng” Hoa Tường Dung nhắm mắt lại, đem giữ lại nước mắt sắp chảy xuống.

“Nàng” Triệu Đoạt trong lòng ngũ vị tạp trần, sự tuyệt vọng của nàng làm hắn hít thở không thông, hắn còn muốn nói gì nữa thì cửa lớn lại mở ra.

“Nam Dương Vương tiếp chỉ: Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu rằng, Đồ tướng quân trấn thủ biên thùy, công lao to lớn, nay ái nữ Đồ Mi Nhi đoạn trang thực nhĩ, ban cho Nam Dương Vương làm trắc phi, một tháng sau thành hôn, khâm thờ.”

Triệu Đoạt quý xuống đất tiếp chỉ, hô vang: “Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Thái giám tuyên chỉ đem thánh chỉ giao cho Triệu Đoạt liền xoay người rời đi, Triệu Đoạt cầm thánh chỉ đứng dậy, liền đối diện với ánh mắt tràn đầy trào phúng của Hoa Tường Dung.

062 khắc khẩu

“Chúc mừng Vương gia được như ý nguyện, mấy ngày này, ta sẽ dưỡng cho sức khỏe tốt lên, miễn cho lúc trắc phi vào cửa ta lại không thưởng dấy đi vấn an làm mất quy củ. Tiểu Thúy, em tiễn Vương gia ra ngoài, ta muốn nghỉ ngơi.”

Nói xong, Hoa Tường Dung liền nhắm mắt lại.

Triệu Đoạt nghe nàng châm chọc mỉa mai, hận không thể một phen đem nàng bóp chết, hắn nghiêng răng nghiêng lợi mà nhú mảy, ngay sau đó hừ lạnh một tiếng nói: “Đừng vậy, Mi Nhi vào phủ, bản vương là không thể bạc đãi nàng ấy, Mai Viên này là để lại cho nàng ấy, ngày mai nàng dọn đi ra ngoài đi.”

Hoa Tường Dung trong lòng cứng lại, chưa xót không thôi, nhưng nàng vẫn là không mở mắt, thần sắc không chút thay đổi.

Phản ứng này của nàng làm Triệu Đoạt có chút thất vọng. Nàng, thật sự đã không thêm dể bụng sao?

Rõ ràng, chính mình cũng là không dể bụng, lại vì cái gì có một cảm thấy đau lòng? Hắn đem cái cảm giác khác thường đó vứt bỏ, tận lực là không cho chính mình suy nghĩ nữa, không cho bản thân suy nghĩ nàng như vậy là ý gì vì mặt không chút bận tâm chẳng lẽ là không quan tâm thật sao?

Triệu Đoạt oán hận mà nhìn nàng, trong lòng đè nặng đến nỗi hô hấp có chút không thoải mái. Hắn dùng sức mà phẩy phẩy tay áo, bước nhanh để rời đi.

“Tiểu thư, người người sao có thể làm vương gia tức giận mà bỏ đi như thế? Vương gia chính là thật sự rất quan tâm người.” Tiểu Thúy oán giận, mắt thấy Triệu Đoạt rời đi, hận không thể đuổi theo kéo hắn trở về.

Hoa Tường Dung mở to mắt, đột nhiên, lông mày trở nên vận vận, trong mắt như ngưng tụ máu đỏ, tiếp theo, liền oa mà một tiếng từ trong cổ họng phun ra một ngụm máu tươi.

Dưới sàn liền biến ra một mảng màu đỏ, giống như vừa mới trải qua một trận mưa máu.

Tiểu Thúy bị dọa không nhẹ, che miệng kêu to lên: “Mau mau người đâu, người đâu mau tới đây”

“Tiểu Thúy, không cần kêu, đừng để hắn quay lại”

“Em không gọi, không gọi” nước mắt chảy xuống như mưa Tiểu Thúy ôm Hoa Tường Dung, nức nở nói: “Tiểu thư, người vừa rồi là đang chịu đựng có phải hay không? Lúc này, người cùng Vương gia nói chuyện, em còn tưởng rằng người không có việc gì, cho rằng thương thế của người không có nghiêm trọng như vậy, không ngờ thương thế của người so với em tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn. Tiểu thư, người có sao không?”

Hoa Tường Dung chịu đựng, trong lòng đau đớn, liều mạng bài trừ một tia cười khổ, lắc lắc đầu nói: “Sẽ không, ta sẽ không chết”

“Tiểu thư, người ngàn vạn lần không thể chết được, không thể chết được” nhìn Hoa Tường Dung thống khổ bộ dáng, Tiểu Thúy hốt hoảng hỏi: “Tiểu thư, người có phải rất đau, rất khó chịu không? Người đừng sợ, em nơi này có thuốc giảm đau, ta lập tức lấy cho người.”

Tiểu Thúy hoảng loạn mà từ trong ngăn tủ tìm ra gói thuốc, lấy ra mấy viên đan dược đưa Hoa Tường Dung ăn vào.

Không đến nửa canh giờ, Hoa Tường Dung đau đớn có điều chuyển biến tốt đẹp, nàng nhẹ nhàng mà nói: “Tiểu Thúy, lấy chút nước tới, ta muốn uống nước.”

Tiểu Thúy lấy tay nàng sờ lên trán Hoa Tường Dung, biết là dược đã nổi lên tác dụng. Tiểu Thúy vội lấy. Uống hết nước, cơn buồn ngủ của Hoa Tường Dung hoàn toàn biến mất, chỉ là như vậy nhìn Tiểu Thúy, ngờ ngác mà xuất thần.

Tiểu Thúy thấy Hoa Tường Dung đã đỡ hơn trước, mới nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, Vương gia hắn chăm sóc người ba ngày ba đêm, hắn là thật sự muốn đối tốt với người, tại sao người làm hắn nổi giận bỏ đi?”

Hoa Tường Dung lắc lắc đầu: “Hoàng thượng hạ chỉ, cho hần cưới Đỗ Mi Nhi, nàng ta mới là người hần yêu nhất, ta đã từng ở trong hoàng cung gặp qua bọn họ, bọn họ cùng nhau ở trong rừng cây lúc ấy, hần thiếu chút nữa giết ta. Em tướng, hiện tại hần được như ước nguyện, còn sẽ để ý nữ nhân khác sao?”

Hần vẫn luôn cho rằng ta là gian tế do Hoa Phủ phái tới, lại cho rằng ta cùng Lạc đại phu có gian tình, như thế nào sẽ rất tốt với ta? Chỉ sợ hần chăm sóc ta ba ngày ba đêm, cũng bất quá là sợ ta sẽ chết, nếu ta chết, hần ắt nói như thế nào với Hoa Phủ và Hoàng Thượng?”

Tiểu Thúy gật đầu tỏ vẻ như mình đã hiểu: “Em có một số việc cũng không rõ, tiểu thư nói có đạo lý, Tiểu Thúy không dám nhiều chuyện nữa. Tiểu thư, người thân thể còn quá yếu, người hãy cố gắng nghỉ ngơi, em thay người đắp chăn.”

Hoa Tường Dung mệt mỏi nhắm mắt lại, để cho Tiểu Thúy xoa bóp hai chân của mình, từ lúc tỉnh lại tới giờ, trừ nửa người trên có cảm giác đau đớn thì nửa người dưới không có cảm giác gì.

Nàng lo lắng: Đồi chân này chẳng lẽ là đã tàn phế?

Rời khỏi Mai Viên làm cho sự tức giận của Triệu Doạt tiêu tán không ít, hần đi trên con đường dọc theo núi giả, trên đường có mọc một ít rêu xanh làm đường đi có chút trơn trượt cũng giống như trái tim của hần cũng đang dần dần bị đánh mất. Hần bỗng dừng nhớ lại những năm tháng trong triều. Từng bước đi trên con đường quyền lực, những nguy nan hần đã trải qua làm cho hần đề phòng mọi, nhưng lúc này sự đề phòng đó lại không có tác dụng gì chỉ gây thêm đau khổ cho người khác mà thôi.

Hần đứng ở trên núi giả, cảm lòng không đau mà nhìn về một mảnh xanh xanh, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy ấm áp. Hình ảnh nụ cười của Hoa Tường Dung khi đứng trong bãi trồng dưa vẫn còn mới mẻ trong tâm trí hần. Hần dùng sức mà nắm chặt nắm tay nắm thật mạnh vào thân cây thân cây làm cho vài chiếc lá rơi xuống. Triệu Doạt nhìn những chiếc lá đang rơi giữa không trung thật lâu mà vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Vương công công đi đến núi giả thật vất vả và thấy được Doạt, lúc này ông mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Ông chậm rãi tới gần Triệu Doạt, nhẹ giọng bẩm báo nói: “Vương gia, Mi Nhi tiểu thư đã tới”

063 ủy khuất

Gặp lại Mi Nhi, nàng đã không còn đáng vẻ tiều tụy như mấy ngày trước, hiện tại trên mặt nàng ta đầy vẻ vui mừng. Nhìn thấy Triệu Doạt, nàng ta vội vàng tiến lên, vẻ mặt thẹn thùng mà ôm lấy cánh tay hần.

“Mi nhi, sao muội lại tới đây?”

Mi Nhi nhìn Triệu Doạt trong mắt nàng ta hiện lên một vẻ mất mát, nàng hỏi: “Doạt ca ca, huynh làm sao vậy? Chẳng lẽ ta tới, huynh không cao hứng sao?”

“Muội là một cô nương sắp gả chồng, không có việc gì lại chạy đến nhà chồng, không sợ mọi người chê cười.”

“Ai dám nói cái gì?” Mi nhi thu tay trở về, trên mặt ra vẻ không thèm để bụng, “Cha ta là tướng quân, vị hôn phu của ta là đại danh鼎鼎 Nam Dương vương, ai dám chê cười ta? Trừ phi Doạt ca ca không thèm che chở ta!”

Triệu Doạt nghe vậy, vội nói: “Ta sao có thể không che chở cho muội được, ta trước kia đối xử với muội thế nào, muội còn không nhớ rõ sao?”

Mi nhi ngượng ngùng mà đưa thân mình, bật cười: “Ta biết Doạt ca ca không có thay lòng, trong lòng đều là ta, nhưng ta sợ Doạt ca ca ôm mỹ nhân trong ngực liền không nhớ tới Mi Nhi.”

Triệu Doạt nhún nhún mày, không nói gì, làm như đang chờ Mi Nhi nói tiếp. Mi Nhi thấy vậy liền lên tiếng: “Doạt ca ca, ta nhớ rõ huynh đã từng hứa với ta, chỉ cần ta gả vào đây liền đem Mai viên cho ta. Ta hiện tại muốn đem của hồi môn của mình để vào đó, huynh có thể sửa sang Mai viên một chút không?”

“Mai viên?” Lòng Triệu Doạt bỗng động một cái, ánh mắt có chút hoảng loạn. Tuy rằng lúc trước, hần đã bảo Hoa Tường Dung dọn ra khỏi Mai Viên, nhưng đó chỉ là lời nói khi tức giận, hiện tại Mi Nhi hỏi tới, quả thật là chạm được tâm tư của hần.

Mi nhi đem biểu tình của Triệu Doạt thu hết vào đáy mắt, nàng cố gượng ra một nụ cười, ra vẻ không cao hứng nói: “Như thế nào? Doạt ca ca, chẳng lẽ huynh không giữ lời, hay là Mai viên đã có chủ?”

“Mi nhi, không được hồ nháo, ta sao có thể không giữ lời hứa? Lúc trước Hoàng Thượng tứ hôn ép ta đem Mai viên cho Hoa Tường Dung, nay chỉ sợ” Triệu Doạt lẩm bẩm yết hầu, vẻ mặt ngượng ngịu.

“Như thế nào? Nàng ấy không chịu dọn ra, hay là Doạt ca ca không nỡ lòng bắt nàng dọn đi?” Lời vừa ra khỏi miệng, biểu tình Mi nhi liền có chút cứng đờ, nàng ta lo sợ bất an hỏi, “Chẳng lẽ lời đồn đại trên phố đều là sự thật? Huynh cùng Hoa Tường Dung kia quả nhiên là ân ái, cứ ần thế mi?”

“Mi nhi” Triệu Doạt vội vàng mà mở miệng, bản năng muốn giải thích, rồi lại cảm thấy không thể giải thích cái gì, lời nói sắp thốt ra liền nghẹn trong cổ họng.

“Doạt ca ca, huynh sao lại có thể như vậy, huynh đã nói sẽ yêu ta cả đời vĩnh viễn không rời đi, vĩnh viễn bảo vệ ta, nhưng bây giờ sao huynh có thể phụ ta, có thể phụ ta như vậy” Mi Nhi chỉ cảm thấy trái tim như nứt toát ra, sớm đã nghe được lời đồn đại ở trên phố nhưng nàng lại cảm thấy trấn định như

thể nhưng bây giờ nàng dao động.

Nàng chảy nước mắt, biểu tình đau thương như vậy làm cho Triệu Đột hoảng loạn không thôi.

“Mi nhi, nàng nghe ta nói, chúng ta căn bản không có ân ái như vậy, tất cả đều là lời đồn đại không đáng tin. Muội không biết, mấy ngày trước, ta nhốt nàng ấy vào ám phòng, còn dùng hình, nàng ấy hiện tại đang dưỡng thương, cho nên, tạm thời không thể dọn ra. Muội gả vào đây trước tiên ở một nơi khác đợi khi thân thể nàng ấy tốt lên tự nhiên sẽ dọn đi. Lại nói, ta sẽ chuẩn bị cho muội một nơi khác tốt hơn, muội cần gì để ý đến Mai viên kia?”

“Đột ca ca, ta bắt quá là nhớ lời hứa hẹn của huynh trước kia thôi. Mấy ngày này, ta luôn nhớ tới lúc trước chúng ta lén lút gặp nhau, nhớ tới những lời ngon tiếng ngọt mà huynh từng nói với ta.

Nhưng đôi khi, ta sẽ cho rằng tất cả đều không phải là sự thật, ta nghĩ ta đối với huynh tàn nhẫn như vậy, cự tuyệt tình cảm của huynh thì sao huynh có thể còn yêu ta đây? Mai viên, đối với ta không chỉ là một cái vườn, một chỗ ở mà là một lời hứa hẹn.” Mi nhi cắn chặt răng, cố nén nước mắt thờ dài: “Thôi bỏ đi, hết thấy đều là chuyện cũ, ta không có được Mai viên cũng đúng, hiện tại chỉ cần cho ta một gian phòng không cần quá lớn, cũng không cần quá xa xỉ, chỉ cần đủ cho ta an thân thuận lợi sinh ra hài tử là được.”

Mi nhi vừa nói xong Triệu Đột liền cảm thấy một trận chua xót, hần giải thích: “Mi nhi, muội không cần mãi cảm như vậy, kỳ thật ta cũng đã nói qua với nàng ấy là muốn nàng ấy dọn đi, chỉ là trên người nàng có thương tích, hành động không được tiện, chờ thương thể của nàng ấy tốt lên, ta lập tức kêu nàng ấy dời đi ra ngoài.”

Mai nhi vốn định lại cùng hần ồn ào, nhưng khi thấy vẻ mặt thành khẩn của hần thì nàng ta lại làm như có chút không kiên nhẫn bộ không muốn nói tiếp. Nàng nghĩ nghĩ, lại nói: “Đột ca ca, trước khi đại hôn thì trong Mai viên cần phải sửa chữa một phen vậy thì lại quấy rầy nàng ấy nghỉ ngơi, không bằng bảo nàng ấy dọn đến một nơi có điều kiện tốt hơn để nàng dưỡng thương.”

“Mi nhi, như vậy không được tốt”

“Ta cũng là suy nghĩ giúp nàng ấy thôi.” Mi nhi có chút giận dỗi mà quay đầu lại, tiến về phía trước vài bước.

Triệu Đột có chút không vui nói: “Mi nhi, đừng trẻ con như vậy. Muội yên tâm, mai viên, ta nói rồi nhường cho muội thì nhất định sẽ là của muội chỉ là chậm một chút thôi.”

Mi nhi không có động, khoe miệng lại nhẹ nhàng mà kéo lên.

Triệu Đột đứng ở phía sau Mi Nhi, nhìn không thấy nàng biểu tình, chỉ là thấy bà vai nàng ta hơi rung rung. Hần lại cho rằng nàng lại khóc, vội nói: “Hào, đừng khóc, cùng lắm thì toàn bộ Mai viên tùy muội cải tạo, muội muốn đổi thành phòng có tranh cũng được, như vậy muội đã hài lòng chưa?”

Lúc Mi Nhi đã bình tĩnh lại, Triệu Đột quyết định mang nàng ta đi xem Hoa Tường Dung. Tuy rằng vừa mới rời khỏi Mai viên, vừa mới tức giận nàng, nhưng hần vẫn là rất lo lắng cho thương thể của nàng. Đi cùng Mi Nhi lại lấy lý do là xem xét Mai viên, vừa không mất mặt mũi, lại có thể nhìn xem nàng quả là một công đôi việc.

Hoa Tường Dung nhắm mắt lại mơ màng ngủ, Tiểu Thúy ra xoa chân cho nàng, bỗng Tiểu Thúy nghe thấy một chuỗi tiếng bước chân từ xa mà đến, nàng ta lập tức ngừng đầu, thấy Triệu Đột đang cùng một cô gái tiến vào.

Tiểu thúy vẻ mặt vui sướng nói: “Vương gia, nô tỳ liền biết, ngài sẽ không tức giận với tiểu thư”

Từ lúc bước vào, đôi mắt của Triệu Đột liền dán chặt lên người đang nằm ở trên giường. Hần có ý đánh gãy lời Tiểu Thúy lại lớn tiếng nói: “Tiểu thúy, người tới đây, nàng chính trách phi sắp gả vào đây, người hãy vẫn an nàng ấy đi.”

Tiểu thúy nghe xong, khổ sở cúi đầu, ngay sau đó cắn cắn môi, quỳ trên mặt đất: “Xin thỉnh an Trắc phi.”

Mi nhi cong cong khoe môi, không nói gì mà lại nhìn theo ánh mắt của Triệu Đột. Chỉ liếc mắt một cái, nàng liền nhận không được hít vào một hơi.

Trên giường là một nữ tử ốm yếu, tuy trong suy yếu nhưng lại không mất đi sự kiều mị, khí chất thanh nhã khó có thể bị che lấp, ngũ quan tinh xảo mỹ lệ. Nàng có thể tưởng tượng đến dáng vẻ thường ngày của người này, hoạt bát, tự nhiên hào phóng, uyển chuyển ôn thuận mỗi một cái nàng đều hoàn mỹ.

Trong Lòng của Mi Nhi liền cảm thấy sợ hãi, khắp người đều đang run rẩy, trực giác nói cho nàng rằng Đột ca ca để ý nữ nhân này. Sao lại có thể không quan tâm chứ? Một nữ tử là lướt như thế thì luôn hấp dẫn ánh mắt của nam nhân.

Triệu Đột tà tử mà giường khoe môi lên, vẽ ra một độ cong hoàn mỹ: “Tiểu thư nhà người làm sao vậy? Mặc dù là bị thương hành động không tiện nhưng chào hỏi trắc phi một chút vẫn được chứ?”

Tiểu Thúy đã không thể kiềm được nước mắt, nàng cúi đầu nhỏ giọng nói: “Hồi Vương gia, tiểu thư vừa mới ngủ”

“Ngủ? Đột ca ca, chúng ta vẫn là không nên quấy rầy nàng ấy.” Mi nhi dùng tay đẩy đẩy Triệu Đột, Tiểu Thúy liền cảm thấy động tác như vậy rất là mờ ám, càng cảm thấy nữ nhân này thật là đáng ghét.

Tiểu Thúy nhẹ nhàng đi đến mép giường, nhẹ nhàng lay tỉnh Hoa Tường Dung

Hoa tướng dung đầu tiên là nhú nhú mày, ngay sau đó mở mắt hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tiểu thư, Vương gia cùng trác phi tới”

“Sao?” Hoa Tướng Dung nhìn qua lại thấy Triệu Đoạt và Mi Nhi đứng cạnh nhau, đột nhiên nghĩ đến một màn ở rừng cây trong hoàng cung, bất giác mặt nàng đỏ lên.

Ngực Triệu Đoạt lại cảm thấy rung động, nhìn không được mở miệng nói: “Như thế nào, tiện thiếp vừa mới gặp trác phi đã thất lễ như vậy, chẳng lẽ nàng còn đang đợi trác phi vấn an nàng sao?”

Hoa Tướng Dung lúng túng một chút, vội vàng bảo Tiểu Thúy nâng mình dậy cúi đầu xem như hành lễ, ngay sau đó uyển uyển mở miệng nói: “Tiện thiếp gặp qua trác phi, chúc mừng Vương gia cùng trác phi hi kết liên lí, chúc các ngươì sớm sinh quý tử.”

“Trên người của ngươì có thương tích, liền không cần những nghi thức xã giao này, hôm nay ta cùng Vương gia lại đây, chủ yếu là đến xem Mai viên, ngươì cũng biết đại hôn của chúng ta đã sắp tới, Mai viên này cũng cần tu sửa một chút.” Mi nhi giọng điệu khiêm tốn, nhưng hơi nhưng khoe miệng lại hiện lên sự đắc ý không thể che dấu.

Trên mặt Hoa Tướng Dung hiện lên sự vô cảm, nàng nói: “Vậy tiện thiếp ở đây, không phải là làm hồng nhũ húng của Vương gia cùng trác phi?”

“Không ngại. Vương gia trước kia đã hứa tặng ta Mai viên, bởi vậy, Mai viên có ý nghĩa rất đặc biệt đối với ta, nghĩ trên người của ngươì có thương tích, còn muốn ủy khuất ngươì dọn đi. Ta cũng cảm thấy như vậy là không tốt nhưng nhân sinh chỉ có một lần ta không muốn tiếc nuối mong ngươì có thể thông cảm.”

“Tiện thiếp sẽ nhanh chóng dọn ra.”

Hoa Tướng Dung thông dong gạt đầu, trong mắt vẫn là biểu tình vô cảm. Triệu Đoạt nhìn đến khó chịu, hần lần lần yết hầu, giọng điệu mềm xuống: “Bổn vương ban cho nàng một tân viện, nàng có yêu cầu gì cứ nói với bổn vương”

“Không nhọc Vương gia lo lắng, hai chủ tớ chúng ta chỉ cần có một gian phòng nhỏ như vậy là đủ rồi. Tiện thiếp thân phận hèn mọn, vô phúc hưởng thụ tân viện, lại nói, Vương gia đại hôn sắp tới, mấy ngày này hần phải xử lí chuyện hôn lễ, lúc này nên ở bên cạnh trác phi mới phải.”

Hần muốn đền bù, nàng không cảm kích, lòng tốt của hần đều bị nàng lạnh lùng từ chối, ngôn ngữ lại sắc bén giống như dao chính là muốn đem bọn họ ngày càng xa nhau.

Hần nhìn nàng không nói một câu lại cảm thấy có chút nghèn nghẹn ở trong lòng. Mi nhi cảm thấy trong lòng đắc ý, bỗng nhiên nói: “Đoạt ca ca, ta nhớ rõ trong Mai viên còn có một mảnh đất trống, huynh đã nói muốn cùng ta trồng mai, hiện giờ mảnh đất này còn không?”

Nhắc tới mảnh đất trống trong Mai viên, Hoa Tướng Dung trong lòng cảm thấy căng thẳng, ngay sau đó nàng đem ánh mắt nhìn về hướng Triệu Đoạt, trong mắt hiện lên vẻ bất lực mà mờ mịt

Bạn đang đọc truyện *Tiện Thiếp Của Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.